151. ÅRGANG • NUMMER 1 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JANUAR 2002

LIAHONA

***Jerusalem set fra Oliebjerget,* af Max Gestal**
Jerusalem i en tidligere tid, set tværs over Kedrondalen fra Oliebjerget, afventer fredfyldt trætte rejsende.

Beretning fra oktoberkonferencen 2001 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

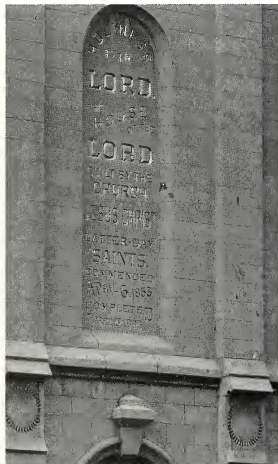
Taler og meddelelser den 6. og 7. oktober 2001
fra Konferencecentret i Salt Lake City i Utah

»Jeg behøver ikke minde jer om, at vi lever i farefulde tider …« sagde præsident Gordon B. Hinckley søndag formiddag den 7. oktober 2001. »Nuvel, jeg ønsker ikke at være sortseer. Jeg ønsker ikke, at være en ulykkesprofet. Jeg er optimist. Jeg tror ikke, at det er tiden, hvor en altopslugende ulykke vil opsluge os. Jeg beder inderligt om, at det ikke sker. Der er så meget af Herrens værk, som stadig skal gøres. Vi og vore børn efter os må gøre det.«

Han tilføjede: »Der er ikke grund til at frygte. Vi kan have fred i vores hjerte og fred i vores hjem. Vi kan være en positiv indflydelse i denne verden, hver eneste af os.«

I sin tale søndag eftermiddag, sagde præsident Hinckley: »Nu står vi i dag over for bestemte problemer, alvorlige og fortærende og vanskelige og af stor bekymring for os. Vi har i sandhed brug for Herren … Vores tryghed ligger i vores retskafne liv. Vores styrke ligger i retfærdighed. Gud har gjort det klart, at hvis vi ikke svigter ham, vil han ikke svigte os.«

Da præsident Hinckley afsluttede konferencen, bad han om, at Herren ville »velsigne fredens sag og bringe den hurtigt tilbage til os.«

En inskription på templet i Salt Lake City betegner det som Herrens hus.

Generalkonferencens møder blev ledet af præsident Hinckley og af præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, samt præsident James E. Faust, andenrådgiver.

Opretholdelser og afløsninger ved konferencens møde lørdag eftermiddag vedrørte De Halvfjerds' Kvorummer og Søndagsskolens samt Unge Mænds hovedpræsidentskaber. Der blev foretaget to ændringer i De Halvfjerds' Præsidium, fem medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum blev afløst og modtog emeritusstatus, fire medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev afløst; 24 halvfjerdser-områdeautoriteter blev afløst og 3 nye halvfjerdser-områdeautoriteter blev kaldet og Søndagsskolens og Unge mænds hovedpræsidentskaber blev reorganiseret (vedrørende dette, se side 126).

Konferencens møder blev udsendt via satellit til mange stavscentre i USA og Canada, Caribien, Mexico og Mellemamerika; 10 lande i Sydamerika, Storbritannien og Irland, 19 andre europæiske lande samt Sydafrika. Hovedmøderne blev udsendt via satellit til omkring 1.500 kabelnet og til fjernsyns- og radiostationer i USA og Canada. Konferencen var også tilgængelig på BYUTV-kanalen på Dish Network. Konferencens hovedmøder blev udsendt direkte på internettet på **www.lds.org/broadcast** på 38 sprog. Videobånd med konferencemøderne kommer senere ud til i områder i Kirken, hvor transmissionen ikke blev modtaget. – **Redaktørerne** □

Januar 2002 151. årgang. Nummer 1
LIAHONA 22981 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jenifer Greenwood
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canodo: January 2002 Vol. 151 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

EMNEINDEKS

Aktivering 57
Aronske Præstedømme, Det 43, 47
Blasfemi 75
Bøn 16, 87, 100, 104
Død 68
Eksempel 75, 109
Enhed 10, 13, 40, 83
Familieforhold 80, 96, 109
Forpligtelse 53
Forsoning 19, 33
Forældreværdighed 77, 80, 106, 109, 112, 115
Fred 83
Frelsesplanen 33
Fuldkommenhed 27
Helligånden 10, 100
Håb 4, 19
Indførelse i fællesskabet 7
Involvering 40, 75
Jesus Kristus 19, 31, 68, 80, 109
Karakter 96
Knurren 98
Kundskab 35
Kvindelighed 13
Kyskhed 90
Kærlighed 7, 40, 68, 77, 94, 96, 112, 115
Lederskab 77, 112
Lydighed 31, 83, 98
Lykke 33, 49
Missionering 7, 87
Modgang 4, 27, 106
Mormons Bog 71
Næste 40, 75, 94
Omvendelse 19
Opstandelse 19, 68
Pionerer 49
Pligt 43, 47, 57
Prioriteter 35, 106
Profeter 24, 98
Præstedømmet 13, 51, 57, 60
Sandhed 115
Selvbeherskelse 90, 96
Selvsupplerende uddannelsesfond 60
Skriftstudium 16, 71, 87
Taknemmelighed 37, 49
Tiende 37, 83
Tilgivelse 19
Tjeneste 16, 51, 53, 57, 68, 94, 115
Tro 10, 16, 24, 31, 94, 104, 106
Uafhængighed 83
Udholdenhed 27
Undervisning 80
Ungdom 43, 47, 77
Vidnesbyrd 100
Ydmyghed 16, 53
Ærbarhed 75

Talere i alfabetisk orden

Ballard, M. Russell 40
Burton, H. David 75
Clayton, L. Whitney 31
Dew, Sheri L. 13, 112
Didier, Charles 10
Eyring, Henry B. 16
Faust, James E. 19, 23, 53
Golden, Christoffel, jun. 33
González, Walter F. 35
Haight, David B. 24
Hales, Robert D. 43
Hilbig, Keith K. 51
Hinckley, Gordon B. 4, 60, 83, 104
Holland, Jeffrey R. 37
Jensen, Virginia U. 109
Larsen, Sharon G. 77
Maxwell, Neal A. 90
Monson, Thomas S. 57, 68, 115
Nelson, Russell M. 80
Oaks, Dallin H. 7
Orton, Robert F. 94
Packer, Boyd K. 71
Perry, L. Tom 87
Peterson, Wayne S. 96
Samuelson, Cecil O., jun. 47
Scott, Richard G. 100
Smoot, Mary Ellen W. 106
Snow, Steven E. 49
Wirthlin, Joseph B. 27
Workman, H. Ross 98

Hjemmeundervisning og besøgsundervisning: Der er ikke fastsat et bestemt budskab til hjemmeundervisning eller besøgsundervisning i konferenceudgaverne af Liahona. Hjemmelærere og besøgslærerinder skal i bøn overveje behovene hos de medlemmer, de besøger, og så vælge en konferencetale som budskab.

På forsiden: Foto: John Luke.

Fotos ved konference: Fotos er taget af Craig Dimond, Welden Andersen, John Luke, Jed Clark, Matt Reier, Kelly Larsen, Tamra Ratieta, Ellie Carter, Mark Hedengren og Robert Casey.

Konferencetaler på internettet: Der er adgang til konferencetaler på internettet på mange sprog ved at besøge www.lds.org.

INDHOLD

1 BERETNING FRA OKTOBERKONFERENCEN 2001 I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

4 VI LEVER I TIDERNES FYLDE
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

7 FORTÆL OM EVANGELIET
ÆLDSTE DALLIN H. OAKS

10 BYG EN BRO AF TRO
ÆLDSTE CHARLES DIDIER

13 DET ER IKKE GODT FOR MANDEN ELLER KVINDEN AT VÆRE ALENE SHERI L. DEW

16 BØN
ÆLDSTE HENRY B. EYRING

19 FORSONINGEN: VORES STØRSTE HÅB
PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

23 OPRETHOLDELSE AF KIRKENS LEDERE
PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

24 VORE PROFETERS TRO
ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT

27 ET TRIN AD GANGEN
ÆLDSTE JOSEPH B. WIRTHLIN

31 »HJÆLP MIN VANTRO«
ÆLDSTE L. WHITNEY CLAYTON

33 VOR FADERS PLAN
ÆLDSTE CHRISTOFFEL GOLDEN JUN.

35 SKRIV EVANGELIETS PRINCIPPER I JERES HJERTE
ÆLDSTE WALTER F. GONZALEZ

37 »SOM EN FRODIG HAVE«
ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND

40 LÆREN OM FÆLLESSKAB
ÆLDSTE M. RUSSELL BALLARD

PRÆSTEDØMMETS MØDE

43 OPFYLD DIN PLIGT MOD GUD
ÆLDSTE ROBERT D. HALES

47 VOR PLIGT MOD GUD
ÆLDSTE CECIL O. SAMUELSON JUN.

49 TAKNEMMELIGHED
ÆLDSTE STEVEN E. SNOW

51 SKAB ELLER FORTSÆT PRÆSTEDØMMELED
ÆLDSTE KEITH K. HILBIG

53 »NOGET SVÆRT«
PRÆSIDENT JAMES E. FAUST

57 PLIGTEN KALDER
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

60 RÆK NED FOR AT LØFTE ANDRE
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

68 NU ER DET TID
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

71 MORMONS BOG: ENDNU ET VIDNE OM JESUS KRISTUS
PRÆSIDENT BOYD K. PACKER

75 STÅ FAST
BISKOP H. DAVID BURTON

77 »FRYGT IKKE, DER ER FLERE PA VORES SIDE«
SHARON G. LARSEN

80 »SÆT DIT EGET HUS I ORDEN«
ÆLDSTE RUSSELL M. NELSON

83 DE TIDER, VI LEVER I
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

87 DEN HJEMVENDTE MISSIONÆR
ÆLDSTE L. TOM PERRY

90 DET SYVENDE BUD: EN BESKYTTELSE
ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL

94 »DET FØRSTE OG STØRSTE BUD«
ÆLDSTE ROBERT F. ORTON

96 VORE HANDLINGER BESTEMMER VOR KARAKTER
ÆLDSTE WAYNE S. PETERSON

98 PAS PÅ KNURREN
ÆLDSTE H. ROSS WORKMAN

100 KRAFTEN I ET STÆRKT VIDNESBYRD
ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT

104 »TIL VI SES IGEN«
PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

HJÆLPEFORENINGENS ÅRLIGE MØDE

106 VÆR TROFAST OG UROKKELIG
MARY ELLEN W. SMOOT

109 STÅ FAST
VIRGINIA U. JENSEN

112 ER VI IKKE ALLE MØDRE?
SHERI L. DEW

115 »VÆR ET EKSEMPEL«
PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

64 GENERALAUTORITETER I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

119 DE TALTE TIL OS

120 HJÆLPEKILDER TIL UNDERVISNING

126 HOVEDPRÆSIDENTSKABER FOR HJÆLPEORGANISATIONERNE

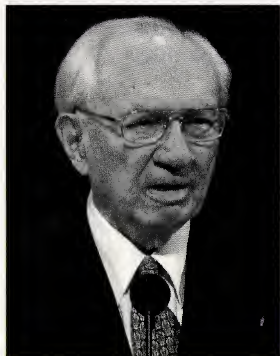
126 KIRKENYT

Mødet lørdag formiddag
6. oktober 2001

Vi lever i tidernes fylde

Præsident Gordon B. Hinckley

»Til trods for prøvelserne omkring os, til trods for det frastødende, vi ser næsten overalt, til trods for den konflikt, der fejer hen over jorden, kan vi blive bedre.«

Mine elskede brødre og søstre. Vi byder jer velkommen til denne verdenskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi er samlet i vores vidunderlige nye Konferencecenter her i Salt Lake City. Denne bygning er fyldt, eller vil snart blive det. Jeg er så glad for, at vi har den. Jeg er så taknemmelig for inspirationen til at bygge den. Det er en bemærkelsesværdig bygning. Jeg ville ønske, at vi alle kunne være samlet under ét tag. Men det er ikke muligt. Jeg er dybt taknemmelig for, at vi har vidunderne i form af fjernsyn, radio, kabel, satellittransmission og internettet. Vi er blevet en stor verdensomspændende kirke, og det er nu muligt for størstedelen af vore medlemmer at deltage i disse møder som én stor familie, der taler mange sprog, findes i mange lande, men alle af én tro, én lærdom og én dåb.

Her til morgen kan jeg næsten ikke beherske mine følelser, når jeg tænker over, hvad Herren har gjort for os.

Jeg ved ikke, hvad vi har gjort i forudtilværelsen for at fortjene de vidunderlige velsignelser, som vi nyder. Vi er kommet til jorden i denne storslåede tid i menneskehedens lange historie. Det er en fantastisk tidsalder, den bedste af alle. Når vi tænker over menneskehedens møjsommelige liv, lige fra vore første forældres tid, kan vi ikke andet end at føle os taknemmelige.

Denne tidsalder, vi lever i, er tidernes fylde, som blev omtalt i skrifterne, og hvori Gud har sammenføjet alle elementerne i de tidligere uddelinger. Lige fra den dag, hvor han og hans elskede Søn tilkendegav sig for drengen Joseph, er der blevet udgydt en fantastisk kaskade af oplysning over hele verden. Menneskets hjerte har vendt sig til deres fædre i opfyldelsen af Malakias' ord. Joels syn er blevet opfyldt, hvori han erklærede:

»Det skal ske derefter: Jeg vil udgyde min ånd over alle mennesker. Jeres sønner og døtre skal profetere, jeres gamle skal have drømme, jeres unge skal se syner.

Selv over jeres trælle og trælkvinder vil jeg udgyde min ånd i de dage.

Jeg sætter tegn på himlen og på jorden, blod og ild og røgsøjler.

Solen forvandles til mørke og månen til blod, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Og enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses. For på Zions bjerg og i Jerusalem skal der være redning – som Herren har sagt – for de

Konferencecentret er fyldt med medlemmer ved et konferencemøde.

undslupne, som Herren kalder på« (Joel 3:1-5).

Der har været flere videnskabelige opdagelser i disse år end i hele menneskehedens tidligere historie. Transport, kommunikation, lægekunst, offentlig hygiejne, atomets mysterier, computerens mirakel med alle dens forgreninger er blomstret frem, især i vores egen tidsalder. I mit eget liv har jeg været vidne til, at det ene vidunderlige mirakel efter det andet har fundet sted. Vi tager det for givet.

Og sammen med alt det har Herren gengivet sit urgamle præstedømme. Han har organiseret sin kirke og sit rige i løbet af det sidste halvandet århundrede. Han har ledet sit folk. De er blevet hærdet i frygtelige prøvelsers smeltedigel. Han har frembragt de vidunderlige tider, vi nu lever i.

Vi har kun set antydningen af den mægtige kraft til det gode, som denne kirke vil blive. Og dog forundres jeg over det, der er opnået.

Vores medlemstal er vokset. Jeg tror, at medlemmerne er vokset i trofasthed. Vi mister for mange, men de trofaste er så stærke. De, som iagttager os, siger, at vi bevæger os ind i de etablerede religioner. Vi ændrer os ikke. Verdens syn på os ændrer sig. Vi underviser i de samme lærdomme. Vi har den samme organisationen. Vi arbejder på at udføre de samme gode gerninger. Men det gamle had er ved at forsvinde, den gamle forfølgelse ved at dø. Folk er mere oplyste. De er ved at erkende, hvad vi står for, og hvad vi gør.

Men hvor vidunderlig end denne tid er, er den fyldt med farer. Det onde er overalt omkring os. Det er tiltrækkende og fristende, og i mange tilfælde har det succes. Paulus erklærede:

»Men det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme hårde tider.

For da vil mennesker blive egenkærlige, pengeglade, pralende,

overmodige, fulde af hån, ulydige mod deres forældre, utaknemmelige, spottere,

ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, brutale, fjender af det gode,

forrædere, fremfusende, hovmodige, de vil elske nydelser højere end Gud;

i det ydre har de gudsfrygt, men de fornægter dens kraft. Hold dig fra dem!« (2 Tim 3:1-5).

Vi ser i dag alle disse onder mere almindeligt og overalt, end de nogensinde er set før, hvilket vi for nyligt blev mindet om ved det, som skete i New York City, i Washington og i Pennsylvania, hvilket jeg vil tale om i morgen formiddag. Vi lever i en tid, hvor voldsomme mennesker gør forfærdelige og foragtelige ting. Vi lever i en tid med krig. Vi lever i en tid med arrogance. Vi lever i en tid med ondskab, pornografi, umoral. Alle disse synder fra Sodoma og Gomorra hjemsøger vores samfund. Vore unge mennesker har aldrig stået over for større udfordringer. Vi har aldrig set ondskabens vellystige ansigt tydeligere.

Her mødes vi, brødre og søstre, til denne storslåede konference for at befæste og styrke hinanden, at hjælpe og opløfte hinanden, at opmuntre og opbygge tro, at overveje de vidunderlige ting, som Herren har givet os, og styrke vores beslutning om at stå imod ondt, uanset hvilken form det tager.

Vi er blevet som en stor hær. Vi er nu et betydningsfuldt folk. Vores røst høres, når vi taler. Vi har vist vores styrke i at møde modstand. Vores styrke er vores tro på den Almægtige. Intet under himlen kan standse Herrens værk. Modstanden kan vise sit grimme ansigt. Verden kan forstyrres af krige og rygter om krige, men denne sag vil gå fremad.

I kender disse storslåede ord, som blev skrevet af profeten Joseph: »… Ingen uhellig hånd kan standse dette værks fremgang. Forfølgelser kan rase, pøbelhobe kan forene sig, hære kan samles, og bagvaskelse kan smæde, men Guds sandhed vil gå fremad frimodigt, ædelt og uafhængig, indtil den har gennemtrængt hvert kontinent, besøgt hvert himmelstrøg, fejet hen over hvert land og lydt i hvert eneste øre – indtil Guds hensigter er udført, og den store Jahve skal sige, at værket er fuldbragt« (*History of the Church*, 4:540).

Herren har givet os det mål, vi arbejder hen imod. Dette mål er at opbygge hans rige, hvilket er en mægtig sag for et stort antal mænd og kvinder af tro, retskaffenhed, kærlighed og omsorg for menneskeheden, som går fremad for at skabe et bedre samfund, idet det bringer velsignelser til os selv og til andre.

Da vi anerkender vores stilling og vores mål, kan vi ikke blive arrogante. Vi kan ikke blive selvretfærdige. Vi kan ikke blive selvtilfredse eller egoistiske. Vi skal nå ud til hele menneskeheden. De er alle Guds, vor Evige Faders sønner og døtre, og han vil gøre os ansvarlige for det, vi gør vedrørende dem. Må Herren velsigne os. Må han gøre os stærke og mægtige i gode gerninger. Må vores tro skinne klart som morgenens sollys. Må vi vandre i lydighed mod hans guddommelige befalinger. Må han tilsmile os med sin gunst. Og mens vi går fremad, må vi velsigne menneskeheden ved at række ud til alle, opløfte alle, som er undertrykt og knugede, give mad og klæder til de sultne og nødlidende, udrække kærlighed og være gode naboer for dem omkring os, som måske ikke er en del af denne kirke. Herren har vist os vejen. Han har givet os sit ord, sit råd, sin vejledning, ja, sine befalinger. Vi har gjort det godt. Vi har så meget at være taknemmelige for og så meget at være stolte af. Men vi kan gøre det bedre, meget bedre.

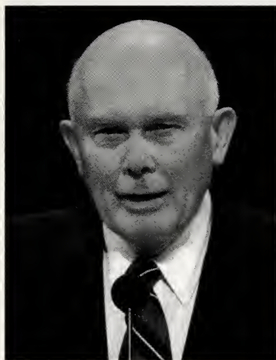
Hvor jeg dog elsker jer, mine brødre og søstre i denne storslåede sag. Jeg elsker jer for det, I er blevet, og for det, I kan blive. Til trods for prøvelserne omkring os, til trods for det frastødende, vi ser næsten overalt, til trods for den konflikt, der fejer hen over jorden, kan vi blive bedre.

Jeg nedkalder himlens velsignelser på jer, når jeg nu udtrykker min kærlighed til jer og anbefaler jer det storslåede budskaber, I vil høre fra denne talerstod i løbet af de næste to dage, og det gør jeg i vor Herres Jesu Kristi navn. Amen. □

Fortæl om evangeliet

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

»De mest effektive missionærer, medlemmer som fuldtidsmissionærer, handler altid i kærlighed … Mangler vi denne kærlighed til andre, bør vi bede om at få den.«

Tak, præsident Hinckley, for dit storslåede budskab. Vi er dybt taknemmelige for jeres energiske og inspirerede lederskab i disse svære tider. Vi går under dette lederskab frem i Herrens værk, som der er så stort behov for i denne urolige verden.

Det er et grundlæggende princip i den kristne tro at forkynde Jesu Kristi evangeliums gode tidender. Tre af evangeliets skribenter fortæller om denne vejledning fra Frelseren.

I Markus står der: »Gå ud i al verden og prædik evangeliet for al skabningen.

Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes« (Mark 16:15-16).

Matthæus citerer Frelserens befaling: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn« (Matt 28:19).

Lukas siger: »Således står der skrevet … [der] skal prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag« (Luk 24:46-47).

Vor tids profeter har udfordret os alle til at fortælle om evangeliet og anvende Frelserens vejledning i vor tid.

Præsident Gordon B. Hinckley har givet trompetstødet i vor tid. I en tale til missionærer og lokale ledere, som blev sendt via satellit til hele verden, bad han om »en tilførsel af entusiasme« i missioneringen »på alle niveauer i Kirken« (»Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 118). Selv om missionærerne fortsat skal gøre deres bedste for at finde mennesker at undervise, sagde han, at »en bedre måde … er gennem Kirkens medlemmer« (s. 119). Han har bedt os hver især om at gøre vores yderste for at hjælpe missionærerne med at finde nogen at undervise. Han bad også alle stavspræsidenter og biskopper om at »påtage sig det fulde ansvar for opgaven med at finde og gøre sig til ven med undersøgere« i deres enheder (s. 121). Præsident Hinckley nedkaldte også Herrens velsignelser på os hver især »i opfyldelsen af denne kolossale udfordring, der er vores« (s. 121).

Selv om det er to et halvt år siden, at vores præsident gav os denne opfordring, har de fleste af os ikke handlet effektivt for at tage denne udfordring op.

Når jeg har studeret præsident Hinckleys ord under bøn og overvejet, hvordan vi kan fortælle om evangeliet, er jeg kommet til den konklusion, at der er tre ting, som vi skal gøre for at tage profetens udfordring op. For det første skal vi have et oprigtigt *ønske* om at fortælle om evangeliet. For det andet har vi brug for *guddommelig hjælp*. For det tredje skal vi *vide, hvad vi skal gøre*.

I. ØNSKE

Ligesom med så mange andre ting begynder det at fortælle om evangeliet med et *ønske*. Hvis vi skal blive mere effektive redskaber i Herrens hænder til at fortælle om hans evangelium, skal vi oprigtigt *ønske* at gøre det. Jeg mener, at vi får dette ønske ved to trin.

For det første skal vi have et fast vidnesbyrd om sandheden af Jesu Kristi genoprettede evangelium og dets betydning. Dette omfatter et fast vidnesbyrd om Guds plan med sine børn, Jesu Kristi forsonings afgørende rolle samt Jesu Kristi Kirkes rolle i udførelsen af denne plan på jorden.

For det andet skal vi nære kærlighed til Gud og alle hans børn. I den nutidige åbenbaring får vi at vide, at »kærlighed … med øjet alene henvendt på Guds ære gør [os] skikket til dette værk« (L&P 4:5). De første apostle i denne uddeling fik at vide, at deres kærlighed skulle »blive overvættes rig til alle mennesker« (L&P 112:11).

Vores vidnesbyrd om sandheden og det genoprettede evangeliums betydning giver os en forståelse af værdien af det, som vi har modtaget. Gennem vores kærlighed til Gud og vore medmennesker får vi et ønske om at dele denne store gave med alle. Størrelsen af det ønske vi har om at fortælle om evangeliet er en indikator for, i hvor høj grad vi personligt har omvendt os.

Mormons Bog indeholder nogle vidunderlige eksempler på effekten af vidnesbyrd og kærlighed. Da Mosiahs sønner, som havde været »de allerværste syndere«, fik deres

vidnesbyrd, »ønskede [de], at frelse skulle forkyndes for hver skabning, thi de kunne ikke tænke sig, at nogen sjæl skulle omkomme« (Mosiah 28:3-4). I en senere beretning råbte deres fælle, Alma: »O, gid jeg var en engel ... så jeg kunne gå ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at skælve« og erklære »forløsningsplanen til hver eneste sjæl ... at der ikke mere skulle være nogen sorg på hele jorden« (Alma 29:1-2).

Jeg foretrækker at omtale missionering som at fortælle om evangeliet. Ordet *fortælle* bekræfter, at vi har noget yderst værdifuldt og ønsker at give det til andre til deres gavn og velsignelse.

De mest effektive missionærer, medlemmer som fuldtidsmissionærer, handler altid i kærlighed. Det lærte jeg som ung. Jeg havde fået til opgave at besøge et mindre aktivt medlem, som var succesrig og mange år ældre end jeg. Når jeg ser tilbage på vore handlinger, forstår jeg, at jeg havde meget lidt kærlighed og omsorg for den mand, jeg besøgte. Jeg handlede af pligt med ønsket om at kunne udføre mit hjemmelærerarbejde 100 procent. En aften i slutningen af måneden ringede jeg for at spørge, om min kammerat og jeg kunne komme over og besøge ham. Hans irettesættende svar gav mig en uforglemmelig lærestreg.

»Nej, jeg ønsker ikke, at I kommer i aften,« sagde han. »Jeg er træt. Jeg har allerede taget nattøj på. Jeg læser, og jeg ønsker ikke at blive forstyrret, så I kan få 100 procent på jeres hjemmelærerrapport i denne måned.« Dette svar gør stadig ondt, for jeg vidste, at han havde mærket mine egoistiske motiver.

Jeg håber ikke, at der er nogen, som vi opfordrer til at høre budskabet om det genoprettede evangelium, som føler, at vi handler af nogen anden grund end kærlighed til dem og et uselvisk ønske om at fortælle om noget, som vi ved er dyrebart.

Mangler vi denne kærlighed til andre, bør vi bede om at få den. Profeten Mormons skrivelser om »Kristi rene kærlighed« lærer os at »[bede] til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som han har skænket alle dem, som er hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere« (Moroni 7:47-48).

II. GUDDOMMELIG HJÆLP/DET RETTE TIDSPUNKT

Vi har også brug for guddommelig hjælp for at hjælpe os med at fortælle om evangeliet. På samme måde som vores ønske skal være sandt og rodfæstet i et vidnesbyrd og i kærlighed, skal vore handlinger ledes af Herren. Det er hans værk, ikke vores, og det skal gøres på hans måde og til hans tid, ikke vores. Ellers kan vores arbejde munde ud i frustration og fejl.

Vi har alle familiemedlemmer eller venner, som har brug for evangeliet, men som ikke er interesserede nu. For at være effektive skal vores arbejde med dem ledes af Herren, så vi kan handle på den måde og på det tidspunkt, hvor de er mest modtagelige. Vi skal bede om Herrens hjælp og vejledning, så vi kan være redskaber i hans hænder for en, som er parat nu – en som han ønsker, vi skal hjælpe i dag. Dernæst skal vi være rede til at høre og rette os efter hans Ånds tilskyndelser om, hvordan vi skal gribe det an.

Disse tilskyndelser vil komme. Vi ved fra utallige personlige vidnesbyrd, at Herren på sin egen måde og i sin egen tid forbereder mennesker til at tage imod hans evangelium. Sådanne mennesker søger, og når vi søger at finde dem, vil Herren besvare deres bønner ved at besvare vores. Han vil tilskynde og vejlede dem, som ønsker det, og som oprigtigt søger vejledning om, hvor, hvornår og hvem de skal fortælle om hans evangelium. Således giver Gud os i overensstemmelse med vore ønsker (se Alma 29:4; L&P 6:8).

Herren har i nutidig åbenbaring fortalt os, at »der findes endnu mange på jorden blandt alle sekter, partier og religionssamfund, som er forblindede ... og som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12). Når vi står som »Guds vidner til alle tider, i alle ting« (Mosiah 18:9), vil Herren

Springvandet i foyeren på det nederste niveau inde i Konferencecentret er et populært mødested.

åbne udveje for, at vi kan vidne og på passende vis tale med dem, som søger. Dette vil komme, når vi søger vejledning, og når vi handler med oprigtig Kristuslignende kærlighed til andre.

Han elsker alle sine børn. Han ønsker, at alle har hans sandheds fylde og hans velsignelser i overflod. Han ved, hvornår de er parate, og han ønsker, at vi skal høre og handle efter hans vejledning om at fortælle om evangeliet. Når vi gør det, vil de, som er parate, være modtagelige for budskabet om ham, som sagde: »Mine får hører min røst ... og de følger mig« (Joh 10:27).

III. HVORDAN MAN GØR

Når vi nærer et oprigtigt ønske om at fortælle andre om evangeliet, og når vi har søgt guddommelig hjælp i vores arbejde, hvad skal vi så gøre? Hvordan skal vi bære os ad? Vi begynder ved begyndelsen. Vi skal ikke vente på yderligere opfordringer fra himlen. Åbenbaring kommer som oftest, når vi har travlt med noget.

Herren har givet os denne instruks om *hvem* og *hvordan*: »Og lad jeres prædiken være ... hver mand advare sin næste i mildhed og sagtmodighed« (L&P 38:41). »Næste« betyder selvfølgelig ikke kun dem, som bor ved siden af os og andre venner og bekendte. Da Frelseren blev spurgt: »Hvem er så min næste?« fortalte han om en samaritaner, som så en »næste« på vejen til Jeriko (se Luk 10:25-37). Således omfatter vores næste også dem, som vi møder i hverdagen.

Vi bør ligesom Alma bede Herren om at give os »magt og visdom til at bringe« vore medmennesker tilbage til Herren (Alma 31:35). Vi bør bede for deres sjæls vel (se Alma 6:6).

Vi skal sørge for at handle i kærlighed og ikke for personlig anerkendelse eller vinding. Advarslen mod dem, som bruger deres stilling i Kirken til at tilfredsstille deres hovmod eller forfængelige ærgerrighed (se L&P 121:37), gælder bestemt vores indsats for at fortælle om evangeliet.

Nødvendigheden af at handle i kærlighed er også en advarsel mod manipulering, bevidst som ubevidst. Folk, som ikke har samme tro som os, kan blive stødt, når de hører os omtale noget som værende et »missioneringsredskab.« Et »redskab« er noget, der bruges til at manipulere en død ting med. Omtaler vi noget som værende et »missioneringsredskab«, kan vi viderebringe den opfattelse, at vi ønsker at manipulere nogen. Denne opfattelse er en komplet modsætning til den uselviske ånd i vores missionering.

Præsident Hinckley siger i sit storslåede budskab, at »muligheder for at fortælle om evangeliet findes overalt« (*Liahona*, juli 1999, s. 119). Han nævner mange ting, som vi kan gøre. Vi bør leve, så at det, som han kaldte »den umådelige kraft, som eksemplet fra et medlem af Kirken kan være« (s. 119), vil påvirke vore omgivelser. »Den mest effektive pjece, som vi nogensinde vil bære rundt på, vil være det gode i vores egen tilværelse og vores eksempel« (s. 121). Vi skal være oprigtigt venlige over for alle.

Præsident Hinckley mindede os om, at vi kan »efterlade noget kirkemateriale« (s. 119) hos dem, vi kommer i kontakt med. Vi kan åbne vores hjem for at »fortsætte denne missionsindsats« (s. 119). Missionærerne vil måske bede »medlemmer om henvisninger« (s. 121), og når de gør det, bør vi handle.

Præsident Hinckley har ganske enkelt sagt, at alle medlemmer af Kirken kan »[arbejde konstant] ... på opgaven med at finde og opmuntre undersøgere« (s. 121).

Der er andre ting, som vi kan gøre, især når vi handler efter profeten Mormons storslåede udtalelse: »Jeg frygter ikke for, hvad menneskene kan gøre; thi fuldkommen kærlighed driver al frygt ud« (Moroni 8:16; se også 1 Joh 4:18). Vi kan invitere venner med til kirkens møder eller til aktiviteter i kirken. Vi kan omtale vores kirke og dens lærdommes virkning positivt og spørge folk, om de kunne tænke sig at vide mere.

Og endnu lettere: Vi kan have en lille æske af de flotte kort på os og give dem til folk – endda flygtige bekendtskaber – som vi kommer i kontakt med i vores hverdag. Disse kort er en ideel måde at opfordre folk til at lære om de sandheder, som vi har at fortælle om. De giver noget dyrebart på en beskeden måde, men gaven afhænger af modtagerens potentielle valg og initiativ. Vi har erfaring for, at en stor del af dem, som ringer efter en af de gaver, som vi har tilbudt, vælger at få den leveret af nogen, som kan fortælle dem mere.

Kirken har lige bekendtgjort en anden måde at fortælle om evangeliet på i hele verden på internettet. Dette nye initiativ er lige så spændende som produktionen af pjecer i det 19. århundrede og vores brug af radio, tv og film i det 20. århundrede. Kirken har oprettet en ny internetside, som vi kan henvise interesserede til, så de kan finde oplysninger om Kirken og dens lærdomme, og hvordan de kan finde en af vore kirkebygninger. Adressen er **www.mormon.org.** Denne nye kildes værdi og brug vil for missionærerne vise sig, efterhånden som man får større erfaring dermed. Det vil hjælpe Kirkens medlemmer med at besvare venners spørgsmål direkte eller ved at henvise dem til hjemmesiden. Det vil også gøre det muligt for os at sende elektroniske lykønskninger til venner, bl.a. evangeliske budskaber og invitationer.

IV. KONKLUSION

Vi er blevet bedt om at øge vores indsats og vores effektivitet med at fortælle om evangeliet for at opfylde Herrens mål med dette store værk. Indtil vi gør dette, vil der stadig ikke blive gjort nok brug af disse vidunderlige fuldtidsmissionærer – vore sønner og døtre og vore ædle fæller i Herrens værk – i deres store opgave med at undervise i Jesu Kristi genoprettede evangelium.

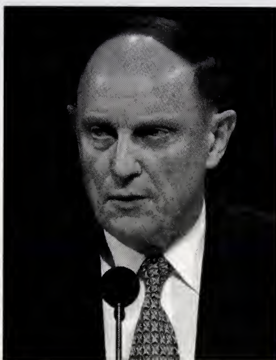
Vi har talt om et kærligt ønske, himmelsk vejledning og måder, hvorpå vi kan arbejde med den guddommelige befaling at fortælle vores næste om evangeliet. Jesu Kristi evangelium er det klareste lys og det eneste håb for denne formørkede verden. Som Nephi belærer om: »Derfor må vi stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker« (2 Nephi 31:20).

Jeg bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus, vor Frelser, og om hans ønske, om at vi helhjertet tager del i dette hans værk. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Byg en bro af tro

Ældste Charles Didier
De Halvfjerds' Præsidium

»Vores jordiske tilværelse er tiden, hvor mennesker skal møde Gud ved at bygge en troens bro, som baner vejen for udødelighed og evigt liv.«

Ved indgangen til et stort reklamefirma hang følgende citat indrammet på en af væggene: »Mennesker bygger for mange mure og for få broer« (fra JCDecaux, et fransk firma).

Mure opføres som regel for at adskille to eller flere grupper fysisk, mentalt eller åndeligt og for at skabe en hindring. De opføres, fordi de repræsenterer forsvar, beskyttelse eller adskillelse. Nogle mure af den type har opnået stor berømmelse: Jerusalems mure, den kinesiske mur og Berlinmuren. Vi bruger også mure som et symbol i vores daglige tale til at gengive ideen om adskillelse som fx »en mur af uforståelighed«, »en mur af intolerance« eller »det er som at tale til en mur«!

Broer er det modsatte af mure. Broer bygges for at bringe noget sammen, for at forene to eller flere grupper og for at skabe enhed. De bygges for at overvinde forhindringer. Nogle broer er også blevet berømte, såsom Sukkenes Bro, Allenbybroen og mange andre. Ordet bruges også i sproget som udtryk for tanken om enighed eller forsoning, som i at »slå bro over en kløft« eller »bygge bro mellem to holdninger«.

Når vi betragter vores tilværelse på denne klode og formålet med livet, sådan som Alma udtrykte det, nemlig at »(d)ette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32), hvad er da den måde, hvorpå Herren hjælper os med at nå dette mål? Det er ganske enkelt, for nu at benytte en metafor, at hjælpe os med at bygge en troens bro, så vi kan vandre hen over og overvinde vantroens, ligegyldighedens, frygtens eller syndens mure. Vores jordiske tilværelse er tiden, hvor mennesker skal møde Gud ved at bygge en troens bro, som baner vejen for udødelighed og evigt liv.

Hvordan bygger vi så en sådan bro af tro?

Da jeg som ung mand boede i byen Namur i Belgien, adskilte en bred flod den fra en by på den modsatte bred. Dengang var der kun én bro, som forbandt de to byer. Den var blevet bygget og genopbygget over resterne af en bro, der var blevet opført mange hundrede år tidligere af romerne. Den var blevet for smal for trafikken, og der var for mange små buer til, at større både og pramme

Medlemmerne af Det Første Præsidentskab taler sammen før et af konferencens møder: Præsident Gordon B. Hinckley (i midten), præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver (til venstre), og præsident James E. Faust, andenrådgiver (til højre).

kunne sejle under den. Man havde brug for en ny bro, som var bredere og kun havde en bue. Arbejdet med at lægge grundvolden til broen begyndte kort efter på begge sider af floden. Hurtigt begyndte to enorme metalarme at skyde frem fra hver side for at mødes midt ude på floden. Jeg var meget betaget af ingeniørarbejdet, og næsten hver eneste dag cyklede jeg ned for at se, hvordan byggeriet skred frem. Endelig oprandt den dag, hvor midterstykket, som var støbt i stål, skulle knytte de to arme sammen. Store skarer fulgte sammen med mig den vanskelige operation, det sidste skridt, som skulle knytte de to arme sammen og gøre det muligt at bevæge sig over broen for første gang. Da det skete, jublede folk, og arbejderne omfavnede hinanden. Flodens hindringer var blevet besejret og overvundet.

Jeg nævner denne begivenhed, fordi den er meget symbolsk. Broen er mere end en bro af metal. Den symboliserer den bro af tro, der gør det muligt for os, vor himmelske Faders børn, at møde ham igen. Broens midterstykke, hjørnestenen, repræsenterer Jesu Kristi Forløserens forsoning, som er bindeledet mellem dødelighed og udødelighed, bindeledet mellem det naturlige menneske og det åndelige menneske, forandringen fra jordisk liv til evigt liv. Det er takket være ham, at mennesker kan forsones med deres himmelske Fader og overvinde syndens og dødelighedens mure, disse forhindringer, som repræsenterer åndelig og fysisk død. Jesu Kristi forsoning er midterstykket i frelsesplanen, den lovede genforening med vor himmelske Fader, sådan som vi læser det i Moses: »Dette er frelsesplanen for alle mennesker ved min Enbårnes blod, han, som skal komme i tidernes midte« (Moses 6:62).

Guds kærlighed, som er den anden side af broen, er belønningen for vores tro på hans søn Jesus Kristus. »For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn« (Joh 3:16). Den største af alle Guds gaver er hans Søns storslåede offer, hans forsoning, som ikke blot medfører udødelighed, men også evigt liv, hvis vi efterlever hans bud og holder ud til enden (se L&P 14:7).

Når vi stræber efter at bygge en troens bro, skal vi også skabe et stærkt vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og hans forsoning. Denne troens bro kan gøre hele forskellen mellem evig forening med vor himmelske Fader eller evig adskillelse fra ham, hvis vi opfører mure af synd, som vender os bort fra hans kærlighed og nåde.

Helligåndsgaven er grundvolden for troens bro. Frelse opnås kun gennem Jesus Kristus og ved vores guddommelige udøvelse af tro på ham, hvilket gør det muligt for os at omvende os fra vore synder og modtage frelsens ordinancer, som er broens rækværk. De indre følelser og tilskyndelser til at overvinde livets forhindringer og træffe retfærdige valg kommer, når vi lytter til Helligåndens røst. Det er slet ikke så let, som vi tror, at vandre over troens bro. En bro kan kun modstå stormenes rasen takket være sine stærke grundpiller. Livets storme, troskriserne – såsom død, alvorlig sygdom, tab af arbejde og økonomisk tryghed – er en del af vores jordiske tilværelse. Disse kriser kan til tider være så opslidende, at man begynder at tvivle på Guds og Frelserens eksistens. I sådanne stunder vil et

råb om øget tro blive besvaret af Talsmanden, som er Helligånden, »din stadige ledsager ... retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter« (L&P 121:46).

Ja, løsningerne på hverdagens problemer kan findes ved dagligt i tro at søge Helligåndens påvirkning, som minder os om alt (se Joh 14:26). Lad mig illustrere dette ved at citere fra et brev, som et nyt medlem for mange år siden skrev til præsident Harold B. Lee, efter at denne havde talt ved en stavskonference: »Mens du talte, blev en tanke ved med at dukke op i mit sind. Livet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er som at vandre hen over en gyngende bro, der spænder mellem dåbens fødsel og døden ind til evigt liv hen over den voldsomme strøm af verdslighed og synd. Når man træder ud på broen, giver dåbens nærhed en følelse af tryghed og tro, men efterhånden som man bliver opmærksom på strømmen nede under én og den brede kløft, som man skal hen over, kan tryghedsfølelsen vige for lejlighedsvise glimt af tvivl og frygt, som får en til at glemme bønnens, troens og kærlighedens og arbejdets rytme, som gør ens fremgang stabil. Tvivlens og sløvhedens tåge vælder frem og tærer på ens hjerte og sind og hæmmer ens reaktion på kærlighedens magnetiske kraft, som strømmer hen over broen. Så er det, at man stopper op, falder på knæ og holder fast, indtil kærlighedens kraft genopretter tro og målrettethed« (i Conference Report, april 1965, s. 15).

Og endelig vil denne troens bro ikke være fuldendt uden sammenkædningen af forældre og børn, så de forenes i en evig familie. Formålet med at skabe denne troens bro mellem generationerne er at gøre dem til ét, som Faderen og Sønnen er ét – ét i den hensigt at opnå det evige liv. For at kunne gøre dette, får vi befalinger: Først for at børn skal ære deres forældre, og siden for at forældre skal belære deres børn om at »vandre retskaffent for Herren« (L&P 68:28). Lad mig illustrere det:

Da jeg var en lille dreng under anden verdenskrig, var mit land besat, og der lurede farer overalt. Min mor gav mig en storslået belæring om tillid og enighed, som jeg aldrig har glemt. Hun gjorde mig opmærksom på krigens farer og sagde så blot: »Stol på mit ord og følg mig; lyt til min stemme. Hvis du gør det, vil jeg beskytte dig, så godt jeg magter.« Jeg lyttede til min mor, fordi jeg elskede hende og stolede på hende.

Noget senere begyndte skolen, og det var for mig en ny bro, som jeg skulle over. Som forberedelse på denne nye fase af mit liv, hvor jeg skulle hjemmefra, sagde min mor, at jeg skulle være lydig mod min lærer og de nye regler. Atter stolede jeg på min mors råd. Jeg besluttede at være lydig mod min lærer og nogle nye regler. Derfor blev skolen en bro af kundskab i stedet for en mur af uvidenhed.

Den belæring om tillid og enighed var afgørende for at blive ét med mine forældre, min familie og mine lærere. Den gjorde det senere muligt for mig at blive ét med min Frelser ved at blive døbt ind i hans kirke. Den minder mig om som ægtemand, far og bedstefar at opbygge tillid og enighed i familien ved at holde tempelpagter. Som præsident Hinckley har sagt: »Templet handler om det, der hører evigheden til. Det er en bro mellem dette liv og det næste« (*Stand a Little Taller*, 2001 s. 6).

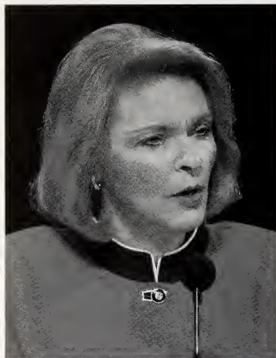
I vore dage er det så let at isolere sig ved at bygge verdslige, åndelige og endda familiemæssige eller religiøse mure. Lad os i stedet bygge flere broer af tro og forsoning og leve ved den fred, der gives, »ikke, som verden giver« (Joh 14:27), men af Jesus Kristus, Guds Søn. Han er troens bro til evigheden.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus. Jeg sætter min lid til ham og hans frelsende evangelium for at blive genforenet en dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Det er ikke godt for manden eller kvinden at være alene

Sheri L. Dew
Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»Intet ægteskab og ingen familie, ingen ward eller stav kan nå sit potentiale, førend mænd og hustruer, mødre og fædre, mænd og kvinder arbejder sammen i samme hensigt.«

I næsten fem år har jeg været velsignet med at tjene sammen med søstre i Hjælpeforeningen og præstedømmeledere lige fra Afrika til Amazonfloden. Disse oplevelser med jer har underbygget mig i vigtigheden af et grundlæggende evangelisk princip. Jeg ønsker at henvende mine bemærkninger om dette princip til de voksne unge mænd og kvinder i Kirken, dem som påbegynder en meget krævende fase af deres tilværelse.

I sommer kom jeg til skade med skulderen og kunne ikke bruge armen i flere uger. Jeg havde ikke forstået, hvor meget den ene arm er afhængig af den anden med hensyn til balance, og hvor meget mindre jeg kunne løfte med én arm end to, eller at der var noget, jeg slet ikke kunne gøre. Dette handikap gav mig ikke blot ny respekt for alle, som klarer fysiske begrænsninger så godt, men det hjalp mig til at indse, hvor meget mere to arme, som arbejder sammen, kan udrette.

To er for det meste bedre end en,[1] som vor Fader bekræftede, da han erklærede, at »det er ikke godt for manden at være ene«[2] og gjorde Adam en medhjælp – en med bestemte gaver, som gav ham balance, hjalp ham med at klare jordelivets byrder og gjorde ham i stand til at gøre det, som han ikke kunne gøre alene. For »i Herren er kvinden intet uden manden og manden intet uden kvinden.«[3]

Satan forstår kraften mellem mænd og kvinder, som er forenede i retskaffenhed. Han nages stadig af sin forvisning til evig udelukkelse, efter Michael havde ledt himlens hærskare, som bestod af tapre mænd og kvinder, som var forenede i Kristi sag mod ham. Med Peters skræmmende ord: »Djævelen, går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge.«[4] Lucifer er besluttet på at sluge ægteskaber og familier, fordi deres forfald truer alle de involveredes frelse og selve Herrens riges eksistens. Således søger Satan at forvirre os med hensyn til vores forvaltning og særegne natur som mænd og kvinder. Han bombarderer os med bizarre budskaber om køn, ægteskab, familie og alle forhold mellem mand og kvinde. Han ønsker, at vi skal tro, at mænd og kvinder er så ens, at vore enestående gaver ikke er nødvendige, eller så forskellige, at vi aldrig kan gøre os håb om at forstå hinanden. Ingen af delene er rigtigt.

Vor Fader vidste nøjagtigt, hvad han gjorde, da han skabte os. Han gjorde os lige nok til at elske hinanden, men forskellige nok til, at vi skal forene vores styrke og forvaltning for at skabe et hele. Hverken manden eller kvinden er fuldkommen eller hel uden hinanden. Derfor kan intet ægteskab og ingen familie, ingen ward eller stav nå sit potentiale, førend mænd og hustruer, mødre og fædre og mænd og kvinder arbejder sammen i samme hensigt og respekterer og stoler på hinandens styrke.

Disse sandheder om mænds og kvinders guddommeligt udpegede forvaltning er mere eller mindre gået tabt i verden i dag. Man finder dem ikke i en tv-serie – og desværre heller ikke engang i visse hjem og ward. Men de er ikke tabt for Herren, som har givet os »et mønster i alle ting, så I ikke bliver forført.«[5] Herrens mønster for ægtepar og i stort omfang for mænd og kvinder, som tjener sammen i hans rige, blev indført af vore første forældre. Sammen arbejdede[6], sørgede[7] Adam og Eva, de var lydige, fik børn[8], underviste deres efterkommere i evangeliet[9], bad til Herren, »hørte Herrens røst«[10], velsignede Guds navn[11], og indviede sig selv til Gud. Gentagne gange henviser skrifterne til Adam og Eva som *de*.

Hverken Adam med sit præstedømme eller Eva som mor kunne tilvejebringe faldet alene. Deres enestående roller hang sammen. De

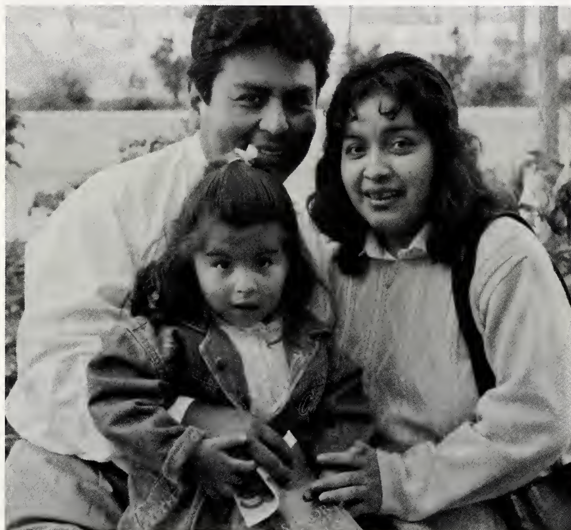
rådførte sig med hinanden, løftede byrder som ingen af dem kunne have løftet alene, og stod dernæst sammen i ødemarken med al dens usikkerhed. Dette er Herrens mønster for retskafne mænd og kvinder.

Nogle af os udsættes for omstændigheder i livet, som er mindre end ideelle. Det kan jeg godt forstå. Jeg er personligt ude for det. Og dog, mine unge venner, i hvis hænder Kirkens og dens familiers fremtid ligger, jeg må fortælle jer, at jeres forståelse for dette guddommelige mønster vil påvirke jeres ægteskab, jeres familie, jeres evne til at hjælpe med at opbygge riget, samt jeres evige liv.

Mine unge søstre, nogle vil prøve at overbevise jer om, at da I ikke er ordineret til præstedømmet, er I blevet snydt. De tager ganske enkelt fejl, og de forstår ikke Jesu Kristi evangelium. Præstedømmets velsignelser er tilgængelige for enhver retskaffen mand og kvinde. Vi kan alle modtage Helligånden, få personlig åbenbaring og modtage begavelsen i templet, hvorved vi bliver »bevæbnet« med kraft.[12] Præstedømmets kraft helbreder, beskytter og vaccinerer alle de retfærdige mod mørkets magter. Vigtigst af alt, præstedømmets fylde findes i de højeste ordinancer, som hører til Herrens hus, og kan kun modtages af en mand og kvinde sammen.[13] Præsident Harold B. Lee sagde: »Ren kvindelighed plus præstedømmet giver ophøjelse. Men kvindelighed uden præstedømmet, eller præstedømmet uden ren kvindelighed giver ikke ophøjelse.«[14]

Søstre, vi er som kvinder ikke nedgjort af præstedømmets magt, vi vokser med den. Jeg ved, at dette er sandt, for jeg har oplevet det gang på gang.

Jeres kommende mænd og de mænd, som I vil tjene sammen med, har brug for den støtte, som kun I kan yde. I har en indre åndelig styrke, som præsident James E. Faust har sagt svarer til »og overgår endda [mænds].«[15] Frasig jer ikke jeres åndelige ansvar. Jeres tro vil tale overbevisende. Ingen tid foran spejlet vil gøre jer så attraktive, som hvis I har Helligånden hos jer. Velsign jeres familie og Kirken som kun en af Guds døtre kan – med dyd, tro, renhed og vedvarende næstekærlighed.

Unge mænd, jeres ordination til præstedømmet er et stort privilegium og et stort ansvar, og ikke autorisation til at dominere. Vær bestandigt værdige til at udøve denne guddommelige magt, som er givet jer, for at I kan tjene. En mand er aldrig større, end når han ledes af Ånden til at ære sit præstedømme.

Hvis I vil gifte jer med en dydig kvinde, som kan høre Herrens røst, vil hun være en velsignelse hver dag i jeres liv. Tænk på Eva. Hun var den første, som så, at træets frugt var god; og da hun havde spist af den, »gav [hun] også sin mand, og han spiste.«[16] Var det ikke for Evas skyld, ville vores udvikling have ophørt. Ældste Dallin H. Oaks udtalte, at hendes gerning var »en herlig nødvendighed, [som åbnede] døren til evigt liv. Adam viste sin visdom ved at gøre det samme.«[17]

Unge mænd, I vil præsidere derhjemme og i Kirken. Men vær ydmyge nok til at lytte og lære af kvinderne i jeres liv. De vil give indsigt, balance og enestående visdom. Og når der kommer udfordringer, vil I se, hvor stærk og robust en kvinde, som er forpligtet over for Gud Faderen og Jesus Kristus, er.

Dette guddommelige mønster for mænd og kvinder, som styrker ægteskaber og familier, styrker også Kirken. For Kirken kan ikke nå det fulde mål med sin skabelse, medmindre både trofaste mænd med præstedømmet og retskafne kvinder, som glæder sig over at tjene under præstedømmets ledelse, arbejder sammen. Jeg har oplevet denne glæde gang på gang.

Jeg kommer til at tænke på et møde i Brasilien, hvor jeg havde en oversætter, som var usikker på, om hun kunne oversætte mit engelsk til portugisisk. Men det viste sig, at hun og jeg kommunikerede med lethed. Efter mødet fandt jeg ud af hvorfor. Jeg fandt ud af, at den generalautoritet, som præsiderede ikke blot havde siddet på kanten af sin stol bagved os under hele mødet og suffleret tolken,

Udsigten fra forhøjningen bag De Halvfjerds' Kvorummer viser Konferencecentret fyldt af mennesker.

når det var nødvendigt, men han havde også bedt en anden præstedømmeleder om at bede for os begge under hele mødet.

Denne generalautoritet skabte et sikkerhedsnet, så jeg kunne fuldføre den opgave, som han havde givet mig. Der er ingen ende på sådan en kreds af støtte, for der er ingen ende på de gerninger, som retskafne mænd og kvinder udfører, som nærer respekt for hinanden, og som fører deres segl frem og side om side høster i Herrens vingård. Hvis vi skal opbygge Guds rige, må vi som Guds sønner og døtre opbygge hinanden. Der er ingen udfordring – med aktivering, fastholdelse af medlemmer, familier eller noget som helst – som vi ikke kan løse, når vi rådfører os med hinanden i råd og hjælper med at løfte byrden.

Mine kære unge venner, lær Herrens mønster for retskafne mænd og kvinder at kende nu. Tænk over, hvad der står i skrifterne om Adam og Eva, og se hvad Herren vil lære jer, som vil styrke jeres ægteskab, jeres familie og jeres tjeneste i kirken. Nylige voldsomme begivenheder i USA synes at antyde, at der er vanskelige dage forude. Men det er dage, som vil være fyldt med tillid og mod, hvis jeres generations mænd og kvinder vil forene sig i retskaffenhed som aldrig før. Der er ingen grænse for, hvad I kan udrette, hvis I arbejder sammen, påtager sig samme byrder under præstedømmets vejledning.

Vor Faders mønster hjælper os med ikke at blive bedraget. Se hen til Herren og ikke til verden for at finde jeres opfattelse af og idealer for mænd og kvinder. For, mine unge venner, I er de mødre, fædre og ledere, som er blevet tilbageholdt til denne enestående tid, for vor Fader kender jer, og han ved, at I har det, der skal til for at kunne stå ansigt til ansigt med verden og uden frygt opbygge riget. Gør det sammen, for det er ikke godt for manden eller kvinden at være alene. Opløft hinanden, og I vil sammen kunne løfte det jordiske livs smukke byrder, og I skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed.[18] Herren har brug for retfærdige mænd og retfærdige kvinder for at opbygge sit rige. Jeg ved, at det er sådan. Gud er vor Fader. Kristus er hans enbårne Søn. Det er deres gerning og deres herlighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

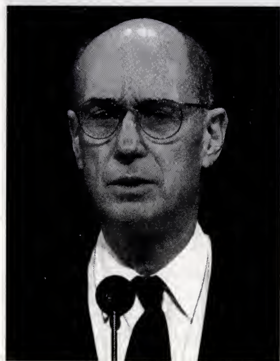
NOTER

1. Se Præd 4:9.
2. Moses 3:18; se også Abraham 5:14.
3. 1 Kor 11:11.
4. 1 Pet 5:8.
5. L&P 52:14.
6. Se Moses 5:1.
7. Se Moses 5:27.
8. Se 2 Nephi 2:20.
9. Se Moses 5:12.
10. Moses 5:4.
11. Se Moses 5:12.
12. Se L&P 109:22.
13. Se L&P 131:1-4; L&P 132:19-20.
14. *Teachings of Harold B. Lee*, s. 292.
15. Se James E. Faust: »Hvad det vil sige at være en af Guds døtre«, *Liahona*, jan. 2000, s. 123-124.
16. Moses 4:12.
17. »Den evige familie«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 61-64.
18. Se Abraham 3:26.

Bøn

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

»Med … tro vil vi kunne bede om det, vi ønsker, og værdsætte det, vi får. Kun med den tro kan vi bede med den iver, som Gud kræver.«

Verdens synes at være i oprør. Der er krige og rygter om krige. Hele kontinenters økonomi vakler. Flere steder i verden slår høsten fejl på grund af tørke. Og de nødlidende har oversvømmet himlen med deres bønner. Både offentligt og i det skjulte trygler de Gud om hjælp, trøst og vejledning.

I har sikkert, ligesom jeg, i den sidste tid lagt mærke til, at bønnerne ikke blot er blevet talrigere, men også mere inderlige. Jeg sidder ofte på forhøjningen i nærheden af den, som er blevet bedt om at bede ved et møde. Jeg har på det sidste lyttet med undren. De ord, som siges er tydeligvis inspireret af Gud, velvalgte og kloge. Og tonen er som hos et kærligt barn, der beder om hjælp, ikke som de ville gøre fra jordiske forældre, men fra en mægtig himmelsk Fader, som kender vore behov, før vi beder til ham.

Lige så længe mennesket har eksisteret, har man tyet til inderlig bøn, når verden synes helt af lave. I tider med tragedier og farer søger folk Gud i bøn. Selv oldtidens kong David var klar over, hvad der skete. I husker hans ord fra Salmernes Bog:

»Herren bliver en borg for undertrykte, en borg i trange tider;

de, der kender dit navn, stoler på dig, for du svigter ikke dem, der søger dig, Herre.«[1]

Den store øgning i inderlige bønner, samt offentlighedens accept af det, har været bemærkelsesværdigt for mig og andre. I de sidste par dage har flere mere end én gang med alvor og bekymring i stemmen sagt til mig: »Jeg håber, at den forandring varer ved.«

Den bekymring er berettiget. Vore egne personlige erfaringer og Guds optegnelse om sin omgang med sine børn viser os det. Afhængigheden af Gud glemmes hurtigt, når bønnerne er besvaret. Og når problemerne forsvinder, gør bønnerne det samme. Mormons Bog gentager den triste historie igen og igen.

I Helamans Bog lyder det: »O, hvor kunne I glemme jeres Gud på jeres befrielsesdag?«[2] Og senere i samme bog, efter at Gud havde besvaret bønner i sin nådige godhed, beskrives det samme frygtelige mønster igen:

»Og således kan vi se, hvor falske og ustadige menneskenes børn er; ja, vi kan se, at Herren i sin store, uendelige godhed velsigner og begunstiger dem, som sætter deres lid til ham.

Ja, og vi kan se, at på samme tid, som han velsigner sit folk ved at formere deres markers afgrøde, deres flokke og hjorde, deres guld og sølv og allehånde kostbare ting og kunstgenstande og bevarer deres liv og udfrier dem af deres fjenders hånd og blødgør fjenders hjerter, så de ikke vil erklære krig mod dem, ja, og endelig gør alt for folkets velfærd og lykke, se, da på samme tid forhærder de deres hjerter og glemmer Herren, deres Gud, og træder den Hellige under fode – og dette på grund af deres medgang og store held.

Og således ser vi, at medmindre Herren revser sit folk med mange lidelser, ja, medmindre han hjemsøger dem med død og rædsel, med hungersnød og alle slags plager, vil de ikke erindre ham.«[3]

Og fra de næste ord i det samme skriftsted lærer vi, hvorfor vi så let glemmer kilden til vore velsignelser og hører op med at føle behov for at bede med tro:

»O, hvor tåbelige og forfængelige, hvor onde og djævelske er ikke menneskenes børn, ja, hvor hurtige til at gøre ondt og hvor langsomme til at gøre godt, ja, hvor hurtige til at lytte til den ondes ord og sætte deres hu til verdens tomme ting!

Ja, hvor hurtige til at blive opblæst af stolthed, ja, hvor hurtige til at rose sig og til at begå alle slags synder, og hvor langsomme er de ikke til at ihukomme Herren, deres Gud, og til at give agt på hans råd, ja, hvor langsomme til at vandre på visdommens veje.

De ønsker ikke, at Herren, deres Gud, som har skabt dem, skal herske og regere over dem; til trods for hans store godhed og barmhjertighed mod dem, lader de hånt om hans råd, og de vil ikke have, at han skal være deres vejleder.«[4]

Af disse tre korte skriftsteder kan vi se, at der er mindst tre årsager til det triste skred væk fra ydmyg bøn. For det første, skønt Gud opfordrer

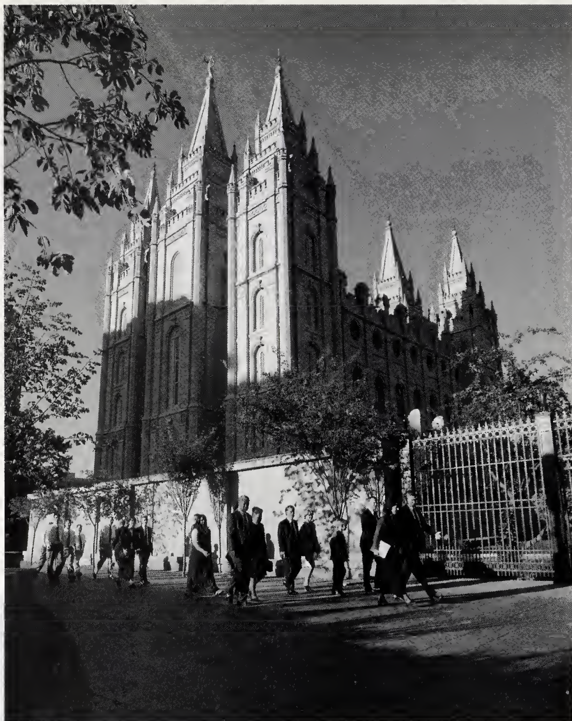
os til at bede, så forklejner og forhåner vores sjæls fjende bøn. Advarslen fra 2 Nephi er sand: »Og nu, mine elskede brødre, jeg mærker, at I stadig grubler i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg skal tale angående disse ting. Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, da vil I vide, at I bør bede, thi den onde ånd lærer ikke mennesket at bede, men lærer, at det ikke skal bede.«[5]

For det andet glemmes Gud af forfængelighed. En smule velstand og fred, ja, blot den mindste fremgang, kan få os til at føle os selvtilstrækkelige. Vi kan hurtigt komme til at føle, at vi har styr på vores liv, at forandringen til det bedre var vores eget værk, og at det ikke skyldes den Gud, som kommunikerer med os gennem Åndens stille, sagte røst. Stolthed skaber en støj inden i os, som gør det vanskeligt at høre Åndens stille røst. Og i vores forfængelighed holder vi snart op med overhovedet at lytte efter den. Vi kan hurtigt få den tanke, at vi slet ikke har brug for den.

Den tredje grund er dybt rodfæstet i os. Vi er åndelige børn af en kærlig himmelsk Fader, som anbragte os på jorden for at se, om vi ville vælge – frivilligt vælge – at holde hans bud og komme til hans elskede Søn. De tvinger os ikke. Det kan de ikke, for det ville gribe forstyrrende ind i planen for vores lykke. Og derfor har vi et Gudgivent ønske om at være ansvarlige for vore egne beslutninger.

Det ønske om at træffe vore egne valg er en del af udviklingen frem mod evigt liv. Men det kan, hvis vi udelukkende betragter livet med vore dødelige øjne, gøre afhængighed af Gud vanskelig eller sågar umulig, når vi føler sådan et stærkt ønske om at være uafhængig. Denne sande lære kan lyde hård:

»Thi det naturlige menneskene er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Jesus Kristus og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin far.«[6]

Konferencedeltagere går forbi templet i Salt Lake City på vej til Konferencecentret.

De, der underkaster sig som et barn, gør det, fordi de ved, at Faderen kun har sine børns lykke for øje, og at kun han kender vejen dertil. Det er det vidnesbyrd, vi skal have, for at kunne blive ved med at bede som et underdanigt barn, i gode tider såvel som i krisetider.

Med den tro vil vi kunne bede om det, vi ønsker, og værdsætte det, vi får. Kun med den tro kan vi bede med den iver, som Gud kræver. Da Gud befalede os at bede, anvendte han vendinger som »bede uden ophør« og »bed altid« og »kraftig bøn«.

Disse befalinger fordrer ikke, at vi bruger mange ord. Faktisk har Frelseren fortalt os, at vi ikke skal bruge mange ord, når vi beder. Den flittige bøn, som Gud fordrer, kræver ikke blomstrende vendinger eller mange timers ensomhed. Det beskriver Alma tydeligt i Mormons Bog:

»Ja, og når I ikke råber til Herren, lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham bestandig for jeres velfærd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer.«[7]

Vores hjerte kan kun søge nærmere Gud, når det er fyldt af kærlighed

til ham og tillid til hans godhed. Skønt Joseph Smith blot var en dreng, var han et eksempel på, hvordan vi kan lære at bede af et hjerte fyldt med kærlighed til Gud og derefter bede uden ophør gennem et liv fyldt med trængsler og velsignelser.

Joseph gik ud til lunden for at bede i tro på, at en kærlig Gud ville besvare hans bøn og fjerne hans forvirring. Han havde opnået den vished ved at læse Guds ord og få et vidnesbyrd om, at det var sandt. Han sagde, at han havde læst i Jakobs Brev: »... han [skal] bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«[8] Troen på, at han kunne spørge Gud i bøn fik han ved at overveje et skriftsted, som forsikrede ham om Guds kærlige væsen. Han bad, sådan som vi også skal gøre, med tro på en kærlig Gud.

Han bad i den hensigt ikke alene at lytte, men også at adlyde. Han bad ikke kun om at få sandheden at vide. Han var rede til at handle ud fra det, som Gud fortalte ham. Hans nedskrevne beretning gør det klart, at han bad med fast forsæt og var fast besluttet på at følge det svar, som han fik. Han skrev:

»Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg overvejede det atter og atter, da jeg bestemt vidste, at dersom noget menneske trængte til visdom fra Gud, var det mig; thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig få det at vide; thi de forskellige sekters religionslærere udlagde det samme skriftsted på så forskellig måde, at alt håb om at afgøre spørgsmålet ved at henvise til Bibelen tilintetgjordes.«[9]

Faderen og hans elskede Søn viste sig for ham som svar på bønnen. Og, som han havde ønsket, fik han at vide, hvad han skulle gøre. Han adlød som et barn. Han fik at vide, at han ikke skulle slutte sig til nogen af kirkerne. Han gjorde, som han fik besked på. Og takket være hans trofasthed blev hans bønner i de kommende dage og måneder besvaret med en strøm af lys og sandhed. Jesu Kristi evangeliums fylde og Guds riges nøgler blev gengivet til jorden. Hans ydmyge afhængighed af Gud førte til evangeliets genoprettelse med myndighed og hellige ordinancer. Takket være den gengivelse har vi mulighed for at vælge den dyrebareste uafhængighed, nemlig frihed fra syndens trældom gennem Jesu Kristi forsonings rensende kraft.

Joseph Smiths mission var enestående, men hans ydmyge bøn kan være et forbillede for os. Han begyndte, sådan som vi også skal gøre det, med tro på en kærlig Gud, som kan og vil kommunikere med os og hjælpe os. Den tro var rodfæstet i indtryk, som kom til ham, mens han granskede Guds tjeneres ord i skrifterne. Vi kan og skal ofte og flittigt søge Guds ord. Hvis vi bliver skødesløse i vores studium af Guds tjeneres ord, bliver vi også skødesløse i vore bønner.

Vi holder måske ikke op med at bede, men vore bønner bliver gentagelse, mere rutineprægede, uden oprigtighed. Vores hjerte kan ikke søge en Gud, som vi ikke kender, og skrifterne og de levende profeters ord hjælper os med at lære ham at kende. Jo bedre vi kender ham, desto højere elsker vi ham.

Vi skal også tjene ham for at elske ham. Det gjorde Joseph Smith, som til sidst gav sit eget liv i hans tjeneste. Joseph bad i den hensigt at adlyde. Den lydighed omfatter altid, at vi tjener andre. Ved at tjene i Guds værk får vi mulighed for at føle en smule af, hvad han føler, og lære ham bedre at kende.

»Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?«[10] Når vores kærlighed til ham vokser, vokser også vores ønske om at nærme os Faderen i bøn.

Denne konferences ord og musik vil lede jer til at gøre det, som vil styrke jer mod faren for at glide bort fra den inderlige bøn. Det, som I hører, vil tilskynde jer til at søge skrifterne. Følg de tilskyndelser. Ved denne konference vil I blive mindet om, at I lovede at tjene, da I trådte ned i dåbens vande. Vælg at adlyde.

Hvis I gransker skrifterne og begynder at gøre det, som I har indgået pagt med Gud om at gøre, kan jeg love jer, at I i højere grad vil føle kærlighed til Gud og i højere grad føle hans kærlighed til jer. Og så vil jeres bønner komme fra hjertet, fulde af tak og bønfaldelse. I vil opleve en større afhængighed af Gud. I finder mod og beslutsomhed til at handle i hans tjeneste, uden frygt og med fred i hjertet. I vil altid bede. Og så vil I ikke glemme ham, uanset hvad fremtiden måtte bringe.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at Gud Faderen lever. Han elsker os. Han hører vore bønner og besvarer os på en måde, som tjener os bedst. Når vi lærer ham bedre at kende ved hjælp af hans ord og i hans tjeneste, vil vi elske ham endnu mere. Jeg ved, at det er sandt.

Jesu Kristi evangeliums fylde og Jesu Kristi sande kirke er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith. Præstedømmets nøgler findes kun i denne kirke. Jeg ved, så sikkert som jeg lever, at præsident Gordon B. Hinckley besidder og benytter disse nøgler på jorden. Jesus Kristus lever – det ved jeg – og han leder sin kirke i dag. Han vil undervise jer ved hjælp af sine tjenere ved denne konference.

I Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

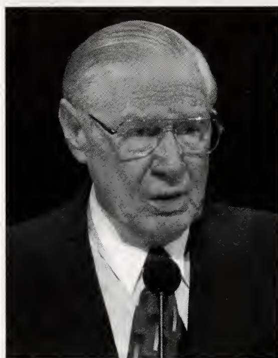
NOTER

1. Sl 9:10-11.
2. Helaman 7:20.
3. Helaman 12:1-3.
4. Helaman 12:4-6.
5. 2 Nephi 32:8.
6. Mosiah 3:19.
7. Alma 34:27.
8. Jakobs Brev 1:5; se JS – H 1:11.
9. JS – H 1:12.
10. Mosiah 5:13.

Forsoningen: Vores største håb

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Vores frelse afhænger af, at vi tror på og accepterer forsoningen. Sådan en accept kræver en fortsat anstrengelse for at forstå den i højere grad.«

Mine elskede brødre og søstre og venner. Ydmygt står jeg op på denne talerstol her til morgen, fordi jeg ønsker at tale om den største begivenhed i hele historien. Denne enestående begivenhed var vor Herre og Frelser, Jesu Kristi forsoning. Dette var den mest altoverskyggende gerning, som nogen sinde har fundet sted, og alligevel er den også vanskeligst at forstå. Min årsag til at ønske at lære alt, hvad jeg kan om forsoningen, er delvist selvisk: Vores frelse afhænger af, at vi tror på og accepterer forsoningen.[1] Sådan en accept kræver en fortsat anstrengelse for at forstå den i højere grad. Forsoningen fremmer vores udvikling og indlæring i livet ved at gøre det muligt for vores natur at blive fuldkommengjort.[2] Vi har alle syndet og må omvende os for fuldt ud at betale *vores* del af gælden. Når vi oprigtigt omvender os vil Frelserens strålende forsoning betale *resten* af denne gæld.[3]

Paulus kom med en enkel forklaring på behovet for forsoningen: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.«[4] Jesus Kristus blev udpeget og forudordineret til at være vores Forløser, før verden blev dannet. På grund af sit guddommelige forhold som Søn, sit syndfrie liv, udgydelsen af sit blod i Getsemane have, sin smertefulde død på korset og den efterfølgende legemlige opstandelse fra graven, blev han ophavsmanden til vores frelse og udvirkede en fuldkommen forsoning for hele menneskeheden.[5]

At forstå det, som vi kan fra Kristi forsoning og opstandelse hjælper os med at opnå viden om ham og hans mission.[6] Enhver øget forståelse af hans forsonende offer bringer os nærmere til ham. Bogstavelig talt betyder forsoningen at »være et« med ham. Forsoningens natur og dens virkning er så uendelig, så ufattelig og enestående, at den går langt over det, som det jordiske menneske ved og forstår. Jeg er utrolig taknemlig for princippet om frelsende nåde. Mange mennesker tror, at de blot behøver at sige, at Jesus er Kristus, og at de så bliver frelst af nåde

alene. Vi kan ikke blive frelst ved nåde alene, for »vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst.«[7]

For nogle år siden fortalte præsident Gordon B. Hinckley »hvad der kan omtales som en lignelse«. »For mange år siden lå der en lille landsbyskole med kun et klasseværelse oppe i Virginias bjerge, hvor drengene var så uregerlige, at ingen lærer kunne styre dem.

Så ansøgte en ung, uerfaren lærer en dag om stillingen. Han fik at vide, at alle de lærere, som de havde sendt derop, havde fået en omgang, men læreren accepterede risikoen. Den første dag i skolen bad læreren drengene om at fastlægge deres egne regler og straffen for at bryde reglerne. Klassen kom frem til 10 regler, som blev skrevet op på tavlen. Så spurgte læreren: ›Hvad skal vi gøre ved den, der bryder disse regler?‹

›Han skal have ti slag på ryggen, uden jakke på,‹ lød det fra klassen.

Et par dage senere opdagede ›Store Tom‹, at hans madpakke var blevet stjålet. Man fandt tyven – en lille, sulten fyr på omkring ti år.

Da lille Jim kom op for at få sine slag, bønfaldt han om, at måtte beholde sin overfrakke på. ›Tag frakken af‹, sagde læreren. ›Du var selv med til at aftale reglerne!‹

Han tog sin frakke af. Han havde ikke nogen skjorte på. Man kunne se hans lille, benede, forkrøblede krop. Da læreren stod tøvende med spanskrøret i hånden, sprang ›Store Tom‹ op og tilbød at tage drengens prygl for ham.

›Nuvel, der findes en lov, som siger, at en elev godt kan træde i en andens sted. Er vi enige om det?‹ spurgte læreren.

Efter fem slag på Toms ryg knækkede spanskrøret. Klassen hulkede. Lille Jim havde lagt armene om Toms hals. ›Jeg er ked af, at jeg stjal din madpakke, Tom, men jeg var så sulten. Jeg vil elske dig, til jeg dør, fordi du tog mine prygl for mig! Ja, jeg vil altid elske dig!‹«[8]

Præsident Hinckley citerede derpå Esajas:

»Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar …

… Han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt«.[9]

Ingen kender den fulde vægt af det, som vor Frelser bar, men ved Helligåndens kraft kan vi vide noget om denne guddommelige gave, som han gav os.[10] Med ordene fra vores nadversalme:

Lad mig aldrig glemme,
at du døde smertefuldt for mig,
da på korsets træ på Golgata
voldeligt man døde dig.[11]

Han led så megen smerte, »en ubeskrivelig sorg« og »overvældende tortur«[12] for vores skyld. Hans dybe lidelse i Getsemane have, hvor han påtog sig alle andre menneskers synder, hvad der fik ham til at »skælve … af smerte og blød(e) fra hver pore og l(ide) både på legeme og sjæl«.[13] »I sin angst bad han endnu mere indtrængende«[14] og sagde »Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje«.[15] Han blev forrådt af Judas Iskariot og fornægtet af Peter. Han blev hånet af ypperstepræsterne og officererne. Han fik tøjet revet af, blev slået og spyttet på og pisket i retssalen.[16]

Han blev ført til Golgata, hvor nagler blev slået ind gennem hans hænder og fødder. Han hang i smerte i mange timer på et trækors, der bar den titel, som var skrevet af Pilatus: »JESUS FRA NAZARET, JØDERNES KONGE«.[17] Der faldt mørke og »ved den niende time råbte Jesus med høj røst: ›Elí, Elí! lemá sabaktáni?‹ – det betyder: ›Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?‹«[18] Der var ingen, som kunne hjælpe ham. Han trådte vinpersen alene.[19] »Men Jesus råbte atter med høj røst og opgav ånden«.[20] »En af soldaterne stak ham i siden med et spyd, og der kom straks blod og vand ud«.[21] »Og jorden skælvede« og »da officeren og hans folk, der holdt vagt over Jesus, så jordskælvet og det andet, der skete, blev de rædselsslagne og sagde: ›Sandelig, han var Guds søn‹«.[22] Med salmens ord: »Ved dette offer løste han os fri af syndens bånd«.[23] Jeg spekulerer på, hvor meget han led for mig.

Kun guddommen kunne gøre det, som han gjorde. Som Faderens enbårne Søn i kødet arvede Jesus guddommelige egenskaber. Han er det eneste menneske, som nogen sinde er eller vil blive født, der kunne udføre denne afgørende og guddommelige gerning. Som det eneste syndfri menneske, der nogensinde har levet på jorden, var han ikke underlagt den åndelige død. Da han også var en guddom, besad han også magt over den fysiske død. Han gjorde således det for os, som vi ikke kan gøre for os selv. Han brød dødens kolde greb. Han gjorde det også muligt for os at opnå den største og afklarede trøst fra Helligåndens gave.[24]

Forsoningen og opstandelsen tilvejebragte mange ting. Forsoningen renser os fra synd på betingelse af, at vi omvender os. Omvendelse er den betingelse, hvorpå nåden udvises.[25] Når vi har gjort alt, hvad vi kan for at betale den sidste hvid og rette det, som vi har gjort forkert, aktiveres Frelserens nåde i vores liv ved forsoningen, som renser og som kan fuldkommengøre os.[26] Kristi opstandelse overvandt døden og gav os en vished om liv efter døden. Han sagde: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.«[27] Opstandelsen er betingelsesløs og vil gælde for alle, som nogen sinde har levet og nogen sinde vil leve.[28] Det er en betingelsesløs gave. Præsident John Taylor beskrev dette fint, da han sagde: »Gravene vil blive åbnet, og de døde vil høre Guds Søns stemme, og de vil komme frem, de, som har gjort godt i de retfærdiges opstandelse, og de, som har handlet ondt, i de uretfærdiges opstandelse.«[29]

Med henvisning til vores jordiske handlinger og forsoningen, bidrog

Præsident Gordon B. Hinckley vinker til forsamlingen, der er samlet i Konferencecentret. Bag ham står (fra venstre) ældste Jeffrey R. Holland, ældste Robert D. Hales og ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum og præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust, rådgivere i Det Første Præsidentskab.

præsident J. Reuben Clark jun. med denne værdifulde indsigt, da han sagde:

»Jeg føler, at [Frelseren] vil give os den straf, der er den mindste, som vores overtrædelse retfærdiggør. Jeg tror, at han i udøvelsen af sin retfærdighed vil bruge hele sin uendelige kærlighed, velsignelse, nåde og forståelse, som han besidder …

Op på den anden side tror jeg, at når det kommer til at give belønning for god opførsel, så vil han give os alt det, som det er muligt at give, set i lyset af den overtrædelse, som vi har begået.«[30]

Esajas skrev, at hvis vi ville vende tilbage til Herren, ville han være »rig på tilgivelse«.[31]

Vi har fået befaling om at huske disse enestående begivenheder i form af formidling, korsfæstelse og forsoning ved at nyde nadveren hver uge. Vi nyder i ånden fra nadverbønnerne brødet og vandet til minde om det legeme og det blod, som blev ofret for os, og skal erindre ham og holde hans bud, så vi altid kan have hans Ånd hos os.

Vor Frelser påtog sig al synd, smerte, svaghed og sygdom hos alle, som nogen sinde har levet eller vil komme til at leve.[32] Ingen har nogen sinde lidt i den grad, som han led. Han kender til vores jordiske prøvelser udfra sin egen førstehåndserfaring. Det er lidt som om, hvis vi forsøgte at bestige Mount Everest og kun nåede nogle få skridt op. Men han kravlede alle de ca. 8,6 kilometer op til bjergets top. Han led mere end noget andet menneske kunne.

Forsoningen gavner ikke blot synderen, men gavner også dem, som synden er begået mod – det vil sige ofrene. Ved at tilgive dem, som synder mod os (se JSO, Matt 6:13) bringer forsoningen et mål af fred og trøst til dem, som er blevet uskyldige ofre ved andres synder. Denne grundlæggende kilde til sjælens helbredelse er Jesu Kristi forsoning. Dette er sandt uanset om det er en smerte fra en personlig tragedie eller en frygtelig national katastrofe, som vi netop har oplevet i New York, Washington D.C. og i nærheden af Pittsburgh.

En søster, som havde gennemgået en smertefuld skilsmisse skrev om sin oplevelse med at trække på forsoningen. Hun sagde: »Vores skilsmisse … fjernede ikke min forpligtelse til at tilgive. Jeg ønskede virkelig at gøre det, men det var som jeg var blevet befalet at gøre noget, som jeg overhovedet ikke var i stand til.« Hendes biskop gav hende et klogt råd: »Bevar et sted i dit hjerte til tilgivelse, og når den kommer, så byd den indenfor her.« Der gik mange måneder, men denne kamp for at tilgive fortsatte. Hun mindedes: »Under disse lange og bønsomme øjeblikke … trak jeg på den livgivende kilde til trøst, som kom fra min kærlige himmelske Fader. Jeg fornemmede, at han ikke stod og stirrede vredt på mig for ikke at have tilgivet endnu, men at han snarere sørgede med mig, mens jeg græd …

Når det hele skal analyseres, så er det, som skete i mit hjerte, for mig et forbløffende og mirakuløst bevis på Kristi forsoning. Jeg havde altid set på forsoningen som et middel til at få omvendelsen til at fungere for synderen. Jeg havde ikke forstået, at den også gør det muligt for den, som der er blevet syndet imod, at modtage tilgivelsens søde fred i sit hjerte.«[33]

De, som er blevet skadet, bør gøre alt, hvad de kan for at arbejde sig gennem deres prøvelser, og Frelseren vil »hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder.«[34] Han vil hjælpe os med at bære vore byrder. Nogle smerter er så sårende og dybe, at de ikke kan blive helbredt uden hjælp fra en højere magt og med håb om en fuldkommen retfærdighed og genoprettelse i det næste liv. Eftersom Frelseren har lidt alt, hvad vi nogen sinde kan føle eller opleve,[35] kan han hjælpe den svage med at blive stærkere. Han har personligt oplevet det hele. Han forstår vores smerte og vil vandre med os selv i vores mørkeste timer.

Vi længes efter den allerstørste velsignelse i forsoningen – at blive ét med ham, at være i hans guddommelige nærhed, at hver især bliver kaldet ved navn, når han byder os velkommen hjem med et strålende smil og kalder os til sig med åbne arme for at omslutte os med sin grænseløse kærlighed.[36] Hvor strålende og enestående vil denne oplevelse ikke være, hvis vi kan føle os værdige nok til at være i hans nærhed. Den betingelsesløse gave, som hans store sonoffer er for hver af os, er den eneste måde, hvorpå vi kan blive ophøjet til at stå for ham og se ham ansigt til ansigt. Dette overvældende budskab om forsoningen er den fuldkomne kærlighed, som Frelseren nærer til hver eneste af os. Det er en kærlighed, som er fuld af barmhjertighed, nåde, lighed, langmodighed og frem for alt andet tilgivelse.

Satans onde indflydelse ønsker at ødelægge ethvert håb, som vi har om at overvinde vores fejltagelser. Han ønsker, at vi føler os fortabte, og føler, at der intet håb er. Som kontrast hertil rækker Jesus hånden ud til os for at løfte os op. Ved vores omvendelse og forsoningens gave kan vi forberede os til at blive værdige til at stå i hans nærhed. Om dette bærer jeg vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

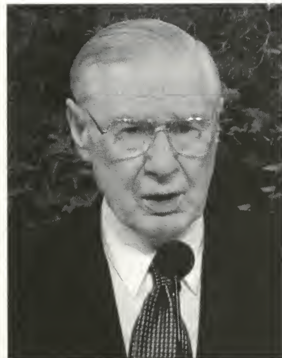
NOTER

1. Se Mosiah 4:6-7.
2. Se Moroni 10:32.
3. Se 2 Nephi 25:23.
4. 1 Kor 15:22.
5. Se Bible Dictionary, »Atonement,« s. 617.
6. Se Jakobs Bog 4:12.
7. 2 Nephi 25:23; fremhævelse tilføjet.
8. »Pres. Hinckley: Christmas a Result of Redeeming Christ,« *Church News*, 10. dec. 1994, s. 4.
9. Es 53:4-5.
10. Se 1 Kor 12:3.
11. »Et grønklædt højdedrag«, *Salmer og sange*, nr. 115.
12. John Taylor: *The Mediation and Atonement*, s. 150.
13. L&P 19:18.
14. Luk 22:44.
15. Matt 26:42.
16. Se Matt 26:47-75; 27:28-31.
17. Joh 19:19.
18. Matt 27:46.
19. Se L&P 133:50.
20. Matt 27:50.
21. Joh 19:34.
22. Matt 27:51, 54.
23. »Ydmygt, Herre, beder vi dig«, *Salmer og sange*, nr. 102.
24. Se Joh 15:26.
25. Se Alma 42:22-25.
26. Se 2 Nephi 25:23; Alma 34:15-16; 42:22-24; Moroni 10:32-33.
27. Joh 11:25.
28. Se ApG 24:15.
29. *The Gospel Kingdom*, red. G. Homer Durham, s. 118. Se også Joh 5:28-29.
30. »*As Ye Sow* ...«, Brigham Young University Speeches of the Year (3. maj 1955), s. 7.
31. Es 55:7.
32. Se Alma 7:11-12.
33. »My Journey to Forgiving,« (navn tilbageholdt), *Ensign*, feb. 1997, s. 42-43.
34. Alma 7:12.
35. Se Alma 7:11.
36. Se Alma 26:15; Mormon 5:11; 6:17; Moses 7:63.

Mødet lørdag eftermiddag
6. oktober 2001

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer Kirkens generalautoriteter, halvfjerdser-områdeautoriteter og hovedpræsidentskaberne for hjælpeorganisationerne for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for de Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og som medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser ældsterne L. Aldin Porter og Marlin K. Jensen som medlem af De Halvfjerds' Præsidium. Det foreslås også, at vi afløser ældsterne L. Aldin Porter, Vaughn J. Featherstone, Rex D. Pinegar, John K. Carmack og L. Lionel Kendrick som medlemmer af De Halvfjerds Første Kvorum og betegner dem som emeritusmedlemmer af De Halvfjerds Første Kvorum. Alle, der sammen med os ønsker at gøre det, bedes vise det.

Med tak for deres virke som medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum afløser vi hermed værdigt ældsterne Richard B. Wirthlin, Richard E. Cook, Wayne M. Hancock og Ray H. Wood samt følgende som halvfjerdser-områdeautoriteter: Norman C. Boehm, Jess L.

En statue på Tempelpladsen mindes håndkærrepionerernes ofre.

Christensen, Dale L. Dransfield, David W. Eka, James E. Griffin, Esteban Guevara, Ronald J. Hammond, Thomas A. Holt, Ernst Husz, Julio H. Jaramillo, Lloyd W. Jones, Seiji Katanuma, J. Grey Larkin, Haruyoshi Nakamura, Karl E. Nelson, Jesús Nieves, Rodrigo Obeso, James S. Olson, Glen A. Overton, William W. Parmley, Steven H. Pond, Michael T. Robinson, Jorge W. Ventura og Craig T. Vincent. De, der ønsker at tilslutte sig tilkendegivelsen af påskønnelse, bedes vise det ved at løfte hånden.

Det foreslås, at vi med tak afløser ældsterne Marlin K. Jensen, Neil L. Andersen og John H. Groberg som Søndagsskolens hovedpræsidentskab og ældsterne Robert K. Dellenbach, F. Melvin Hammond og John M. Madsen som Unge Mænds hovedpræsidentskab. Alle, der kan godkende dette, bedes vise det med en oprakt hånd.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Charles Didier og Cecil O. Samuelson som medlem af De Halvfjerds' Præsidium. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Carlos J. Garcia, R. Randall Huff og John W. Yardley som halvfjerdser-områdeautoriteter. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Cecil O. Samuelson, John H. Groberg og Richard J. Maynes som Søndagsskolens hovedpræsidentskab og ældsterne F. Melvin Hammond, Glenn L. Pace og Spencer J. Condie som Unge Mænds hovedpræsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod?

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, halvfjerdser-områdeautoriteter og præsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Er der nogen imod, kan de vise det.

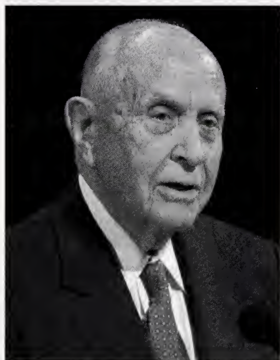
Det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende.

Tak brødre og søstre, for jeres tro og bønner. □

Vore profeters tro

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

»Det, vi behøver, er tro som Brigham Young og tro som Gordon B. Hinckley og tro som dem, der er vore profeter og ledere.«

Jeg håber, at I har oplevet lidt brænden i jeres hjerte ligesom jeg, da jeg hævede min arm for at opretholde præsident Hinckley som præsident for Kirken og som profet, seer og åbenbarer og alle de øvrige ledere, som er præsenteret for jer. Hvor er det en vidunderlig og storslået mulighed for os alle at kunne opretholde vores levende profet på jorden i dag – men ikke blot sidde og hæve jeres arm på en skødesløs måde, men at mærke i jeres hjerte og sind, at I ikke blot opretholder ham, men går ind for det, han har gjort, og det, han har gjort for os ved at repræsentere os over for verden. Vi er taknemmelige for den vidunderlige og inspirerede måde, hvorpå han har kommunikeret og talt til verden, især i de seneste dage og uger.

For nogle år siden, da Arturo Toscanini var musikalsk leder af New Yorks Filharmoniske Orkester i New York City, havde han en radioudsendelse lørdag eftermiddag. Og en dag modtog han i sin post en lille, krøllet seddel på noget brunligt papir, hvorpå der stod:

»Kære hr. Toscanini, jeg er en ensom fårehyrde i Wyomings bjerge. Jeg har to dyrebare ejendele: En gammel violin og en batteridrevet radio. Og batterierne er ved at miste deres kraft og er begyndt at løbe ned på min radio, og min violin er så falsk, at jeg ikke kan spille på den længere. Vil du slå kammertonen an næste lørdag i dit program?«

Den næste uge annoncerede Arturo Toscanini i programmet: »Til en nyfunden ven i Wyomings bjerge vil New Yorks Filharmoniske Orkester nu alle og enstemmigt slå et rent A an.« Og de slog kammertonen an. Så var den ensomme, lille mand i stand til at stemme A-strengen, og derefter E-strengen og derpå D og G ud fra kammertonen.

Er det ikke interessant at reflektere over vores egen tilværelse og de mange mennesker, som kan høre mig nu – de, hvis violin eller tilværelse måske trænger lidt til at stemmes – at vi kan komme til Kirkens generalkonference og høre de vidunderlige budskaber, som lyder? De af os, som har mulighed for at tale her, beder inderligt om, at vi har energi og styrke og vitalitet – ligesom jeg gør, nu hvor jeg går ind i mit livs tusmørke – til at stå her og bære vidnesbyrd om sandheden af dette værk – for jeg er et vidne derom.

Jeg er så heldig – som mange af jer, og som mange af jer ville ønske – at jeg er vokset op i et mormonhjem og er et produkt af Kirken, og jeg har haft mulighed for at rejse ud og leve i verden og har mødt mennesker mange forskellige steder, både ledere i samfundet og erhvervslivet og meget andet, hvor jeg kunne være sammen med mennesker og kunne fortælle dem om de følelser, man har i sit hjerte.

Ofte har præsident Hinckley sagt til os ved nogle af vore møder, og jeg tror også, han har sagt det offentligt, at han bag sit skrivebord har et billede af Brigham Young. Nogle gange, når præsident Hinckley har haft en travl dag og skulle træffe mange vanskelige beslutninger, vender han sin stol og ser op på Brighams billede bag sig og spørger enten højt eller i sit sind: »Bror Brigham, hvad ville du have gjort?« eller »Hvilket råd kan du give mig?«

Tænk over det, der er sket de sidste par år. I kender alle udmærket den inspiration og vejledning, der er kommet til præsident Hinckley i forbindelse med Kirkens vækst – bygning af templer og ombygningen af det gamle Hotel Utah til den storslåede bygning, der nu bærer Joseph Smiths navn – Joseph Smith-bygningen – Konferencecentret, hvor vi er i dag – der er sikkert intet som det i hele verden. Og for os, som nu i en række år har arbejdet sammen med, ved siden af og lyttet til og været sammen med præsident Hinckley, så er det en vidunderlig oplevelse og velsignelse for os, at vi har set og mærket og været en del af den inspirerede vækst, hvor værket er gået fremad.

Når vi ser på Brigham Young og tænker på den inspiration og vejledning, som kom til denne helt usædvanlige mand, så mindes vi, hvordan han var i stand til at udfylde det tragiske tomrum efter profeten Joseph Smiths død, hvor han trådte til og var i stand til med inspiration og åbenbaring at vejlede og lede afviklingen af Nauvoo og planlægningen af rejsen mod vest. Vi husker det fortsatte arbejde der dengang på templet i Nauvoo og den måde, hvorpå man organiserede sig til at gå fremad med vogntog, der krydsede prærien og kom til Salt Lake-dalen til det, der blev det Zion, hvor de kunne tilbede, undervise, forkynde og bygge kirker og alt det, der var nødvendig for, at denne civilisation og denne kultur, som vi har, kunne ekspandere og vokse her.

Tænk på den inspiration, der kom til profeten Brigham Young vedrørende disse mennesker. Man skulle ikke blot opbygge en stor by i Salt Lake City, men flytte pionererne ud til andre bebyggelser. Han var så forudseende at sende folk ud og lede efter dale og områder uden for Salt Lake City, hvor pionererne, som kom væltende ind i denne dal, kunne tage hen og bosætte sig, bygge huse og opbygge byer og samfund og udvikle deres personlighed, karakter og de talenter, som var deres. Så i stedet for at have en stor by i Salt Lake City blev der under hans ledelse dannet omkring 360 små samfund i Wyoming, Nevada, Arizona, det sydlige Idaho og Utah.

Når pionererne rejste ud og opbyggede disse små samfund, udviklede de deres talenter og evner ved at tjene i skolebestyrelser og byråd eller

Præsident Gordon B. Hinckley ledsager sin hustru Marjorie ud fra Konferencecentret efter et konferencemøde. Bag dem kommer præsident Thomas S. Monson og præsident James E. Faust, rådgivere i Det Første Præsidentskab, og præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

blev samfundsstøtter i en lille by. De blev fastboende i det område, og de begyndte at bygge skoler og udvikle disse byer. Vi ser, hvad der er sket i disse områder, som Brigham Young forestillede sig, og som han hjalp til med at sætte i værk. Tænk bare på, hvordan det har udviklet sig – udviklingen af en bosættelse som fx i Las Vegas i Nevada, således at man kunne rejse ned til San Bernardino i Californien. Disse mennesker kunne komme med skib til San Pedro i Californien, rejse til San Bernardino for at blive udrustet og få hjælp med det nødvendige udstyr for at komme til denne dal og derfra til de fjernere byer, ned til Sanpete County eller op til Idaho eller et andet sted.

Jeg er blevet et produkt af det, for da min mors familie kom her til Salt Lake City, blev de sendt ud til Tooele for at slå sig ned. Så blev de senere sendt op til Idaho, hvor der var behov for at bygge en savmølle og kornmølle. Min fars familie havde slået sig ned i Farmington i Utah som del af denne kolonisering, som jeg omtalte – en kolonisering, som gjorde folk stærkere og gav dem muligheder. I stedet for at forsvinde i en stor by blev de bedt om at flytte til en mindre by, hvor de kunne udvikle deres evner, og hvor der var flere skoler og behov for flere skolelærere, og hvor mennesker med talenter kunne udvikle disse talenter. Og efter alt dette blev min familie bedt om at forlade Farmington og Tooele, sælge deres grønne marker og rejse til det sydlige Idaho, hvor der på den tid ikke var andet end lidt krat.

I en sådan lille landsby blev min mor og far forelsket i hinanden. Da de var 20 og klar til at gifte sig, hvor skulle de så giftes? I templet i Logan i Utah. Hvordan kom de dertil? Med hestevogn. Hvor lang tid tog det? Tja, fem eller seks eller syv dage. Motorveje og gode veje? Selvfølgelig ikke. De fulgte veje banet af vogne hen over planterne, gennem buskene og over klipperne. Hvor ønskede de at blive gift? Hvor ønskede de at blive beseglet? Kun et sted – templet. De tog af sted i hestevogn.

En lang kø af mennesker, der venter på at komme ind i Konferencecentret, snor sig op af trappen på siden af bygningen.

Det blev en del af min arv. Og således voksede folk op i disse små byer. Så besluttede Kirken at åbne nogle akademier, og de åbnede omkring 30 af dem i disse fjerntliggende områder. Et af disse små akademier blev åbnet i vores by, og byen blev et sted, hvor mange fra de omkringliggende områder flyttede hen for at få en højere uddannelse. Den højere uddannelse var selvfølgelig kun gymnasiet, men skolen blev omtalt som et akademi.

Jeg henviser til den inspiration, som kom til profeten Brigham Young for mange år siden vedrørende bosættelsen og udviklingen af dette område mellem bjergene, som nu omgiver Salt Lake City. Og tænk på, hvem vi er i dag, og hvordan dette er vokset og de velsignelser, som vi har i vores tilværelse ved at have præsident Hinckley som vores profet, seer og åbenbarer og leder og til at se for sig, hvad der sker, og hvad der vil ske fremover, hvis vi blot har tro til fortsat at gøre det, der er blevet begyndt. Tænk på, hvad der er på vej, og hvad der gøres.

Præsident Hinckley taler ofte til os om at udvikle mere tro hos vore medlemmer. Den tro er et resultat af, at vi efterlever evangeliets principper, lever, som vi bør og opdrager vore børn, som vi bør, og ser dem vokse og udvikle deres karakter og personlighed på en måde, så de bliver et eksempel på det, vi tror på, og det, vi håber på at gøre og opnå.

I husker alle manden, som havde en månesyg søn. Han kom til Frelseren og spurgte, om Frelseren ville velsigne drengen ved at uddrive den onde ånd af sønnen. Og manden sagde til Frelseren: »Og jeg har bragt ham til dine disciple, men de kunne ikke helbrede ham.« Frelseren velsignede så den lille dreng. Den onde ånd forlod ham omgående, og Frelserens disciple kom til ham og spurgte: »Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?« Hvorfor var vi ikke i stand til at gøre det? (Se Matt 17:14-21). Frelseren

har også sagt: »I lidettroende« (Matt 16:8).

Hvis I nu blot havde tro som et lille – jeg prøver at tænke på navnet på det lille træ. [Præsident Hinckley siger: »Sennep.«] Sennep! Tak, præsident. (Jeg sørger for, at præsidenten er i nærheden, så han kan hjælpe mig). Hvis I nu blot havde tro som et sennepsfrø. Der er måske ikke mange af jer, der har set et sennepsfrø. For nogle år siden var vi i Jerusalem med en chauffør, og han sagde: »Åh, der er der et sennepstræ.« Og jeg sagde: »Lad os kigge på det.« Vi gik ud af bilen for at se på det sennepstræ, og der var en lille bælg på. Det lykkedes mig at åbne bælgen, som var ligesom dem på et johannesbrødtræ, og jeg så de bittesmå frø, ikke meget større end et peberkorn.

Forestil jer den sammenhæng, som Frelseren belærte folket om. Hvis I blot havde tro som det lillebitte sennepsfrø – og jeg havde et i min hånd, og jeg kunne næsten ikke se det – hvis I havde så meget tro, ville I kunne sige til det bjerg: »Flyt dig herfra og derhen! og det vil flytte sig«, hvis I havde så meget tro (se Matt 17:20). »I lidettroende,« sagde han til os.

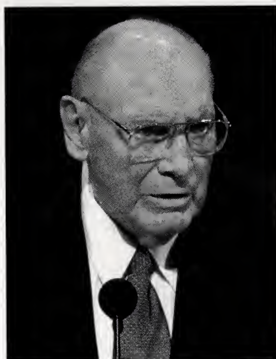
Det, vi behøver, er tro som Brigham Young og tro som Gordon B. Hinckley og tro som dem, der er vore profeter og ledere.

Gud lever. Jeg ved, at han er virkelig, at han er vor Fader, og jeg ved, at han elsker os. Det ved jeg. Og jeg ved, at Jesus er Kristus, Guds Søn. Jeg har oplevet den påvirkning. Jeg er et vidne om den. Jeg ved, at profeten Joseph Smith og alle de historiske beretninger, som vi har om, hvad han gjorde som redskab for genoprettelsen, er sande, og at profeterne i tidens løb siden og herunder præsident Hinckley er kaldet af Gud. Værket er sandt. Jeg efterlader jer min kærlighed, jeg vidner derom og bærer mit vidnesbyrd, som brænder i mit hjerte. Hver dag i mit liv håber jeg at kunne fortælle nogen og hjælpe nogen med at forstå, at dette værk er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Et trin ad gangen

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

»Vi behøver ikke at være fuldkomne i dag. Vi behøver ikke at være bedre end nogen anden. Alt det, vi behøver at gøre, er at være det bedste vi kan.«

Mine elskede brødre og søstre. Det er et stort privilegium for mig at stå her i dag og bære mit vidnesbyrd om sandheden af evangeliet, som er blevet gengivet. Vi har netop lyttet til ældste David B. Haight – 95 år gammel. Jeg håber blot, at min hukommelse er halvt så god som hans i den alder – hvis jeg lever så længe.

Jeg glæder mig, når de hellige samles. Om det er familier i ydmyge hjem eller tusindvis i store haller, så glæder himlen sig, når de, som elsker og ærer Jesu Kristi navn, samles for at tilbede hans navn.

Vi har alle forskellige erfaringer i livet. Mens nogle er fyldt med glæde i dag, har andre det, som om deres hjerte skulle briste af sorg. Nogle føler som om verden er deres østers, andre har det som om, at de selv var en østers, revet op af havet, brudt op og berøvet alt det, der er dyrebart for dem.

Uanset jeres situation, uanset jeres følelsesmæssige eller åndelige tilstand, så vil jeg gerne tilbyde jer vejledning, som kan være nyttig, uanset hvor I befinder jer i jeres ophold her i dette jordiske liv.

Vi har i sandhed meget at være taknemmelige for. Og jeg tror, at hvis vi overvejer de velsignelser, vi har, vil vi glemme nogle af vore bekymringer. Sindsro og glæde vil i sandhed komme til jer, hvis I erkender de velsignelser, vi har som kirke under ledelse af vores vidunderlige præsident, præsident Gordon B. Hinckley. Det vil hjælpe os en hel del.

For nylig læste jeg om Erik Weihenmayer, en 33-årig mand, som drømte om at bestige Mount Everest – en bedrift, som udfordrer mange af verdens mest erfarne bjergbestigere. Faktisk når næsten 90% af dem, der forsøger det, aldrig toppen. Temperaturerne går ned til mere end 30 graders frost. Ud over den ekstreme kulde, vinden der blæser mere end 160 km i timen, dødsensfarlige gletscherspalter og laviner, skal bjergbestigeren overvinde udfordringerne ved højderne, mangel på ilt og måske dårlig mad og vand. Siden 1953 er mindst 165 bjergbestigere døde i forsøget på at nå den 8,8 km høje tinde.

På trods af farerne er der hundredvis hvert år, der melder sig til opstigning, deriblandt Erik. Men der er en vigtig forskel mellem Erik og

alle de andre bjergbestigere, som har forsøgt at bestige bjerget tidligere: Erik er totalt blind.

Da Erik var 13 år gammel mistede hans sit syn som resultat af en arvelig sygdom i nethinden. Selv om han ikke længere kunne gøre meget af det, han ønskede, var han fast besluttet på ikke at spilde sit liv med at føle sig deprimeret og nytteløs. Han begyndte derpå at udvide sine grænser.

I en alder af 16 år opdagede han bjergbestigning. Ved at føle klippernes overflade, fandt han steder, hvor han kunne sætte sine hænder og fødder, hvilket gav ham mulighed for at klatre. 16 år senere begyndte han sin bestigning af Mount Everest. Historien om hans bjergbestigning var, som I nok kan forestille jer, fyldt med mange oprivende og livstruende udfordringer. Men Erik nåede til sidst sydtoppen og tog sin plads blandt dem, som var gået før ham, som en af de få, der har stået på det højeste bjerg på jordens overflade.

Da Erik blev spurgt om, hvordan han klarede det, sagde han: »Jeg blev ved med at tænke, hold dine tanker fokuseret på det. Lad ikke al den tvivl og frygt og frustration få overmagt. Og allervigtigst,« sagde han, »tag hver dag trin for trin.«[1]

Ja, Erik besejrede Everest ved ganske enkelt at sætte en fod foran den anden. Og det fortsatte han med at gøre, indtil han nåede toppen.

Ligesom Erik, møder vi hindringer, som holder os tilbage. Vi kommer endog med undskyldninger for, hvorfor vi ikke kan gøre det, vi ønsker at gøre. Måske kunne vi, når vi er fristet til at retfærdiggøre vores egen mangel på indsats, huske Erik, som på trods af sit manglende syn, nåede det, som mange mente var umuligt, simpelthen ved at sætte en fod foran den anden.

Et gammelt ordsprog fortæller, at en rejse på tusind mil begynder med et enkelt skridt.

Nogle gange gør vi processen mere kompliceret, end nødvendigt er. Vi vil aldrig kunne foretage en rejse på tusind mil ved at bekymre os over, hvor lang tid det vil tage, eller hvor svært det vil blive. Vi foretager rejsen ved at tage hver dag trin for trin og så gentage det igen og igen, indtil man når bestemmelsesstedet.

De samme principper er gældende med hensyn til, hvordan I og jeg stiger op til højere åndelighed.

Vor himmelske Fader ved, at vi skal begynde vores opstigen derfra, hvor vi er. »Når man kravler op ad en stige,« lærte profeten Joseph Smith os, »skal man begynde nederst, og gå opad trin for trin, indtil man når toppen. Sådan er det også med evangeliets principper – man skal begynde med det første, og fortsætte indtil man lærer alle ophøjelsens principper. Men det vil vare længe, efter at man er gået gennem sløret, før man har lært dem.«[2]

Vor himmelske Fader elsker os hver især og forstår, at denne proces med at gå opad kræver forberedelse, tid og forpligtelse. Han forstår, at vi af og til begår fejl, at vi vil snuble, at vi vil blive modløse, og måske endda ønske at give op og sige til os selv, at det ikke er kampen værd.

Vi ved, at det er indsatsen værd, for belønningen, som er evigt liv, er »den største af alle Guds gaver.«[3] Og for at kvalificere os skal vi tage et skridt af gangen og fortsætte for at opnå de åndelige højder, vi stræber efter.

Et evigt princip er åbenbaret i hellig skrift: »Det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til. Og atter, det er nødvendigt, at han er flittig, så han derved kan vinde belønningen.«[4]

Vi behøver ikke at være hurtige, vi skal blot være vedholdende og gå i den rigtige retning. Vi skal gøre vores bedste, et skridt ad gangen.

I mine yngre år elskede jeg at løbe. Selv om det kan være svært for jer at tro det, så gjorde jeg det. Og jeg vandt faktisk et par løb. Jeg er ikke så hurtig længere. Jeg er faktisk ikke sikker på, hvor godt jeg ville klare mig, selv om de eneste konkurrenter var medlemmer af De Tolvs Kvorum.

Mine evner til at løbe er ikke så gode nu. Mens jeg ser frem til det tidspunkt i fremtiden, hvor jeg med et opstandent legeme igen kan

Generalautoriteter og kormedlemmer opretholder Kirkens ledere ved mødet lørdag eftermiddag ved konferencen.

sprinte over en mark og føle vinden blæse gennem mit hår, dvæler jeg ikke ved det faktum, at jeg ikke kan gøre det nu.

Det ville være uklogt. I stedet tager jeg de skridt, jeg kan klare. Med alderens begrænsninger kan jeg dog stadig tage et skridt ad gangen. Alt, hvad min himmelske Fader kræver af mig, er at jeg gør det, jeg kan. Og det er alt, hvad han kræver af jer, uanset jeres handicap, begrænsninger eller usikkerheder.

John Wooden var måske den største college-basketballtræner i spillets historie. Han havde fire sæsoner, hvor hans hold ikke tabte. Hans hold vandt ti nationale mesterskaber. På et tidspunkt vandt han 88 kampe i træk.[5]

Noget af det første, som træner Wooden indprentede sine spillere var noget, som hans far havde lært ham, da han var dreng og voksede op på gården. »Lad være med at bekymre dig om at være bedre en nogen anden,« sagde hans far. »Lær af andre, ja. Men forsøg ikke blot at være bedre, end de er. Det har du ingen kontrol over. Forsøg i stedet og forsøg hårdt på at være det bedste, som du kan være. Det har du kontrol over.«[6]

Lad mig fortælle om et tænkt eksempel på en kær søster i et hvilket som helst ward, en søster, som har perfekte børn, der aldrig forstyrrer i kirken. Hun er den, som arbejder med 20. generation i sin slægtshistorie, har et ulasteligt hjem, har lært Markusevangeliet udenad og strikker uldtrøjer til forældreløse børn i Rumænien. Det er naturligvis ikke af respektløshed for nogle af disse værdige mål. Når I nu føler jer fristet til at slå ud med armene og give op på grund af denne kære søster, så husk, at I ikke konkurrerer mere med hende mere end jeg konkurrerer med medlemmerne af De Tolvs Kvorum i at vinde et 50 meter løb.

Det eneste, I skal bekymre jer om, er at stræbe efter at være det bedste, I kan være. Og hvordan gør I så det? I holder øjnene fæstet på de mål, som betyder mest i livet, og I går hen mod dem et skridt ad gangen.

Jeg ved, at mange føler, at stien er vanskelig og vejen er mørk. Men ligesom Erik, den modige bjergbestiger, er vi ikke efterladt uden en vejleder.

Vi har skrifterne, som åbenbarer Guds ord til menneskeheden i alle tidsaldre. Når vi mætter os med Guds ord, åbner vi vores sind for evige sandheder og vores hjerte for Helligåndens blide hvisken. I sandhed er Guds ord i skrifterne og fra nutidige profeter som en »lygte for [vores] fod, et lys på [vores] sti.«[7]

Når vi læser om de storslåede sjæle, som er gået før os, lærer vi, at de også havde tider med modløshed og sorg. Vi lærer, at de holdt ud på trods af vanskeligheder, på trods af modstand, af og til endog på trods af deres egne svagheder. Vi lærer, at de også fortsat gik fremad et skridt ad gangen. Vi kan være ligesom de retfærdige sjæle, Lehi talte om dem, som »fik fat på enden af jernstangen, og de trængte sig frem gennem den tætte tåge og holdt fast ved jernstangen, lige til de kom hen og kunne nyde af træets frugt.«[8]

Vi har også en levende profet, præsident Gordon B. Hinckley. Han sørger for råd og profetisk vejledning til os i vore dage.

Ved hans råd og vore bønner kan vi nå himlene og personligt samtale med den Uendelige. Ved tro kan selve himlen flyttes til vores bedste. Døre vil blive åbnet og svar modtaget.

Tænk på Joseph Smith, der som ung mand var omgivet af forvirrende og modsigende stemmer og længtes

efter at vide, hvilken af alle kirkerne der var rigtig og sand. Han følte sig også blind – omgivet af mørke på hans tid. Efter at have læst i Jakobs Brev i Det Nye Testamente troede han på den gamle apostel, som sagde: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.«[9] Joseph troede på disse ord, og en forårsmorgen i 1820 gik han ud i en lund med træer for at opløfte sin sjæl i bøn og bede sin himmelske Fader om visdom.

Svaret på hans bøn fyldte ham med lys og vejledning. Vor himmelske Fader og hans elskede Søn viste sig for ham. Deres vejledning fejede det tykke mørke bort, som havde grebet ham og truet med at ødelægge ham. Den fejede for evigt hans forvirring bort.

Fra dette øjeblik til hans martyrdød næsten et kvart århundrede senere forpligtede Joseph Smith sig til den sti, som Faderen og Sønnen havde vist ham. Tænk over, hvor smertefulde hans dage var. Overvej den lidelse og forfølgelse, han måtte udholde. Dog fortsatte han, skridt efter skridt, gav aldrig op, tvivlede aldrig på, at hvis han blot gjorde det, han kunne, ville hans himmelske Fader klare resten.

Mine brødre og søstre, vores tid her er så dyrebar og så kort. Hvor forstår jeg dog profeten Jakob, da han sagde: »Vort liv svandt hen som en drøm.«[10]

Alt for hurtigt er vores tid til ende. Mens vi kan – mens vi har tid til at gøre vores arbejde færdigt – så lad os vandre i den rigtige retning, et skridt ad gangen.

Det er let nok. Vi behøver ikke at være fuldkomne i dag. Vi behøver ikke at være bedre end nogen anden. Alt det, vi behøver at gøre, er at være det bedste vi kan.

Selv om I føler jer trætte, selv om I af og til ikke kan se vejen frem, så vid, at jeres himmelske Fader aldrig vil svigte sine retfærdige disciple. Han vil ikke efterlade jer uden trøst. Han vil være ved jeres side, ja, vejlede jer hvert skridt på vejen.

Lyt til disse smukke ord, som er skrevet af Joseph Fielding Smith, da han beskrev dette liv:

Synes vejen dig lang?
Er den stenet og hård?
Gror der tidsler og torne iblandt?
Skærer sten dig til blods,
når du kæmper dig frem,
træt af dagen, når heden dig fandt?

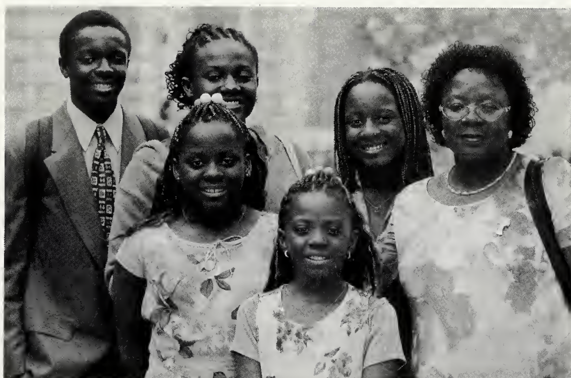
Er dit hjerte og sind
fyldt af sorger og nød?
Mens du slider med byrder og pligt?
Synes åget for tungt,
som blev lagt på din ryg?
Er der ingen, som hjælper med sligt?

I dit hjerte fat mod
på den vej, du har valgt.
Der er en, som vil hjælpe dig
frem;
så se op og vær glad
og hold fast ved hans hånd,
han vil lede dig opad og hjem.

I et land, smukt og rent,
hvor alt ondt ende vil,
der dit liv vil bli' fri for al
skam,
ingen tårer og sved,
ingen sorg findes der,
tag hans hånd og gå ind der
med ham.[11]

At vi må have mod til at begynde at stige op ad vores eget Mount Everest, at vi må gå fremad i livets rejse skridt for skridt, indtil vi når det bedste, som er i os.

Vor himmelske Fader lever og kender og elsker os hver især. Jesus er Kristus, Guds Søn, alles Frelser og Forsoner, og ja, Fredsfyrsten. Joseph Smith er gengivelsens profet, og præsident Gordon B. Hinckley er vores profet, seer og åbenbarer på jorden i dag. Jeg bærer dette vidnesbyrd, og det er mit vidnesbyrd til jer, at I vil være lykkelige og tilfredse, hvis I blot gør jeres bedste. Dette er min bøn, i Jesu Kristi navn. Amen. □

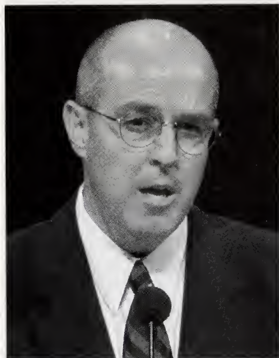
NOTER

1. »Everest Grueling for Blind Man,« *Deseret News*, 5. juni 2001, s. A12; se også Karl Taro Greenfeld, »Blind to Failure,« *Time*, 18. juni 2001.
2. *The Teachings of Joseph Smith*, ed. Larry E. Dahl and Donald Q. Cannon, 1997, s. 519.
3. L&P 14:7.
4. Mosiah 4:27.
5. http://www.coachwooden.com/bio.shtml
6. http://www.coachwooden.com/bodysuccess.shtml
7. Sl 119:105.
8. 1 Nephi 8:24.
9. Jak 1:5.
10. Jakobs Bog 7:26.
11. »Synes vejen dig lang?«, *Sange*, nr. 73.

»Hjælp min vantro«

Ældste L. Whitney Clayton
De Halvfjerds

»Vi fremmer den proces at styrke vores tro, når vi gør det, som er rigtigt – som konsekvens følger altid en øget tro.«

På et tidspunkt mødte Frelseren en stor menneskemængde, som lyttede til en diskussion mellem disciplene og nogle skriftkloge. Han spurgte da de skriftkloge: »Hvad er det, I diskuterer med dem?«

En mand, som knælede ned ved hans side, svarede, at han havde bedt disciplene om at kaste en ond ånd ud af sin søn, »men det kunne de ikke«. Faderen bønfaldt ham og sagde: »Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.

Jesus sagde til ham: Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.

Straks råbte drengens far sorgbetynget: ›Jeg tror, hjælp min vantro.‹

Frelseren irettesatte derpå den onde ånd og pålagde den: ›Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham! Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud.‹«[1]

Vi har alle sammen stået over for nogle vanskelige, ja endog desperate stunder, med tårer løbende ned ad kinderne og bønfaldt på samme måde som denne far gjorde: »Jeg tror, hjælp min vantro.«

På samme måde som Frelseren stod klar til at hjælpe denne far, hvis søn led »slemt«[2], således er han også rede til at hjælpe os i vores vantro, så vi med tro kan overleve vores kampe i livet og »vinde sejr.«[3]

Tro på Herren Jesus Kristus er evangeliets første princip, og det er langt mere end blot tro.[4] Tro er »håb om det, som ikke ses, men som er sandt.«[5] »Tro bevæger altid sin besidder til … fysisk og mental gerning.«[6] »At have tro på Jesus Kristus betyder, at vi har en sådan tillid til ham, at vi adlyder alt, hvad han befaler os. Der er ingen tro, hvor der ikke er lydighed.«[7]

Tro kommer ved at høre Guds ord og er en åndelig gave.[8] Troen øges ikke blot, når vi hører, men også handler udfra Guds ord i lydighed mod de sandheder, som vi er blevet undervist i.[9]

Marias svar til englens bekendtgørelse udgør et strålende eksempel. Englen Gabriel fortalte Maria: »Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højestes søn.« Maria sagde derpå lydigt til Gabriel: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!«[10]

Ved en anden lejlighed gik »Jesus langs Galilæas Sø, så han to brødre, Simon kaldet Peter og hans bror Andreas, i færd med at kaste net i søen; for de var fiskere.

Han sagde til dem: ›Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere.‹

De lod straks garnene være og fulgte ham.«[11]

Efter Frelserens opstandelse tog Peter og de andre disciple ud for »at fiske«. »Den nat fangede de ingenting. Tidligt om morgenen stod Jesus på strandbredden; disciplene vidste dog ikke, at det var Jesus.« Han sagde til dem: »›Kast nettet ud på højre side af båden, så skal I få fangst.‹ De kastede det ud, og nu kunne de ikke trække det ind igen, så mange fisk var der.«[12]

Vi finder en lignende trosudviklende lydighed i profeten Joseph Smiths liv. Efter at englen Moroni havde besøgt Joseph Smith flere gange i løbet af hele natten i september 1823, gik han om morgenen på arbejde med sin far. Han havde været vågen næsten hele natten, »men i forsøg på at arbejde som på andre dage, følte jeg mig så afkræftet, at jeg slet ikke var i stand dertil.« Hans far sagde, at han skulle vende tilbage, og han »begyndte at gå i den hensigt at gå hjem til huset, men … (da) svigtede kræfterne (ham) fuldstændigt, og (han) faldt hjælpeløs til jorden og lå bevidstløs en tid.« Da han vågnede, »slog (han) … øjnene op og så det samme sendebud stående over (sit) hoved, omgivet af lys som før.« Joseph fik befaling om at »gå til (sin) fader og fortælle ham om det syn, (han) havde set, og de befalinger, (han) havde fået.« Selv om han forståelig nok var meget træt adlød han lydigt »og gik tilbage til (sin) fader på marken og gengav det hele for ham. Han(s far) svarede (ham), at det var fra Gud, og sagde til (ham), at (han) skulle gå og gøre som han havde fået befalet.« Så »forlod Joseph marken og gik til det sted, hvor sendebudet havde sagt (ham), at pladerne lå forvaret«, en tur på flere kilometer.[13]

Vi beslutter hver dag blandt tusindvis af alternativer, hvad vi vil

gøre, og hvad vi ikke vil gøre. Når vi vælger at adlyde befalingerne med glæde som vores første prioritet, og ikke knurrer eller afmåler det, som han befaler, bliver vi Herrens tjenerinder og menneskefiskere, og kaster nettet ud på højre side af vores båd. Vi går ganske enkelt ud og gør det, som Herren har befalet, selv om vi er trætte, i tillid til, at han vil hjælpe os med at gøre præcis det, som han beder os om.[14] Når vi gør det, hjælper Herren vores vantro, og vores tro bliver magtfuld, levende og urokkelig. Profeten Joseph Smith skrev fra Liberty-fængslet: »Lad os derfor, inderligt elskede brødre, gøre alt, hvad der står i vor magt; da kan vi med større vished vente at se Guds frelse og hans arm åbenbaret.«[15]

Uanset, hvem vi er eller hvor vi bor, så er det meget af vores daglige liv, som er rutine og som gentager sig. Når vi tager os af vores dagligdag, så må vi bevidst gøre det, som betyder mest. Det, som skal gøres omfatter at gøre plads for et minimum af daglige krav i form af trofast adfærd: Sand lydighed, ydmyg bøn, virkelig studium af skrifterne og uselvisk tjeneste over for andre. Der findes ikke andre vitaminer, som styrker vores tros muskler så meget som disse gerninger. Vi må også huske at ægte faste fremkalder en stærk tro. Det er især vigtigt, når vi trofast søger at rette på dybtliggende karakterbrister, for »(d)en slags fordrives kun ved bøn og faste.«[16]

At udvikle tro på Herren Jesus Kristus er en skridt for skridt, linje på linje og forskrift på forskrift-proces. Vi fremmer den proces at styrke vores tro, når vi gør det, som er rigtigt – som konsekvens følger altid en øget tro.[17] Hvis vi dagligt udøver vores tro med bøn, studium og lydighed, hjælper Frelseren os med vores vantro og vores tro bliver et skjold, som »vil kunne slukke alle den ondes gloende pile.«[18] Alma lærte os, at vi må modstå enhver fristelse fra djævlen med vores tro på Herren Jesus Kristus.[19] Men vi kan hverken ignorere eller forkaste de afgørende tros-ingredienser og derpå forvente at høste en rig høst.

Vi ser utallige eksempler på voksende tro hos Kirkens medlemmer i dag. Ligesom de unge mænd og kvinder og modne ægtepar accepterer kaldelser til at udføre en mission,

Storskærme til højre og venstre for Konferencecentrets forhøjning gør, at forsamlingen bedre kan se taleren.

så forbereder par sig i dydighed på at blive gift i det hellige tempel, og forældre opdrager deres børn i den vej, de skal gå,[20] og styrker deres tro på Herren Jesus Kristus. Når vi holder sabbatten hellig, ærer vore kaldelser, betaler vores tiende og offerydelser, byder nye medlemmer velkommen i Kirkens cirkel og indbyder venner og naboer til at lære evangeliets sandheder, styrker vi vores tro. Når vi vælger at opgive vores synd og villigt omvender os, og når vi falder ned på vores knæ i bøn i gode tider så vel som i turbulente tider, udvikler vi en stærk tro.

Vi vil så gentagne gange opleve det i vores liv, som er beskrevet i Mormons Bog: »Ikke desmindre fastede og bad de ofte og blev stærkere og stærkere i deres ydmyghed, så at sjælen opfyldtes af glæde og trøst, ja, så at deres hjerter blev renset og helliggjort, hvilken helliggørelse kom på grund af deres hjerters hengivenhed for Gud.«[21]

Jeg ved, at Frelseren lever, og at han hjælpe vore vantro. I Jesu Kristi navn. Amen. □

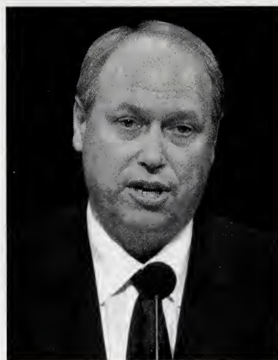
NOTER

1. Se Mark 9:14-29; se også Matt 17:14-21.
2. Matt 17:15.
3. L&P 10:5.
4. Se 4. trosartikel; Bible Dictionary, »Faith,« s. 669-670.
5. Alma 32:21; se også Hebr 11:1; Ether 12:6.
6. Bible Dictionary, s. 670.
7. *Gospel Principles* 1997, s. 118.
8. Se Rom 10:17, Moroni 10:11, Bible Dictionary, s. 669.
9. Se Bible Dictionary, s. 669-670.
10. Luk 1:31-32, 38.
11. Matt 4:18-20.
12. Joh 21:2-4, 6.
13. JS – H 1:47-50.
14. Se 1 Nephi 3:7.
15. L&P 123:17.
16. Matt 17:21; se også Mark 9:29.
17. Se Bible Dictionary, s. 669.
18. L&P 27:17.
19. Se Alma 37:33.
20. Se Ordspr 22:6.
21. Helaman 3:35.

Vor Faders plan

Ældste Christoffel Golden jun.
De Halvfjerds

»[Vor himmelske] Faders ønske er at give os alle mulighed for at modtage en fylde af glæde, ja, den fylde, som han har modtaget.«

I en åbenbaring, som blev givet profeten Joseph Smith engang i juni 1830, hører vi om vor himmelske Faders erklærede mål: »Thi se, dette er min gerning og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«[1] Ifølge dette dekret er det Faderens ønske at give os alle mulighed for at modtage en fylde af glæde, ja, den fylde, som han har modtaget i sin fuldkommengjorte og forherligede tilstand.[2]

I disse skæbnesvangre sidste dage erklærer vi, at Gud vor evige Fader lever. Vi bærer vidnesbyrd om, at vi levede i hans nærhed som hans åndelige børn inden dette liv. I forudtilværelsen blev vi oplært under forhold, som gav os mulighed for at udvikle vore talenter og evner. I denne velsignede førjordiske bolig blev det »overladt [os] at vælge enten godt eller ondt«. Alma fortæller, at vi valgte det gode ved at udøve »meget stor tro« og udføre »det gode«. Sådan bestod vi vores første prøvestand, mens vor Fader til gengæld forudordinerede os til at modtage visse privilegier i dette liv.[3]

Åbenbaringer i de sidste dage afslører ligeledes, at vor himmelske Fader indstiftede saliggørelsens store plan for alle sine åndelige børn, som havde bestået deres første prøvestand.[4] Den omfattede mulighed for, at vi en dag kunne blive ligesom vor himmelske Fader og besidde alle de egenskaber og rettigheder, som han nu besidder. Apostlen Peter mindede de hellige om, at »alt, hvad der behøves til liv og gudsfrygt, har hans guddommelige kraft skænket os …«[5] Peters udtalelse kan virke frimodig, og vi indrømmer, at det vil tage et helt liv, og mere, at nå, men hans tanker vinder genklang i Frelserens opfordring: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!«[6]

Faderens plan krævede også, at alle, som havde bestået deres første prøvestand, blev prøvet i en anden, jordisk prøvestand. I disse omgivelser skal vi handle selvstændigt og bevise over for os selv og Gud, at vi vil holde alle hans bud og overvinde synd og modgang.[7]

Lige siden Adams fald og som følge af det dødelige menneskes natur har mennesket udviklet tendens til at bryde Guds love og bliver derved underkastet lovens krav. Men på grund af vor himmelske Faders

Konferencedeltagere går forbi Tabernaklet på Tempelpladsen.

forudviden og saliggørelsens store plan tilvejebragte han nådens plan. Den tilvejebragte en udvej til, at retfærdighedens strenge krav kunne blive mildnet gennem en uendelig forsoning.[8]

Jesus Kristus, som blev udvalgt af Faderen fra begyndelsen,[9] besad alle de kvalifikationer og egenskaber, der skulle til for at afstemme retfærdighedens og barmhjertighedens love ved hans forsoning.[10]

Kong Benjamin belærte om, at forsoningen giver mennesket mulighed for at aflægge det naturlige menneske, når vi lytter til Helligåndens hvisken.[11] Det er derfor vores vidnesbyrd, at alle, som kommer til Kristus gennem lydighed mod evangeliets love og ordinancer, kan udøve tro til »evigtvarende frelse og evigt liv.«[12]

Vi bærer ligeledes vidnesbyrd om, at betingelserne for at overholde saliggørelsens plans betingelser efter det store frafald ikke eksisterede, før vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus genoprettede evangeliet ved profeten Joseph Smith.[13]

Vor kære profet, præsident Gordon B. Hinckley, har sagt: »... profeten Josephs beretning om disse begivenheder er sand, at Faderen her vidnede om sin Søns guddommelighed, at Sønnen instruerede den unge profet, og at der fulgte en strøm af begivenheder, som førte til organiseringen af ›den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade.‹«[14]

Det er alle de trofastes inderlige ønske at bestå deres anden prøvestand. Vi skal ikke finde vej hjem alene. Herren har oprettet sit rige på jorden, hvor Guds udvalgte kan samles.

Herren har i sin kærlighed givet os alle de nødvendige midler til at kæmpe os gennem de mange faldgruber, som den onde lægger ud for os.[15]

Disse uerstattelige midler omfatter evangeliets ordinancer og pagter, hvori forsoningens kraft manifesteres.[16] Vi har også de hellige skrifter, som tilvejebringer os en standard til at skelne mellem sandhed og vildfarelse.[17]

Det er vigtigt at bemærke, at vi leve i en velsignet tid, hvori Herren har sat sine vægtere, nemlig de levende apostle og profeter i vores midte. De har alle nøglerne og al myndigheden, som er nødvendig for at udføre frelsens ordinancer og opnå frelse.[18]

Og frem for alt har vi som døbte medlemmer af Kristi Kirke en uforlignelig gave i form af Helligånden. Frelseren sagde til sine disciple den aften, han led for vore synder, at »sandhedens ånd skal … vejlede jer i hele sandheden.«[19]

Johannes Åbenbarer så i et himmelsk syn opfyldelsen af vor Faders plan og nedskrev deres tilstand, som havde gennemgået store prøvelser og havde vasket deres klæder hvide i Lammets blod. Han så, hvordan de, som havde overvundet verden, stod foran Guds trone og tjente ham i hans tempel. Herren stod i deres midte, og de trofaste hungrede og tørstede ikke længere, og Gud tørrede alle tårerne fra deres øjne.[20]

Vi behøver ikke at frygte, men følge vor himmelske Faders saligheds plan i tro. Vi opfordrer alle til at komme og modtage af Herrens gunst og nåde, for han har magt til at frelse og vil aldrig svigte os![21]

Jeg beder til, at Herren må velsigne os i denne store bestræbelse. I Jesu Kristi navn. Amen. □

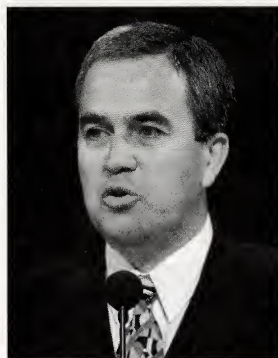
NOTER

1. Moses 1:39.
2. Se Moses 7:67; L&P 76:69-70.
3. Se Alma 13:3-13; 1 Pet 1:20.
4. Alma 42:8.
5. 2 Pet 1:3-4.
6. Matt 5:48; se også 3 Nephi 12:48.
7. Matt 7:21; Åb 3:21; L&P 98:14-15.
8. Se Alma 42:15.
9. Se Moses 4:2.
10. *Evangeliets lærdomme: Elevens hæfte*, s. 22.
11. Se Mosiah 3:19.
12. Mosiah 5:15; se også Moroni 10:32.
13. Se 1 Nephi 11:13-36; 2 Nephi 3:5-11.
14. L&P 1:30; »Særlige vidner om Kristus,« *Liahona*, apr. 2001, 24.
15. Se Moses 4:3-4; L&P 93:39.
16. Se Joh 3:5; Mosiah 5:1-2; L&P 76:50-54.
17. Se Alma 4:19; 31:5.
18. Se Matt 10:1-15; L&P 1:14-15; 21:1-8.
19. Joh 16:13.
20. Åb 7:14-17.
21. Se 5 Mos 7:7-18.

Skriv evangeliets principper i jeres hjerte

Ældste Walter F. González
De Halvfjerds

»Kundskab alene er ikke nok. Vi skal tage os tid til at anvende principperne i vores liv.«

Engelsk er gengivelsens sprog, og ved dette generalkonferencemøde er engelsk talt med en accent symbolsk for Kirkens vækst verden over. Jeg kommer fra Sydamerika, hvor Kirken har oplevet en enorm vækst. Da jeg blev medlem af Kirken for 30 år siden, var vi 108.000 medlemmer i seks stave. Dengang havde vi ingen templer på vores kontinent. Nu har vi 2.600.000 medlemmer og 557 stave. Vi har elleve templer i funktion, og der er to under opførelse. Nephi, Lehis søn, sagde: »Men jeg, Nephi, har skrevet, hvad jeg har skrevet, og jeg regner det for at være af stor værdi, især for mit folk. Thi jeg beder uophørligt for dem om dagen, og mine øjne væder min hovedpude om natten for deres skyld« (2 Nephi 33:3). Dette hjertegribende råb bliver besvaret i vor tid ved Mormons Bog. Nephi bad for, at de ord, som han havde »skrevet i svaghed vil blive gjort kraftige for« os; »thi de overtaler dem til at gøre godt, de giver dem kundskab om deres fædre, og de taler om Jesus og formaner dem til at tro på ham og at holde ud til enden, hvad der er det evige liv« (2 Nephi 33:4).

Jeg har set, hvordan læren og de evangeliske principper i højere og højere grad leder medlemmerne i Sydamerika. I Sydamerika og alle andre steder er det fortsat vores opgave at søge de principper, som findes i skrifterne og profeternes lærdomme og at skrive dem, »ikke skrevet med blæk, men med den levende Guds ånd, ikke på tavler af sten, men i hjerter, på tavler af kød og blod« (2 Kor 3:3). Det kræver tid at finde frem til evangeliets principper på denne måde. Det kræver tid at lære evangeliets sandheder at kende såvel som at anvende dem i vores liv.

For de fleste sydamerikanske medlemmers vedkommende er de begyndt at lære evangeliets principper at kende ved at tage sig tid til at høre missionærernes lektioner og

vidnesbyrd. Vi har taget os tid til at lytte, og nu kan vi ikke andet end at føle en inderlig taknemmelighed for de missionærer, som har tjent i vore lande. Vores inderlige taknemmelighed gælder ikke kun missionærerne, men også de familier som de kommer fra. (Nu sender tusindvis af sydamerikanere deres egne børn på mission for at fortælle om det genoprettede evangeliums glade budskab). De af os, som er første generation i kirken, nærer ligeledes stor taknemmelighed for vore forældre, som ikke har været medlemmer, men som tog sig tid til at belære os om retskafne principper, hvilket har forberedt os til at vedkende os og tage imod evangeliets budskab.

Missionærerne fik os til at begynde at lære lærdommene og de evangeliske principper at kende; men det er en vedvarende opgave at bevare evangeliet i vores hjerte, som kræver tid. Kundskab alene er ikke nok. Vi skal tage os tid til at anvende principperne i vores liv. For eksempel vidste Nephi, at Herren besvarer vore bønner. Han anvendte denne viden for flere århundreder siden og bragte derved os evige velsignelser i dag. Læser vi dybdegående, ser vi, at Nephi bad til Gud med stor tro, for han vidste, at Gud ville høre hans »råb« (se 2 Nephi 33:3). Hvor er vi taknemmelige for, at Nephi tog sig tid til at bruge sin viden. Hvor er vi taknemmelige for, at Nephi skrev denne viden i sit hjerte, ikke med »blæk, men med den levende Guds ånd.«

At blive disciple kræver tid, ligesom at samle viden. Nogle gange er vi klar over, at et princip er sandt, men vi ændrer ikke vores prioritering for at få tid til at efterleve det pågældende princip. Derved går vi glip af værdifulde muligheder for at udvikle en forandring i hjertet, når vi belæres af Helligånden. Prøv at tænke på eksemplet med Enos, som tøvede med at anvende den viden, som han fik af sin far. Han tog sig efterhånden tid til at efterleve denne viden, og derfor fik vi en række velsignelser. Enos fortæller os, at det var dengang, han gik ud i skoven for at jage dyr, at hans fars lærdomme om det evige liv og de helliges glæde sank dybt i hans hjerte, så han besluttede at tage sig tid til at bede (se Enos 1:3-4). Som guddommeligt svar på hans bøn, indgik Herren pagt med Enos om at han ville bringe optegnelserne frem til lamaniterne i hans egen bestemte tid (se Enos 1:16). Gud besvarer vore bønner. Enos tog dette princip fra tavler af sten og skrev det på tavler af kød og blod i sit hjerte og opnåede derved større viden. Dette bragte både ham og denne uddeling velsignelser.

Der er flere ting, som hindrer vore gode intentioner med at tage os tid til at lære, og især efterleve evangeliet. Den overflod af information om et hvilket som helst emne, som kommer fra medierne, kan for eksempel være overvældende. En sådan overflod af information kan gøre, at nogle bliver sådan, at de »altid vil lære, men aldrig lærer sandheden at kende« (2 Tim 3:7).

Vi kan hver især evaluere os selv, afgøre hvad der afholder os fra at tage os tid til at efterleve et evangelisk princip og dernæst omvende os og foretage de nødvendige tilpasninger, så vi kan få tid til at anvende det evangeliske princip i vores liv. Gør vi det, har Herren lovet, at vi vil opnå større forståelse for hans sandheder, ligesom Enos gjorde. Herren sagde: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17).

Afsætter vi tid til at lære, overveje og især praktisere evangeliets principper i vores liv, vil det bringe os den glæde og fred, som kommer fra Ånden. Kirken vil fortsat blomstre i Sydamerika og i andre dele af verden, fordi flere og flere medlemmer vil vedblive med at skrive evangeliets principper, ikke med blæk, men med Helligånden, ikke på tavler af sten, men på tavler af kød og blod i deres hjerte. Jeg bærer vidnesbyrd om, at sandhederne i skrifterne kan udvikle sig fra en intellektuel forståelse til, at vi kan blive ligesom Kristus, når vi tager os tid til at gøre disse sandheder til en del af vores liv. Jeg ved, at Frelseren er den levende Kristus. Jeg bærer vidnesbyrd om disse ting i Jesu Kristi navn. Amen. □

»Som en frodig have«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

»Vi bør betale [tiende og offerydelser] som et personligt udtryk for kærlighed til en gavmild himmelsk Fader.«

Sikkert og vedholdende bevæger Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sig hen over jorden. Med Daniels ordvalg er det »en sten [der blev] revet løs fra bjerget, men ikke ved menneskehånd.«[1] Esajas beskrev det, han forudså var et stort og forunderligt værk.[2] Det *er* forunderligt! Genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium er fyldt med mirakler, åbenbaringer og tilkendegivelser af enhver art. Mange af disse er kommet i vores levetid.

Jeg var 17 år gammel, før der var en Zions stav noget steds uden for Nordamerika. Der er nu langt over 1.000 stave på disse fjerne kontinenter og øer i havet. Vi har nu 125 templer, der fungerer eller er blevet bekendtgjort, hvoraf mere end halvdelen (64) er uden for USA. Igen, jeg var næsten 16, før der var bare et tempel uden for USA og Canadas stater og provinser.

Vi har oplevet åbenbaringen, der udstrakte præstedømmet til alle værdige mænd i passende alder. En velsignelse som har øget arbejdet i mange dele af verden. Vi har oplevet at se udgivelsen af vore skrifter, helt eller i uddrag, på næsten 100 sprog. Vi har oplevet den længe ventede dannelse af De Halvfjerds Kvorum, hvor mange storartede mænd er kommet fra mange nationer for efter tur at blive spredt for at tjene i mange nationer. For nylig har præsident Hinckley bekendtgjort et Selvsupplerende Uddannelsesfond, der i sidste ende har mulighed for at velsigne mange på selv de mest fjerne steder på jorden. Og således fortsætter internationaliseringen af Kirken.

Jeg giver dette korte sammendrag for at fremhæve et andet mirakel, en anden åbenbaring, hvis I foretrækker det, som måske er blevet overset af de almindelig medlemmer af Kirken. På en måde var det beregnet til at være ubemærket. Jeg taler om beslutningen, der blev truffet af Brødrene for blot et årti siden, om at stoppe med at indsamle yderligere penge til særlige projekter eller andre indsamlingsforpligtelser fra medlemmer af Kirken herhjemme eller i udlandet.

Eftersom denne beslutning blev truffet midt i den store internationale vækst, som jeg lige har beskrevet, hvordan kunne det så lade sig gøre finansielt? Hvordan kunne vi komme til endnu flere fjerne steder, lige på det tidspunkt, hvor vi fjerner alle ekstrabetalinger fra vores folk? Logik i situationen ville måske have foreslået præcis den modsatte handlingskurs.

Hvordan blev det gjort? Jeg vil fortælle jer, hvordan det blev gjort – med de præsiderende Brødres helhjertede tro på, at Herrens tiendeprincip og de frivillige offerydelser ville blive æret af selv de nyeste medlemmer af Kirken, og at loyalitet mod sådan et guddommeligt princip ville hjælpe os igennem.

Jeg var ikke i De Tolvs Kvorum, da denne vigtige beslutning blev truffet, men jeg kan forestille mig drøftelserne og den troshandling, der blev krævet af Kirkens præsiderende råd. Hvad hvis Brødrene stoppede betalingerne og de hellige *ikke* betalte deres tiende og offerydelser, hvad så? Så vidt jeg ved, så blev den tanke aldrig overvejet. De handlede i tro – tro på Gud, tro på de åbenbarede principper, tro på os. De så sig aldrig tilbage. Det var en storslået (næsten ubemærket) dag i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Men for at ære den beslutning, må vi være lige så modne som enkelte medlemmer af Kirken. Må jeg foreslå fem grunde til, hvorfor alle os, rige eller fattige, om vi har været medlemmer i lang eller kort tid, trofast bør betale vores tiende og vore offerydelser.

For det første, gør det for jeres børns og børnebørns skyld, den opvoksende slægt, som nu, hvis vi ikke er forsigtige, kan vokse op i Kirken med absolut ingen forståelse af, hvordan deres templer, kirkebygninger, seminar og aktiviteter bliver tilvejebragt. Lær jeres børn, at mange af velsignelserne i Kirken er til rådighed for dem, fordi I og de betaler tiende og offerydelser til Kirken. Lær dem, at disse velsignelser bogstavelig talt ikke kunne komme på nogen anden måde.

Så tag jeres børn med til tiendeinterviewet, ligesom præsident Howard W. Hunters barnebarn blev taget med af hans far for flere år tilbage. Ved den lejlighed indikerede biskoppen sin glæde over unge bror

Set fra nordvest ses bag Konferencecentret Kirkens bygninger og kontorbygninger i Salt Lake Citys centrum.

Hunters ønske om at betale en ærlig tiende. Da han modtog mønterne, spurgte han drengen, om han troede evangeliet var sandt. Da drengen gav sin fulde tiende bestående af 14 cent, sagde denne syvårige, at han mente, at evangeliet var sandt, men at »det sandelig kostede mange penge.«[3] Bygningerne, programmerne og materialerne, som jeg har nævnt, koster penge. Det er ikke en betydningsløs lektion at lære for vore børn i deres ungdom.

For det andet, betal jeres tiende for retmæssigt at kunne kræve de velsignelser, der er blevet lovet dem, der gør det. »Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer, siger Hærskarers Herre.«[4] Efter at Mary Fielding Smith havde mistet sin mand ved hans martyrdød i Nauvoo og var rejst vestpå med fem faderløse børn fortsatte hun i sin fattigdom med at betale tiende. Da en på tiendekontoret en dag upassende foreslog, at hun ikke skulle bidrage med en tiendedel af de få kartofler, som hun havde været i stand til at høste det år, sagde hun til manden: »William, du bør skamme dig. Vil du nægte mig en velsignelse? Hvis jeg ikke betalte min tiende, kunne jeg forvente, at Herren holdt sine velsignelser tilbage fra mig. Jeg betaler min tiende, ikke alene fordi det er Guds lov, men også fordi jeg forventer en velsignelse for at gøre det. [Jeg har *brug* for en velsignelse]. Ved at holde denne og andre love, forventer jeg ... at være i stand til at sørge for min familie.«[5]

Jeg kan ikke nævne *alle* de måder, hvorpå der vil komme velsignelser fra lydighed mod dette princip, men jeg vidner om, at der vil komme *mange* på åndelige måder, der er langt mere end økonomiske velsignelser. For eksempel har jeg i mit liv set Guds løfte blive opfyldt, at han vil »skræmme æderne [for min skyld]«[6] Velsignelsen ved at blive beskyttet mod ondt er blevet udøst over mig og mine kære, udover enhver evne jeg har til at anerkende den. Men jeg tror, at guddommelig sikkerhed er kommet, i det mindste til dels, på grund af vores beslutsomhed hver især og som en familie om at betale tiende.

For det tredje, betal jeres tiende som en erklæring om, at besiddelse af materielle goder og samling af verdslig rigdom *ikke* er det højeste mål i jeres eksistens. Som en ung ægtemand og far, der levede på et lille budget, for nylig fortalte mig. »Måske kommer vore vigtigste øjeblikke som sidste dages hellige, når vi skal svømme direkte imod hovedstrømmen i den kultur, som vi lever i. Tiende giver netop sådanne øjeblikke. Da vi lever i en verden, der lægger vægt på at anskaffe materielle goder og opmuntrer til mistænksomhed over for enhver eller hvad som helst, der har deres øjne på vores penge, befrier vi os selv for al den selviskhed, når vi giver frit, tillidsfuldt og gavmildt. Ved denne handling siger vi – i sandhed – at vi er anderledes, at vi er Guds ejendomsfolk. I et samfund, der fortæller os, at penge er vores vigtigste

aktiv, erklærer vi eftertrykkeligt, at det er det ikke.«[7]

Præsident Spencer W. Kimball fortalte engang om en mand, der roste sig selv af sine store jordbesiddelser og usædvanlige ejendomme – lunde og vingårde, hjorde og marker, søer og hjem og ejendele af enhver art. Han roste sig selv af dette, men indtil slutningen af sit liv, var han uvillig til at betale tiende af dem eller blot anerkende, at det var gaver fra Gud. Præsident Kimball fortalte så om mandens begravelse, idet han lagde mærke til, at denne rige landejer blev lagt til hvile i et aflangt jordhul, der målte »længden af en lang mand, vidden af en tung.«[8] Som svar på det ældgamle spørgsmål: »Hvor meget efterlod han?«, kan I være sikre på, at svaret altid vil være: »Det hele«. Så vi vil være godt tjent med at samle os værdier i himlen, hvor det ikke er skat, men lærdomme der giver mening til ord som *gods, arv og testamente*.[9]

For det fjerde betal jeres tiende og offerydelser ud fra et ærligt og retskaffent ønske, fordi de er Guds retfærdige ret. I sandhed er en af de meste kraftige udtalelser i hele skriften Jahves mægtige forespørgsel: »Kan et menneske bedrage Gud?« Og vi spørger: »Hvordan bedrager vi dig?« Han svarer »Med tiende og afgifter.«[10]

At betale tiende er *ikke* en symbolsk gave, som vi nogle gange barmhjertigt giver til Gud. At betale tiende er at betale en gæld. Ældste James E. Talmage beskrev det engang som en kontrakt mellem os og Herren. Han forestillede sig Herren sige: »›I har brug for mange ting i denne verden – mad, tøj og husly til jeres familie og jer selv, de almindelige bekvemmeligheder i livet … I skal få evnerne til et opnå disse ting; men husk, at de er mine, og jeg kræver en afbetaling fra jer, for det, som jeg har givet i jeres hænder. Jeres liv vil imidlertid ikke stige jævnt … [så] i stedet for at gøre, som jordiske husværter gør – der kræver at I … betaler forud, uanset hvordan jeres formue eller … udsigter er – så skal I [kun] betale mig, når I har modtaget; og I skal betale mig i overensstemmelse med, hvad I modtager. Hvis det er således, at jeres indkomst et år er rigelig, så [vil jeres 10 procent være] lidt mere; og hvis det er sådan, at året efter er et år med trængsler, og jeres indkomst ikke er, hvad den har været, så [vil jeres 10 procent være] mindre. [Uanset jeres omstændigheder, så vil tienden være retfærdig.]‹

»Har I nogen sinde oplevet en husvært her på jorden, som var villig til at indgå den slags [retfærdige] kontrakt med jer?« spørger ældste Talmage om. »Når I overvejer gavmildheden i det hele,« siger han »… så føler jeg i mit hjerte, at jeg knap kunne vende mit åsyn mod … himlen … hvis jeg prøvede at snyde [Gud], for det der [retmæssigt er hans].«[11]

Det fører os til den femte grund til at betale vores tiende og vore offerydelser. »Vi bør betale dem som et personligt udtryk for kærlighed til en gavmild himmelsk Fader.« Ved hans nåde, har Gud givet brød til de sultne og klæder til de fattige. Ved forskellige tidspunkter i vores liv, vil det inkludere os alle, enten timeligt eller åndeligt. For enhver af os er evangeliet brudt frem ligesom morgenlyset driver uvidenhedens, sorgens, frygtens og fortvivlelsens mørke tilbage. I nation efter nation har hans børn kaldt, og Herren har svaret. Ved hans evangeliums fremrykning over hele jorden, har Gud sprængt ågets bånd og sat dem, der er undertrykte, fri. Hans kærlige godhed har gjort vores liv, rige eller fattige, nær eller fjern, ligesom »… en frodig have [fra] et kildevæld, hvis vand ikke svigter.«[12]

Jeg udtrykker min inderligste taknemmelighed for enhver af Jesu Kristi evangeliums velsignelser, især den største af Guds gaver, Guds Enbårne Søns forsonende død. Jeg ved, at jeg aldrig kan betale himlen for denne store gave, men der er mange måder, hvorpå jeg kan *prøve* at vise min taknemmelighed. En af disse måder er ved at betale tiende og frivillig offerydelser. Jeg *ønsker* at give noget tilbage, men jeg ønsker aldrig, at det skal være (med kong Davids ord) det, »som jeg ikke har betalt.«[13]

Jeg vidner om, at tiendeprincippet er fra Gud, belært til os med en sådan bibelsk enkelhed, så vi ikke kan tvivle på dets guddommelighed. At vi alle må fordre dets velsignelser for evigt, det beder jeg om i Jesus Kristi navn. Amen. ☐

NOTER

1. Dan 2:45.
2. Se Es 29:14.
3. Citeret i *Den danske Stjerne*, okt. 1981, s. 72.
4. Mal 3:10.
5. I Conference Report, apr. 1900, s. 48.
6. Mal 3:11.
7. Personlig korrespondance.
8. I Conference Report, apr. 1968, s. 74.
9. Se Matt 6:19-21.
10. Mal 3:8.
11. *Herrens tiende* (pjece 1968), s. 10-11.
12. Es 58:11; se også Es 58:6-10.
13. 2 Sam 24:24.

Læren om fællesskab

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

»Hvis vi vitterlig er vor Herre Jesu Kristi disciple, hjælper vi kærligt og forstående vore naboer til enhver tid.«

Det kan meget vel have været en smuk, frisk efterårsdag som i dag. Frelseren sad og underviste sine disciple, da en mand, der kun kendes som »en lovkyndig«, rejste sig og spurgte ham: »Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?«

Jesus kendte mandens hjerte og forstod, at spørgsmålet var et slet skjult forsøg på at få ham til at sige noget, som var i strid med Moseloven.

Frelseren besvarede spørgsmålet med to andre spørgsmål: »Hvad står der i loven? Hvad læser du dér?«

Det kan ikke undre nogen, at den lovkyndige straks kunne citere loven: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.«

»Du har svaret rigtigt,« sagde Frelseren. »Gør det, så skal du leve.«

Men den lovkyndige var ikke tilfreds. Han vidste, at der herskede strenge regler blandt jøderne angående omgang med folk, som ikke tilhørte deres tro, så han pressede Herren for flere oplysninger, i håb om at kunne lokke ham på glatis: »Hvem er så min næste?« spurgte han.

Så var det atter tid til at undervise. Jesus gjorde brug af en af sin elskede og mest effektive undervisningsteknikker, nemlig en lignelse. Måske en af de mest populære og kendteste lignelser i den kristne verden.

I kender lignelsen om en mand fra Jerusalem, som på vej til Jeriko faldt i hænderne på røvere og blev efterladt halvdød. En præst gik forbi i den modsatte side af vejen. Og heller ikke en levit stoppede op for at hjælpe. Så sagde Jesus:

»Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham.

Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.«

Så stillede Jesus den lovkyndige endnu et spørgsmål: »Hvem af disse tre synes du var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?«

Den lovkyndige svarede: »Han, som viste ham barmhjertighed.«

Så gav Jesus sin sidste formaning til den lovkyndige – og til alle, der har læst lignelsen om den barmhjertige samaritaner: »Gå du hen og gør ligeså!« (se Luk 10:25-37).

Hver gang jeg læser den lignelse, gør dens kraft og dens enkelhed indtryk på mig. Men har I nogensinde tænkt over, hvorfor Frelseren valgte at gøre en samaritaner til helten i denne historie? Der herskede et vist fjendskab mellem jøderne og samaritanere på Kristi tid. Under normale forhold undgik de to grupper enhver kontakt med hinanden. Det ville stadig have været en god, belærende lignelse, hvis manden, som faldt i hænderne på røvere, var blevet reddet af en medjøde.

Han valgte bevidst at benytte sig af jøder og samaritanere for at vise, at vi alle er hinandens næste, og at vi bør elske, ære, respektere og tjene hinanden trods vore store forskelligheder – såsom religion, politisk ståsted og kulturelle forskelle.

Den belæring er den dag i dag en del af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lære. Da Joseph Smith opregnede den genoprettede Kirkes vigtigste læresætninger, sagde han, at skønt vi »kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud«, så »indrømmer [vi også] alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil« (11. trosartikel).

Heldigvis er der mange af vore medlemmer, som forstår denne lære og efterlever den i deres hverdag. For nylig læste jeg en artikel om et tragisk dødsfald i en by her i Utah. En sørgende ung enke blev citeret for følgende: »Vi er ganske overvældet af al den støtte. Vi er ikke mormoner, men det lokale ward har overøst os med måltider, hjælp og trøst. De har vist stor kærlighed, og det er vi taknemlige for« (Citeret i Dick Harmon: »Former Ute's Death Leaves Wife Coping, Wondering«, *Daily Herald* [Provo, Utah], 11. august 2001, s. A3).

Sådan skal det være. Hvis vi vitterlig er vor Herre Jesu Kristi disciple, hjælper vi kærligt og forstående vore naboer til enhver tid, især i krisesituationer. For nylig bragte *Church News* en beretning om to kvinder, som er nære veninder, en

»jødisk læge fra New York og en hjemmegående [sidste dages hellig] mor til syv børn fra Utah, som begge sidder langt hjemmefra i Dallas [i Texas].«

Vores medlem sagde: »Hvis vores venskab var blevet kørt gennem computeren hos et venskabsbureau, så tvivler jeg på, at vi var sluppet igennem første sorteringsrunde …

… En kvinde med en travl lægepraksis ville jo næppe have lyst til at drøfte farven på servietterne til skolens forældremøder.

Det er nu underligt med fordomme. De kan skære rødderne over på noget, som kunne blomstre op og trives, hvis det bare får chancen. Jeg er for evigt taknemmelig for, at denne fordom er borte« (Shauna Erickson, »Unlikely Friends Sharing a Lifetime,« *Church News,* 18. aug. 2001, s. 10).

Opfattelser og fordomme kan være meget farlige og uretfærdige. Der er nogle af vore medlemmer, som måske ikke formår at hjælpe med et smil på læben, et varmt håndtryk og kærlig omsorg for alle deres naboer. Og der er måske også nogle tilflyttere, som ikke deler vores tro og som har forudfattede negative forudfattede meninger om Kirken og dens medlemmer. Men gode naboer bør gøre deres yderste for at forstå hinanden og vise venlighed uden hensyn til religion, nationalitet, race eller kultur.

Af og til hører jeg om medlemmer, der har såret folk fra andre trossamfund ved at ignorere dem og holde dem udenfor. Det kan især finde sted i områder, hvor vores medlemmer er i overtal. Jeg har hørt om snæversynede forældre, som fortæller deres børn, at de ikke må lege med et bestemt barn i kvarteret, udelukkende fordi hans eller hendes familie ikke tilhører vores kirke. En sådan adfærd er ikke i overensstemmelse med vor Herre Jesu Kristi lære. Jeg fatter ikke, hvordan noget medlem af denne kirke kan tillade den slags. Jeg har været medlem af denne kirke hele mit liv. Jeg har været fuldtidsmissionær, biskop to gange, missionspræsident, halvfjerdser og nu apostel. Men jeg har aldrig forkyndt – eller hørt læren – om udstødelse forkyndt. Jeg har aldrig hørt denne kirkes medlemmer blive opfordret til andet end at være kærlige, venlige, tolerante og godgørende mod vore venner og naboer, som tilhører andre trossamfund.

Herren forventer meget af os. Forældre, vil I ikke nok undervise jeres børn i, og selv efterleve, læren om fællesskab med andre og ikke udstødelse på grund af religiøse, politiske eller kulturelle forskelle.

Skønt det er sandt, at vi erklærer over for verden, at Jesu Kristi evangeliums fylde er blevet gengivet til jorden gennem profeten Joseph Smith, og vi opfordrer vore medlemmer til at fortælle andre om deres tro og vidnesbyrd, så har det aldrig været denne kirkes politik, at de, som vælger ikke at lytte til eller tage imod vores budskab, skal undgås eller ignoreres. Faktisk tværtimod. Præsident Gordon B. Hinckley har gentagne gange mindet os om dette

særlige ansvar som vor Herre Jesu Kristi efterfølgere. Jeg citerer blot et:

»Vi er hver især noget særligt. Vi er alle forskellige. Der skal vises respekt for disse forskelle …

… Vi skal gøre en større indsats for at skabe gensidig respekt, mildhed og tolerance for hinanden, uanset hvilke lærdomme eller filosofier vi bekender os til. Vi kan være uenige om disse ting. Men derfor kan vi godt vise respekt og høflighed« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 661, 665).

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ved vi godt, at nogle betragter os som lidt sære (se 1 Pet 2:9). Vores lære og tro betyder meget for os. Vi efterlever og elsker dem. Jeg er slet ikke ude på at antyde, at vi ikke skal gøre det. Tværtimod er vores særegenhed og Jesu Kristi gengivne evangeliums enestående budskab uundværlige elementer, hvis vi ønsker at tale tydeligt til verdens folk. Jeg foreslår heller ikke, at vi skal indgå forhold, som kan bringe os selv eller vores familie åndeligt i fare. Men vi må forstå, at ikke alle vil tage imod budskabet om genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium. De fleste af vore naboer, som ikke deler vores tro, er gode, hæderlige mennesker – mindst lige så gode og hæderlige, som vi stræber efter at være. De elsker deres familier, ligesom vi gør. De vil gerne gøre verden bedre, ligesom vi gerne vil. De er venlige, kærlige, gavmilde og trofaste, ligesom vi stræber efter at være. For næsten 25 år siden erklærede Det Første Præsidentskab: »Vort budskab … er et budskab om særlig kærlighed til og omsorg for mænds og kvinders evige velfærd, uanset religiøs overbevisning, race eller nationalitet, for vi ved, at vi virkelig er brødre og søstre, fordi vi er den samme Evige Faders sønner og døtre« (Udtalelse fra Det Første Præsidentskab, 15. februar 1978).

Det er vores lære – læren om fællesskab. Det er det, vi tror på. Det er det, vi er blevet belært om. Af alle denne verdens mennesker bør vi være de kærligste, venligste og mest tolerante netop på grund af den lære.

Må jeg foreslå tre enkle ting, som vi kan gøre for at undgå, at nogen i vores kvarter føler sig udenfor?

For det første: Lær dine naboer at kende. Lær deres familie, beskæftigelse og synspunkter at kende. Hyg jer sammen med dem, hvis de har lyst til det. Og gør det uden at være påtrængende og uden skumle bagtanker. Venskab bør aldrig været et middel til at nå et mål, det kan og bør være et mål i sig selv. Jeg har modtaget et brev fra en kvinde, som for nylig er flyttet til Utah, og jeg vil citere lidt af det: »Jeg må fortælle dig, ældste Ballard, at når jeg hilser på mine naboer eller vinker til dem, så reagerer de ikke på min hilsen. Hvis jeg møder dem på gaden under mine morgen- eller aftenture, så gengælder de ikke mit smil. Andre farvede fortæller, at de har samme negative oplevelse, når de viser imødekommenhed.« Hvis der er medlemmer af Kirken blandt hendes naboer, så bør de da vide, at den slags ikke må foregå. Lad os udvikle værdifulde forhold, som bygger på gensidig tillid og forståelse, med folk med forskellig baggrund og tro.

For det andet tror jeg, at det ville være klogt, om vi udryddede et par vendinger fra vores ordforråd: »ikke-medlem« og »ikke-mormon«. Sådanne vendinger kan være stødende og nedladende. Personligt betragter jeg mig ikke som »ikke-katolik« eller »ikke-jøde«. Jeg er kristen. Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er sådan jeg vil identificeres – for den eller det, jeg er, og ikke for det, jeg ikke er. Lad os vise det samme hensyn mod dem, som bor i blandt os. Hvis der er brug for en fællesbetegnelse, så er »naboer« i det fleste tilfælde fyldestgørende.

Og for det tredje, hvis vore naboer bliver irriterede eller bekymrede på grund af uenighed med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige eller nogle af de love, som vi af moralske årsager støtter, så lad være med at foreslå – selv ikke i spøg – at de bare kan flytte et andet sted hen. Jeg kan ikke begribe, at noget medlem af Kirken kan komme på den tanke! Vore pionerforfædre blev jaget fra sted til sted af uoplyste og intolerante naboer. De oplevede utrolige vanskeligheder og forfølgelse, fordi de tænkte, handlede og troede anderledes end andre. Hvis vores historie ikke har lært os andet, så burde den have lært os at respektere

alle menneskers ret til at leve i fred med hinanden.

Nu vil jeg gerne henvende mig til dem, som ikke tilhører vores tro. Hvis I har bekymringer, så lad os tale om dem. Vi vil gerne hjælpe. Men I må forstå, at vore lærdomme er givet af Herren, så til tider må vi altså være uenige med jer, men det kan vi godt gøre uden at være ubehagelige. Vi må og skal samarbejde i en atmosfære af høflighed, respekt og anstændighed i vores samfund. Her i Utah har en gruppe samvittighedsfulde borgere dannet Alliance for Unity (Enhedsalliancen). Dette skridt har både denne kirkes og andre kirker og organisationers opbakning. Et af dens formål er »at stræbe efter at skabe et samfund, hvor modstridende synspunkter anerkendes og respekteres«. Der har muligvis ikke været noget tidspunkt, hvor det har været vigtigere for naboer over hele verden at stå sammen til det fælles bedste.

Få timer før Frelseren påbegyndte forsoningens smertefulde, fysiske og åndelige proces, var han sammen med sine apostle for at nyde påskemåltidet – hans sidste måltid eller nadver – og give dem de sidste belæringer, som han gav dem i dette liv. Blandt disse belæringer er den gribende, livsændrende erklæring: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal I også elske hinanden.

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34-35).

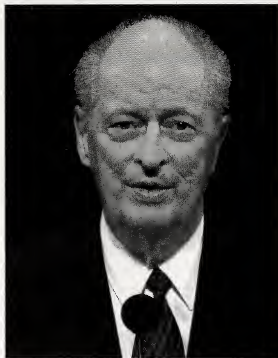
Det er det, som Jesus forkyndte for sine disciple – deriblandt »en lovkyndig« – ved hjælp af lignelsen om den barmhjertige samaritaner. Og det er det, han forkynder for os i dag gennem sine levende profeter og apostle. Elsk hverandre. Vær venlig mod hinanden trods grundlæggende forskelle. Udvis respekt og høflighed mod hinanden. Jeg ved og bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, vores Frelser og Forløser. Og jeg ved, at han forventer, at vi alle følger hans opfordring om at være en bedre næste. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præstedømmets møde
6. oktober 2001

Opfyld din pligt mod Gud

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

»Jeg lover jer, at hvis I vil opfylde kravene til Pligt mod Gud belønningen, vil det bibringe jer et levende vidnesbyrd, som vil være en styrke til jer gennem hele livet.«

Hvilken glæde er det ikke at stå foran præstedømmet og tale til Guds kongelige hær. Det er vigtigt, at vi ved, hvem vi er – Guds sønner som bærer Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme, som blev gengivet i denne uddeling. Det er vigtigt, at vi ved, hvad det er vi forsøger at opnå i dette liv – at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed sammen med vore familier. Da vi er så velsignede, er det også vigtigt, at vi lærer samt udfylder vores pligt over for Gud.

I mange år har Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum næret stor bekymring for vore unges velfærd i disse urolige tider. Den 28. september 2001 udsendte Det Første Præsidentskab et brev til præstedømmelederne i USA og Canada, hvori der står:

»Januar 2000 introducerede vi Målsætning for Det Aronske Præstedømme i områder uden for USA og Canada, hvor der ikke findes mulighed for spejderarbejde. Formålet ... er at hjælpe unge mænd med at forberede sig til Det Melkisedekske Præstedømme, tempelbegavelsen, fuldtidsmissionærtjeneste, tempelægteskab samt til at blive fædre ... [Dette internationale program er stadig i kraft] og er nu blevet tilpasset til brug i USA og Canada, således at det nu omfatter spejderarbejdets væsentlige rolle i udviklingen af unge mænd ... [og det vil blive kendt som] *Det Aronske Præstedømme: Opfyld din pligt over for Gud.*

Tre håndbøger – *Det Aronske Præstedømme: Opfyld din pligt over for Gud* for diakoner, lærere og præster – forklarer programmet. Unge mænd, som opfylder de krav, som er skitseret i alle disse håndbøger, vil modtage Pligt mod Gud-belønningen.

Vi bekendtgør også en ny forenklet bog *Unge Piger Personlig Fremgang* og en revideret *Til gavn og styrke for*

de unge – pjece. Disse materialer er blevet ajourført for at hjælpe de unge med at udvikle større tro og mod i dagens verden. Herudover bekendtgør vi en *Vejledning til forældre og ledere for unge* for at hjælpe forældre og ledere med at styrke vore unge. Denne vejledning skitserer også vigtigheden af den støtterolle, som AP/UP udgør.

Vi ønsker at alle unge mænd stræber efter at gøre sig fortjent til belønningerne, Ørnegraden og Pligt mod Gud. Vi ønsker, at alle unge piger stræber efter at gøre sig fortjent til belønningen Anerkendelse for kvindelighed. Når unge arbejder på disse mål vil de udvikle færdigheder og karakteregenskaber, som vil lede dem til templet og forberede dem til et liv i tjeneste over for deres familier og Herren.

Eksemplarer af disse materialer vil blive udsendt til hver stav til fordeling senest december 2001 og til iværksættelse i januar 2002« (Brev fra Det Første Præsidentskab, 28. september 2001). Således sluttede Det Første Præsidentskabs historiske brev.

Vi lever i en meget vanskelig tid i verdens historie, hvor Satan gennemvandrer jorden på kryds og tværs blandt Guds børn og gør al det onde han kan for at ødelægge en retfærdig Guds ønsker. Skrifterne fortæller os, at Satans onde hensigter med jordens folk vil intensiveres efterhånden som vor Herre og Frelser Jesu Kristi andet komme nærmer sig (se 2 Thess 2:1-10; L&P 10:33; 52:14; 86:3-10).

Der har aldrig været en tid i disse sidste dage som i dag, hvor budskabet lyder så klart fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum for at få forældrene sammen med biskopperne og præstedømmet og hjælpeorganisationerne til at sikre, at I unge mænd forstår, hvem I er, og hvad I kan blive – ikke blot her på jorden, men også i de evigheder, som vil følge.

Pligt mod Gud belønningen vil hjælpe unge mænd til at møde de fremtidige udfordringer i livet og opnå formålene med Det Aronske Præstedømme.

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har forklaret: »Vi håber, at I vil gøre jer fortjent til Pligt mod Gud-belønningen og at den vil blive et symbol på jeres forberedelse til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme« (*Det Aronske Præstedømme: Opfyld din pligt over for Gud*, s. 4).

Når I gør jer fortjent til Pligt mod Gud belønningen, vil I opfylde mål på følgende områder:

- Være trofast i jeres præstedømmepligter og standarder
- Deltage i familieaktiviteter
- Deltage i kvorumsaktiviteter
- Fuldføre et Pligt mod Gud tjenesteprojekt
- Fuldføre personlige mål i hver af fire kategorier, hvilket i virkeligheden er præstedømmepligter: Åndelig udvikling, fysisk udvikling, uddannelses- personlig, og karriereudvikling samt social udvikling som borger.

Hvis I vil opfylde kravene i disse præstedømmepligter og personlige karaktertræk, vil I forberede jer selv til pligterne i Det Melkisedekske Præstedømme og til jeres fremtidige udfordringer i livet. Jeg lover jer, at hvis I vil opfylde kravene til Pligt mod Gud belønningen, vil det bibringe jer et levende vidnesbyrd, som vil være en styrke til jer gennem hele livet.

Hvor spejderprogrammet er til rådighed, kan det også hjælpe jer i denne indsats. Vi opfordrer jer til at være spejder. Mange af kravene i spejderprogrammet kan opfylde mål og krav i Pligt mod Gud certifikaterne.

Spejderprogrammet er en del af Det Aronske Præstedømmes aktivitetsprogram. Pligt mod Gud-belønningen er en præstedømmebelønning og kendetegnes ved krav, som vil hjælpe jer til at udvikle jer åndeligt og med at opfylde jeres pligter i præstedømmet.

Nogle af de store velsignelser ved disse programmer, som er blevet udviklet, er, at I som Kirkens unge vil få en klar forståelse af, hvem I er; I vil være ansvarlige for jeres handlinger; I vil komme til at tage ansvar for jeres eget liv, og I vil blive i stand til at sætte jer mål, så I kan opnå det, som I er blevet sendt til jorden for at opnå. Vores bøn er, at I stræber efter at gøre jeres allerbedste.

Unge mænd, læg jer på knæ hver dag og udtryk over for Gud jeres hjertes ønsker. Han er kilden til al visdom og vil give jer svar på jeres bønner. Vær ydmyge og villige til at lytte til Åndens hvisken. Læs dagligt i skrifterne. Styrk jeres vidnesbyrd. Betal tiende og fasteoffer. Husk og hold de pagter, I indgik, da I blev døbt, og forny disse pagter hver uge, når I deltager i nadveren. At holde jeres dåbspagter nu vil hjælpe jer med at forberede jer til de tempelpagter, I vil indgå i fremtiden.

Det er det væsentlige i jeres pligt mod Gud. Ved at opfylde jeres pligt over for Gud vil I bringe velsignelser ikke alene til jer selv, men også til andre.

At tjene andre er et af formålene med Det Aronske Præstedømme. Som et krav i Pligt mod Gud-belønningen skal I mindst en gang hvert år udføre et tjenesteprojekt, som åbner mulighed for betydningsfuld tjeneste i jeres familie, i Kirken og i samfundet. Når I hjælper og tjener andre, vil I lære at følgende skriftsted er en meget afgørende del af evangeliet: »… thi hvad I har gjort imod een af disse mindste, har I gjort imod mig« (L&P 42:38).

Jeg håber, at forældre og biskopper – som er præsidenterne for Det Aronske Præstedømme – vil forstå, at de unge mænd og unge piger, som de har ansvar for, er blevet forberedt til at komme til jorden netop på dette tidspunkt med et helligt og strålende formål. Det er en stor velsignelse at være i stand til at kvalificere sig til og derpå modtage Det Melkisedekske Præstedømme. I unge mænd har en ædel kaldelse til at blive en retskaffen mand og vokse i styrke og påvirke andre til at gøre godt. I unge mænd er Kirkens fremtid.

Vi har alle udviklet os her, efter vi er kommet til jorden fra vor

himmelske Faders nærhed. Vores første 10 leveår var en stor indlæringserfaring. Vi blev passet og plejet. Vi lærte at gå og at tale og at kontrollere dette jordiske legeme. Vi lærte om handlefriheden – at valg har konsekvenser. Mange af os blev døbt, da vi var 8 år gamle, som skrifterne fortæller os er ansvarlighedsalderen, hvor vi har evnen til at kende ret fra uret og at vide, hvem vi er – Guds børn – hvorfor vi er her på jorden, og hvad vi forsøger at opnå (se L&P 68:25, 27).

Fra vores dåb til vi er 12 år gammel har vores familier, præstedømme- og hjælpeorganisationsledere undervist os om evangeliets principper og standarder, som forbereder os til at bære præstedømmet. Det Aronske Præstedømme kaldes det forberedende præstedømme. Dette andet tiår af vores liv er en forberedende periode. Det er en tid, hvor vi forbereder os til at træffe de store beslutninger, som ligger forude. Vi forbereder os til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, til at modtage vores tempelpagter og opfylde alle vores ansvar i præstedømmet, så vi kan opfylde vores pligt mod Gud.

De valg, som I træffer i dag vil direkte påvirke antallet og arten af de muligheder, som I vil opnå i fremtiden. Hver daglig beslutning vil enten begrænse eller øge jeres muligheder. Når I træffer retfærdige beslutninger i denne forberedende periode, vil I være i stand til at træffe retfærdige beslutninger i fremtiden.

Tænk bare på det næste tiår i jeres liv – når I er i tyverne – hvilke beslutninger der skal træffes: tempelværdighed, missionærtjeneste, uddannelse, karriere, en evig ægtefælle og børn. Dette tiårs beslutninger er ikke en tid, man behøver at frygte. Det er en tid til at nyde de velsignelser, som I er blevet forberedt til. »... men er I beredt, behøver I ikke at frygte« (L&P 38:30).

En af de største gaver, som I har fået ved dåben er at modtage Helligåndens gave. Med Helligåndens gave kan I modtage inspireret vejledning til at træffe vigtige valg.

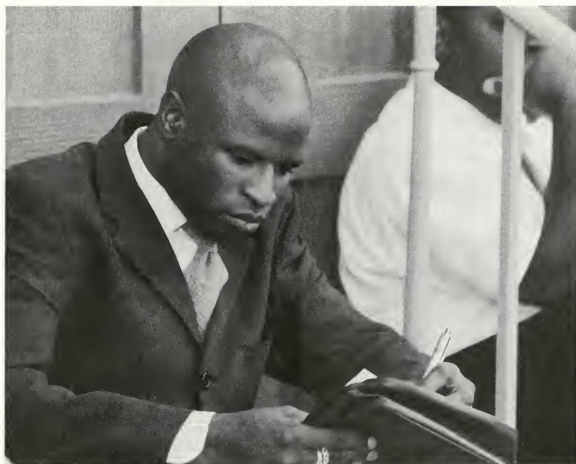
Det er i denne forberedende periode af jeres liv meget vigtigt, at I søger at fremme åndelig vækst, fysisk vækst, uddannelse, personlig udvikling, karriereforberedelse, samfunds- og sociale færdigheder. Disse kvaliteter er alle en del af jeres præstedømmepligter og hjælper jer med at træffe de beslutninger, som ligger forude i de næste tiår.

En vigtig del af at opfylde vores pligt mod Gud i hvilken som helst alder er at blive en Jesu Kristi discipel, hvilket betyder at vi accepterer hans indbydelse: »... kom så og følg mig« (Luk 18:22). At følge Frelseren kræver, at vi ved, hvem han er – Guds Søn – før vi kan påtage os hans navn og huske hans sonoffer og kan holde hans befalinger. Vi indgår disse pagter ved dåben og fornyer vores dåbspagter hver gang vi nyder nadveren.

Vi lærer af Frelseren store lektioner om det at være en discipel og om vores pligt mod Gud gennem

Et eftertænksomt øjeblik i Konferencecentret.

hans bønner til sin Fader i Himlen. I sin forbøn belærer han: »*Jeg har herliggjort dig* på jorden *ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre*« (Joh 17:4; fremhævelse tilføjet).

Da Jesus Kristus led voldsom kval i Getsemane have for hele menneskehedens synder bad han: »Min Fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, *ikke som jeg vil, men som du vil*« (Matt 26:39; fremhævelse tilføjet).

Vi ser discipelværdigheden og pligten mod Gud i profeternes liv i skrifterne. De lektioner, som vi kan lære fra disse profeter kan anvendes i vores liv.

Den unge Joseph Smith sagde: »*Jeg adlød* og gik tilbage til min fader på marken og gengav det hele for ham« (JS – H 1:50; fremhævelse tilføjet).

Elias »*gik …, og han gjorde*, som Herren havde befalet« (1 Kong 17:5; fremhævelse tilføjet).

»Noa gjorde, *ganske som Gud havde befalet ham*« (1 Mos 6:22; fremhævelse tilføjet).

Josva lærte sit folk: »*Jeg og mit hus vil tjene Herren* … Og folket sagde til Josva: *Herren vor Gud vil vi tjene, og ham vil vi adlyde*« (Jos 24:15, 24; fremhævelse tilføjet).

Alma sagde: »O … min søn, husk at *lære visdom i din ungdom;* ja, *lær i din ungdom at holde Guds bud*« (Alma 37:35; fremhævelse tilføjet).

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har rådet hver eneste bærer af Det Aronske Præstedømme:

»Vi lever i en verden med store forskelligheder. I er blevet kaldet til at udgøre en forskel i verden. Som en Guds søn med myndighed i Det Aronske Præstedømme kan du udgøre en vidunderlig kraft til fordel for det gode.

I kan yde tjeneste og give af jeres tid, talenter og energi uden tanke på belønning. I kan opfylde pligter i præstedømmet, såsom forberedelse, omdeling og velsignelse af nadveren, indsamling af fasteoffer, at hjælpe andre og at tjene som hjemmelærer. I kan løfte andre ved jeres eksempel. I kan styrke jer selv og opbygge tro og vidnesbyrd og efterleve evangeliet, mens I lærer det og deler det.

I har et ansvar for at lære det, som vor himmelske Fader ønsker, at I skal gøre og derpå gøre det bedste I kan for at følge hans vilje …

Herren tror på jer og har en vigtig mission for jer at udføre. Han vil hjælpe jer, når I vender jer til ham i bøn. Lyt efter Helligåndens tilskyndelser. Adlyd befalingerne. Indgå og hold pagter, som vil forberede jer til templet. Arbejd sammen med jeres forældre og ledere med at sætte mål og opnå dem. I vil opleve en stor tilfredshed, når I opfylder jeres pligt og forbereder jer til de spændende udfordringer i fremtiden« (*Det Aronske Præstedømme – Præst: Opfyld din pligt over for Gud* [2001], s. 4-5).

Brødre i Det Aronske Præstedømme, sæt jeres mål nu og begynd at arbejde hen imod at fortjene belønningerne, Pligt mod Gud og Ørnegraden. I vil blive velsignet for jeres indsats.

Jeg udtrykker min kærlighed til Kirkens unge. Jeg nærer stor respekt og beundring for de retfærdige valg, som I træffer hver dag. I er så trofaste i disse urolige tider på trods af de mange udfordringer, I står overfor. I forbereder jer selv til at blive fremtidige fædre og præstedømmeledere i Kirken.

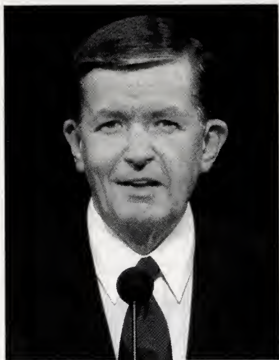
Det er meget vigtigt, at vi alle forstår, at vi lever i den sidste uddeling af tidernes fylde – at vi forbereder os til Jesu Kristi andet komme og at modstanderen i de sidste dage vil være i stand til at udløse stor ondskab i verden. Vores bøn er, at alle Kirkens unge vil have styrke til at overvinde modstanderens gloende pile, og at vi som forældre og præstedømmeledere – ja, vi som hyrderne – kan hjælpe vore børn med at forblive sande og trofaste over for Jesus Kristi evangelium.

Jeg vidner om sandheden af dette værk, evangeliets gengivelse i de sidste dage. Jeg lover jer, at I vil blive velsignet for jeres trofasthed og forkynder med profeten Alma: »… jeg har sagt jer disse ting for at få jer til at forstå og erkende jeres pligt imod Gud, så I kan vandre ulasteligt for ham og vandre efter Guds hellige orden, som I er blevet modtaget ved« (Alma 7:22). At hver eneste bærer af Det Aronske Præstedømme vil opfylde sin pligt mod Gud og vende tilbage med ære til vor himmelske Fader er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vor pligt mod Gud

Ældste Cecil O. Samuelson jun.
De Halvfjerds' Præsidium

»Det at have præstedømmet og gøre jeres pligt mod Gud [er] ikke alene et meget alvorligt ansvar, men også et bemærkelsesværdigt privilegium.«

Som ung mand var jeg imponeret over historien fra Det Gamle Testamente om Samuel, hvis liv var blevet indviet til Gud af hans taknemmelige mor, Hanna. Mens han stadig var dreng, boede og tjente han i templet. En aften kaldte Herren på ham tre gange, og hver gang svarede han: »Her er jeg«[1] idet han troede, at det var hans højpræst og lærer, Eli, der kaldte på ham. Den kloge Eli vidste så meget: »Samuel kendte nemlig endnu ikke Herren, og Herrens ord var endnu ikke blevet åbenbaret for ham«[2] og han forstod, at Herren havde kaldt på den lille dreng. Han lærte derfor Samuel, hvordan man svarer, og da Herren næste gang kaldte på ham, svarede Samuel: »Tal, Herre, din tjener hører!«[3]

Når vi ser på Samuel, erkender vi, at han virkelig opfyldte sin pligt mod Gud, og at »Samuel voksede op, og Herren var med ham og lod ikke et eneste af sine ord falde til jorden.«[4] Som resultat heraf blev Samuel selv en storslået profet og leder.

Jeg håber, at I unge mænd i Det Aronske Præstedømme i dag forstår, at ligesom Samuel, har I også en hellig pligt mod Gud. Samuel havde en hellig moder, Hanna, og en storslået præstedømmeleder, Eli. De fleste af jer unge mænd har ligeledes vidunderlige forældre og inspirerede præstedømmeledere, som har omsorg for jer og er rede til at hjælpe både jer og jeres forældre i jeres søgen efter at opfylde jeres pligt mod Gud.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt om jer og om jeres generation af unge: »Jeg har … stor kærlighed til denne kirkes unge mænd og unge piger … Vi elsker jer virkelig og beder konstant for, at jeres evner må hjælpe jer. Jeres tilværelse er fuld af vanskelige beslutninger og af drømme og håb og længsler om at finde det, der vil bringe jer fred og lykke …

Jeg giver jer et løfte, at Gud ikke vil svigte jer, hvis I vil gå på hans veje og følge vejledningen i hans befalinger.«[5]

Med dette løfte fra profeten i tankerne, vil jeg gerne minde jer om, som det blev nævnt af ældste Hales og i brevet fra Det Første Præsidentskab, om de kirkeressourcer, som bliver gjort tilgængelige for jer for at hjælpe jer med at opfylde jeres pligt mod Gud. Det Aronske Præstedømmes har til hensigt at hjælpe jer til at –

- blive omvendt til Jesu Kristi evangelium og efterleve dets lærdomme.
- tjene trofast i præstedømmekaldelser og varetage ansvarene i hvert embede i præstedømmet.
- yde meningsfuld tjeneste.
- forberede sig på og leve værdigt til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og templets ordinancer.
- forberede sig på at aftjene en ærefuld fuldtidsmission.
- få så meget uddannelse som muligt.
- forberede sig til at blive en værdig ægtemand og far.
- vise kvinder, piger og børn passende respekt.

Pligt mod Gud-belønningsprogrammet kan hjælpe jer med at opnå disse hensigter i Det Aronske Præstedømme. For at kvalificere jer til at modtage Pligt mod Gud-belønningen, skal I opnå og færdiggøre Det Aronske Præstedømmes formål, samt også deltage i familieaktiviteter, særlige kvorumsaktiviteter, et Pligt mod Gud-projekt, føre en personlig dagbog og færdiggøre personlige mål i hver af følgende kategorier:

- Åndelig udvikling
- Fysisk udvikling
- Udannelsesmæssig, personlig og karrieremæssig udvikling
- At være en god samfundsborger samt social udvikling

Hvor spejderprogrammet er til rådighed, vil I bemærke, at mange af spejderkravene kan erstatte de nødvendige forventninger til Pligt mod Gud-belønningen. Både Pligt mod Gud og spejderaktiviteter lærer os at være beredt i »alt, hvad der behøves«.[6] Opnåelse af Pligt mod Gud og spejderbelønninger [eller tilsvarende belønninger] støtter hinanden, og konkurrerer ikke mod hinanden.

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum elsker jer og ønsker at styrke jer i disse stadig

vanskeligere tider. Med denne kærlighed og dette ønske har de givet jer en revideret pjece, *Til gavn og styrke for de unge: Opfyldelse af vores pligt mod Gud*, såvel som yderligere materiale for Unge Mænd, Unge Piger, forældre og ledere.

Når I unge mænd i Det Aronske Præstedømme stræber efter at opnå Pligt mod Gud-belønningen, ligesom Unge Piger arbejder på deres Personlige Fremgang, slutter I jer til dem ved også at stå som Guds vidner. Dette vidnesbyrd bliver udtrykt ved det, I siger, og også ved den måde I lever på og holder befalingerne.

I ved, at modtagelse af Pligt mod Gud-belønningen ikke er det endelige mål i sig selv, men i stedet indarbejdelsen i jeres liv af de egenskaber, der hjælper jer til at fokusere mere tydeligt på jeres pligt mod Gud. Disse egenskaber holder jer på stien, der fører til, at I bliver værdige og i stand til at klare de hellige opgaver og muligheder, der ligger foran jer. De vil hjælpe jer med at være lykkelige, rene og stærke nu og også forberede jer til vigtige evige begivenheder, som f.eks. at modtage det hellige tempels velsignelser, tjene på mission og til sidst blive beseglet til en værdig partner i Herrens hus.

Da Alma underviste i Gideons land, gjorde han dette klart med et tidløst sprog: »Mine elskede brødre, jeg har sagt jer disse ting for at få jer til at forstå og erkende jeres pligt imod Gud, så I kan vandre ulasteligt for ham og vandre efter Guds hellige orden, som I er blevet modtaget ved.«[7]

I, som har modtaget præstedømmet, ønsker at vandre efter denne »hellige orden«, hvortil I er blevet kaldet og ordineret. I erkender, at sammen med enhver lovet velsignelse er der tilknyttede ansvar. Ved at opfylde disse ansvar får I muligheder for at tjene andre og udvikle jer selv åndeligt. Dette er nødvendige skridt i jeres fremgang mod at blive mere som Jesus.

Frelseren, som led alt for os,[8] stod over for udfordringer, der ligner dem, vi står over for i vore år i Det Aronske Præstedømme. I husker Jesu oplevelse omkring den alder, hvor de fleste af os bliver diakoner. Han var sammen med sin familie og andre taget til templet. Da det blev tid til at vende hjem, var han ikke sammen med Maria og Josef. De har sikkert antaget, at Jesus var sammen med andre gode venner eller fjernere slægtninge. Da hans fravær fortsatte, blev de foruroliget. Som pligtopfyldende forældre gjorde Maria og Josef det samme, som jeres forældre måske ville have gjort under lignende omstændigheder: De gik ud for at lede efter ham. Da de fandt Jesus i templet, kan kun forældre og bedsteforældre helt påskønne de blandede følelser af lettelse over at han var i sikkerhed, men de var måske også en smule overraskede over hans reaktion. Har nogen af jer måske prøvet det samme? Vi kender alle den dialog, der fulgte: »Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: ›Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.‹ Men han sagde til dem: ›Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?‹«[9]

Jesus kunne have sagt: »Ved I ikke, at jeg gør min pligt mod Gud?«

Præsident Harold B. Lee lærte os, at betydningen af Jesu spørgsmål findes i afsnit 64 i Lære og Pagter.[10] Præsident Lee sagde: »Når man bliver bærer af præstedømmet, bliver man repræsentant for Herren. Man bør tænke på sine kaldelse som om, man går Herrens ærinde. Det er det,

som det betyder at ære sit præstedømme. Overvej, at Mesteren spurgte jer hver især, som denne unge mand spurgte Josef og Maria: ›Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?‹ Alt, hvad I gør efter Herrens vilje, er Herrens gerning.«[11] Derfor er det at have præstedømmet og gøre jeres pligt mod Gud ikke alene et meget alvorligt ansvar, men også et bemærkelsesværdigt privilegium.

Nogle gange føler I måske, at jeres forældre og ledere reagerer ligesom Maria og Josef gjorde. Efter at Jesus havde svaret ved at stille sit vigtige spørgsmål om Faderens gerning, skriver Lukas: »Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem.«[12]

Læg dog nøje mærke til det, som Jesus gjorde! Det er et eksempel på, hvad vi skal gøre, hvis vi virkelig skal opfylde vores pligt mod Gud. »Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydig mod dem … Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[13]

I skal huske på, at jeres pligt mod Gud er meget tydeligt kædet sammen med jeres pligter mod jeres familiemedlemmer, især jeres forældre. Det er ikke kun ved på rette vis at være Gud underkastet, men også forældre og præstedømmeledere, at vi i sandhed kan opfylde vores pligt mod Gud. Må vi alle være som Samuel, der sagde til Herren: »Tal, din tjener hører!«[14] I Jesu Kristi navn. Amen. □

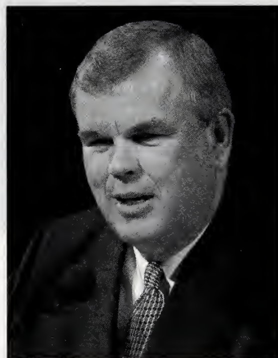
NOTER

1. Se 1 Sam 3:4-8
2. 1 Sam 3:7.
3. 1 Sam 3:10.
4. 1 Sam 3:19.
5. »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30.
6. L&P 88:119.
7. Alma 7:22.
8. Se Alma 7:11; L&P 18:11.
9. Luk 2:48-49.
10. Se L&P 64:29.
11. Harold B. Lee, *Stand Ye In Holy Places*, s. 255
12. Luk 2:50.
13. Luk 2:51-52.
14. 1 Sam 3:10.

Taknemmelighed

Ældste Steven E. Snow
De Halvfjerds

»Taknemmelighed kan øges ved hele tiden at tænke over vore velsignelser og takke for dem i vore daglige bønner.«

Mens vi voksede op i det sydlige Utah, søgte nogle af os arbejde ved de mange benzinstationer, som lå langs den gamle hovedvej 91, der gik gennem centrum af St. George. Min lillebror, Paul, som dengang var 18 år gammel, arbejdede på Tom's Service, en benzinstation omkring tre blokke fra vores hjem.

En sommerdag kørte en bil med en New York-nummerplade ind på stationen og bad om en opfyldning. (For jer brødre, som er under 30, kom der faktisk dengang nogen ud og fyldte bilen op med benzin, vaskede ruderne og kontrollerede olien). Mens Paul vaskede forruden, spurgte chaufføren ham om, hvor langt der var til Grand Canyon. Paul svarede, at der var 270 km.

»Jeg har glædet mig hele livet til at se Grand Canyon,« udbrød manden. »Hvordan er det der?«

»Jeg ved det ikke,« svarede Paul, »jeg har aldrig været der.«

»Vil du fortælle mig,« svarede manden, »at du bor 21/2 times kørsel fra et af verdens syv vidundere, og du har aldrig været der!«

»Det er rigtigt,« sagde Paul.

Efter et øjeblik svarede manden: »Jeg forstår det nok godt. Min hustru og jeg har boet på Manhattan i mere end 20 år, og vi har aldrig været ude ved Frihedsgudinden.«

»Der har jeg været,« sagde Paul.

Er det ikke ironisk, brødre, at vi ofte rejser mange kilometer for at se naturens undere eller menneskets skaberværker, men dog ignorerer skønheden i vores egen baghave?

Det er den menneskelige natur, tænker jeg, at søge til andre steder for at finde lykken. Søgen efter karrieremål, velstand og materielle belønninger kan formørke vores perspektiv og ofte føre til manglende påskønnelse for de rige velsignelser i vores nuværende situation.

Det er risikabelt at dvæle ved, hvorfor vi ikke har fået mere. Det er på den anden side gavnligt og ydmygende at dvæle ved, hvorfor vi har fået så meget.

Et gammelt ordsprog siger: »Den største rigdom er at være tilfreds med lidt.«

I sit brev til filipperne skrev Paulus: »Ikke sådan at forstå, at jeg har manglet noget; for jeg har lært at nøjes med, hvad jeg har« (Fil 4:11).

Alma belærte sin søn, Helaman, og gav ham råd, som alle fædre burde belære deres børn om: »Rådfør

***Herover:* Medlemmer af De Halvfjerds' Kvorummer lytter til et konferencemøde.**

dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, medens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud; og dersom du gør det, skal du blive ophøjet på den yderste dag« (Alma 37:37).

Alma siger: »Lad dit hjerte være fuldt af taksigelse til Gud.« Herren ønsker, at vi siger tak. I Thessalonikerbrevet læser vi: »Sig tak under alle forhold; for dette er Guds vilje med jer i Kristus Jesus« (1 Thess 5:18).

Som bærer af præstedømmet skal vi hele tiden stræbe efter at øge vores taknemmelighed. Taknemmelighed kan øges ved hele tiden at tænke over vore velsignelser og takke for dem i vore daglige bønner.

Præsident David O. McKay har sagt: »Den unge mand, som lukker sin dør bag sig, som trækker gardinerne for og der i stilhed beder Gud om hjælp, bør først udgyde sin sjæl i taknemmelighed for sundhed, venner, kære, for evangeliet, for tilkendegivelsen af Guds eksistens. Han bør først tælle sine mange velsignelser og nævne dem en for en« (i Conference Report, apr. 1961, s. 7-8).

Et konstant udtryk for taknemmelighed bør medtages i alle vore bønner. Ofte bedes bønner om bestemte velsignelser, som vi i vores ufuldkomne forståelse mener, vi har brug for. Mens Herren virkelig besvarer bønner i henhold til sin vilje, må han i sandhed være glad, når vi beder ydmyge bønner i taknemmelighed.

Brødre, næste gang vi beder, så lad os, i stedet for at præsentere Herren for begæring efter begæring om handling på vore vegne, give ham opmærksom tak for alt det, han har velsignet os med.

Præsident Joseph F. Smith har belært os om, at »taknemmelighedsfølelsen er altid glædelig og tilfredsstillende, fordi den følges af en hjælpsomhedsfølelse mod andre; den avler kærlighed og venskab og skaber guddommelig indflydelse. Taknemmelighed er blevet kaldt hjertets hukommelse« (*Evangeliske lærdomme*, s. 220-221).

I oktober 1879 blev en gruppe på 237 sidste dages hellige fra flere små samfund i det sydvestlige Utah kaldet til at bane en ny rute og kolonisere det, der i dag kendes som San Juan County i det sydøstlige Utah. Rejsen skulle have taget seks uger, men i stedet for tog den næsten seks måneder. Deres kampe og heltemod er veldokumenteret, især deres tilsyneladende umulige opgave med at krydse Coloradofloden ved et sted, der hedder Hole-in-the-Rock. De, som har været der, undrer sig over, at vogne og forspand kunne sænkes ned gennem denne smalle sprække i de røde klippevægge og nå Coloradofloden langt nede. Da man havde krydset Colorado, var der dog stadig mange alvorlige prøver til dem på vejen til San Juan County. Trætte og udmattede stod de i april 1880 over for deres sidste hindring, Comb Ridge. Dette er et højdedrag med fast sandsten, som danner en stejl mur, som er omkring 300 meter høj.

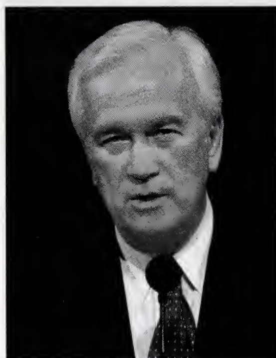
120 år senere klatrede vores familie op ad Comb Ridge på en lys forårsdag. Højdedraget var stejlt og lumsk. Det var svært at forestille sig, at vogne, forspand, mænd, kvinder og børn kunne klare en sådan stigning. Men under vore fødder var spor efter vognhjul, efterladt som et bevis på deres kamp for så længe siden. Hvad følte de efter at have udholdt så meget? Var de bitre efter de mange måneders arbejde og afsavn? Kritiserede de deres ledere for at have sendt dem på sådan en besværlig rejse, for at have bedt dem om at opgive så meget? Vore spørgsmål blev besvaret, da vi nåede toppen af Comb Ridge. Der, mejslet i den røde sandsten for så længe siden, var ordene: »Vi takker dig, o Gud.«

Brødre, jeg beder til, at vi kan bevare vores hjerte fyldt af tak og påskønnelse for det, vi har, og ikke dvæle ved det, som ikke er vores. Som bærer af præstedømmet, lad os da indtage en taknemmelig holdning i alt det vi gør. Det er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Skab eller fortsæt præstedømmeled

Ældste Keith K. Hilbig
De Halvfjerds

»Når vi tjener i retfærdighed … styrker vi, uanset hvilke ansvar vi tildeles, vores præstedømmeled og forbinder det stadig mere sikkert til dem, som kom før os, og dem, som vil følge os.«

I denne store forsamling af præstedømmebærere, som er samlet her og over hele verden, sidder flere generationer – titusinder af sønner, fædre, bedstefædre og tilmed oldefædre – som alle har tro på Kristus, søger at holde hans befalinger og ønsker at tjene ham.

Nogle er en del af en lang tradition af mænd i præstedømmet, som strækker sig langt tilbage i tiden. Andre er den første mand i deres familie, som bærer Guds præstedømme. Men alle har muligheden – og ansvaret – for enten at skabe eller fortsætte en kæde af værdige mænd, som ærer præstedømmet og tjener i riget, hvorved de sammenkæder familier fra generation til generation. Det er *jeres* personlige led i denne præstedømmekæde, som jeg vil tale om i aften.

I alle uddelinger har trofaste mænd modtaget præstedømmet for at fremme Herrens formål. Skrifterne beretter om videregivelse af præstedømmets myndighed fra profet til profet begyndende med Adam.

Vi er billedligt talt en del af denne præstedømmekæde, som strækker sig tilbage til jordens begyndelse. Men hver af os er lige nu bogstaveligt involveret i den afgørende opgave med at skabe vores eget stærke præstedømmeled, så vi kan kædes sammen med vore egne forfædre og vore egne efterkommere.

Hvis en person ikke modtager eller ikke ærer Det Melkisedekske Præstedømme, vil hans led mangle, og det evige liv vil være uopnåeligt (se L&P 76:79; 84:41-42). Derfor er vores store indsats som kirke at undervise i budskabet om genoprettelsen til alle, som er villige til at lytte og at forberede alle, som ønsker det, til præstedømmets og templets velsignelser.

Vores privilegium ved i aften at bære Guds præstedømme har sin begyndelse i vores førjordiske eksistens. Profeten Alma forklarede, at mænd, der er ordineret til Det

Melkisedekske Præstedømme på jorden, er blevet »kaldet og beredt fra verdens begyndelse efter Guds forudviden på grund af deres store tro og gode gerninger; for det første blev det overladt dem at vælge enten godt eller ondt; da de valgte det gode og øvede meget stor tro, er de kaldet med et helligt kald ...« (Alma 13:3).

Herren har længe haft til hensigt, at du blev skaber af eller fortsatte kæden af trofaste bærere i jeres præstedømmefamilie. Det var jeres tro og kloge anvendelse af handlefrihed – i den førjordiske eksistens og her på jorden – som tillod at I modtog præstedømmets »hellige kald«.

Profeten Joseph Smith udtalte i 1844: »Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, blev ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 442).

Vi er altså, uanset om det er som den første i familien eller som den femte generation, der bærer præstedømmet, kommet til jorden med en personlig arv af trofasthed og forudordination. En sådan viden gør os fast besluttet på altid at ære præstedømmet og derved at skabe eller fortsætte en familie på mange generationer i Kirken og i det celestiale rige.

Vi definerer ofte *præstedømmet* som magt og myndighed til på jorden at handle i Guds navn. Men tjeneste for vor Frelser, vores familie og vore medmennesker definerer også vores præstedømme. Frelseren ønsker, at vi primært udøver vores præstedømmet til gavn for andre. Vi kan ikke velsigne eller døbe os selv og heller ikke selv sørge for vore egne tempelordinancer. Tværtimod er hver eneste præstedømmebærer afhængig af, at andre i kærlighed udøver deres præstedømmemyndighed og -magt til at hjælpe hver eneste af os med at udvikle sig åndeligt.

Jeg lærte betydningen af tjeneste i præstedømmet ved ikke blot at betragte min bedstefar, far og bror ære deres kaldelser, men også fra brødrene i mit ward, som var forbilleder i præstedømmet for mig.

Som nyligt ordineret lærer i Det Aronske Præstedømme var min første hjemmelærerkammerat Henry Wilkening, en højpræst, der var næsten 60 år ældre end mig. Han var immigreret fra Tyskland, skomager og lille af vækst, men en energisk og trofast hyrde for de familier, der var tildelt os. Jeg traskede bag ham (for han synes at gå og gå op ad trapper meget hurtigere end jeg kunne) ved vores månedlige besøg, som førte os ind i tankevækkende kvarterer, som var nye i min

beskyttede tilværelse. Han forventede, at jeg præsenterede en del af hver lektion og traf alle aftalerne, men for det meste lyttede jeg og så på, mens han hjalp brødre og søstre med forskellige åndelige og sociale, økonomiske og følelsesmæssige behov, der hidtil var ukendte for mig som 14-årig.

Jeg begyndte at forstå, hvor meget godt en enkelt trofast præstedømmebærer kunne gøre. Jeg så bror Wilkening smede et stærkt præstedømmeled for sig selv ved hans kærlige indsats hos de familier med behov – og for mig i min ungdom.

De mange præstedømmemænd, som jeg betragtede, mens jeg voksede op, lærte mig, at der ikke kræves en særlig titel eller kaldelse eller formel position i riget for at betjene andre med præstedømmet. Snarere kommer der muligheder ved og som en naturlig del af den kendsgerning, at man har modtaget Guds præstedømme.

Præsident J. Reuben Clark jun. belærte klogt ved aprilkonferencen i 1951: »I Herrens tjeneste er det ikke hvor, men hvordan du tjener. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager man den plads, hvortil man på rette vis er kaldet, hvilken plads man hverken søger eller siger nej til« (i Conference Report, apr. 1951, s. 154).

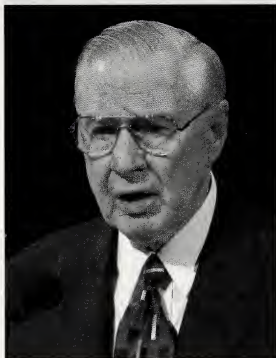
Når vi tjener i retfærdighed med hele vores hjerte, styrker vi, uanset hvilke ansvar vi tildeles, vores præstedømmeled og forbinder det stadig mere sikkert til dem, som kom før os, og dem, som vil følge os.

Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om Frelserens guddommelighed og sonoffer og om gengivelsen af hans præstedømme, som vi har det privilegium at bære – og jeg beder om, at hver eneste søn og far, der deltager i dette møde, i aften vil beslutte sig til at tjene Herren ved trofast at ære præstedømmet og ved sikkert at forbinde sit personlige led til præstedømmets kæde, hvilket vil binde ham, hans forfædre og hans efterkommere sammen i al evighed. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Noget svært«

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Må vi alle være trofaste med hensyn til at gøre de daglige, almindelige ting, som viser vores værdighed, for de leder os til og kvalificerer os til det, der er svært.«

Mine elskede brødre i Guds præstedømme over hele verden, jeg er glad for at blive regnet blandt jer. I aften vil jeg gerne udfordre Kirkens præstedømme til i højere grad at forpligte sig til at gøre det, som opbygger tro, karakterstyrke og åndelighed. Dette er de sædvanlige præstedømmeforpligtelser, som vi bør udføre dagligt, ugentligt, månedligt – år efter år. Kirkens værk afhænger af det grundlæggende, som f.eks. at betale tiende, at varetage familie- og præstedømmeforpligtelser, at drage omsorg for de fattige og nødlidende, at bede dagligt, studere i skrifterne og holde familieaften, at virke som hjemmelærer, at deltage i kvorumsaktiviteter og at komme i templet. Hvis Kirkens præsident bad os om det, ville vi være klar til, i stand til og villige til at gøre »noget svært«, som f.eks. at arbejde på templet i Nauvoo, men mange er ikke helt så ivrige efter at udføre disse grundlæggende gerninger.

Vi kender alle Det Gamle Testamentes beretning om Na'aman, aramæerkongens hærfører, som var spedalsk. En lille tjenestepige fra Israel fortalte Na'amans hustru, at der er var en profet i Israel, som kunne helbrede ham. Na'aman kom med sin vogn og heste til Elisa, som sendte en budbringer ud til Na'aman med denne besked: »Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver din krop rask, og du bliver ren.«[1]

I drenge ved, hvordan det er, når I viser jeres mor hænderne – så får I besked på at gå hen og vaske dem! Men Na'aman var ikke en dreng. Han var aramæerkongens hærfører, og han blev fornærmet over Elisas pålæg om, at han skulle vaske sig i Jordanfloden. Så han »drog bort i vrede.«[2] En af Na'amans tjenere, som var et klogt hoved, bebrejdede ham det og sagde: »Hvis profeten havde sagt noget svært til dig, ville du så ikke have gjort det? Så meget mere nu, da han blot har sagt: Bad dig, og bliv ren!«[3] Na'aman omvendte sig da, og fulgte profetens råd. Spedalskheden forsvandt, og »hans krop blev så rask som en lille drengs, og han blev ren.«[4] »Noget svært« var i dette tilfælde noget uhyre enkelt og let at gøre.

Omvendt findes der i Kirkens nutidige historie eksempler på mænd, som var meget begunstigede af Herren. En af disse, Hyrum Smith,

forblev så fuldstændig trofast og hengiven, at han satte livet til, hvorimod en af de andre, Oliver Cowdery, skønt han havde været vidne til »noget svært« i genoprettelsens historie, blev forblændet af sin personlige ærgerrighed, og mistede sin ophøjede plads i riget.

Oliver Cowdery var sammen med profeten Joseph Smith om mange af genoprettelsens betydningsfulde begivenheder, som f.eks. dengang de blev døbt med Johannes Døbers myndighed, fik overdraget Det Aronske Præstedømme, fik de vidunderlige tilkendegivelser i templet i Kirtland og da han personligt nedskrev »hele Mormons Bog (undtagen nogle få sider), sådan som ordene lød fra profeten Joseph Smiths mund.«[5] Med undtagelse af profeten Joseph Smith var ingen mere beæret af englebetjening end Oliver Cowdery.

Men da profeten Joseph kom ud for prøvelser, blev Oliver kritisk over for ham og blev fremmed for ham. Trods profetens forsøg på at række ham en hånd i fællesskabet, blev han fjendtlig over for profeten og over for Kirken og blev udelukket den 12. april 1838.

Nogle få år efter profetens død omvendte Oliver sig og udtrykte ønske om at vendte tilbage til Kirken. Som svar skrev Brigham Young til ham den 22. november 1847 og opfordrede ham til at »vende tilbage til vor Faders hus, hvorfra du er vandret bort ... og forny dit vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog.«[6] Oliver stod frem for højpræsternes kvorum og sagde: »Brødre, i en årrække har jeg været adskilt fra jer. Jeg ønsker nu at komme tilbage. Jeg ønsker at komme tilbage med ydmyghed og være midt iblandt jer. Jeg tragter ikke efter nogen stilling. Jeg ønsker kun at blive én af jer – jeg er ude af Kirken. Jeg er ikke medlem af Kirken. Jeg vil gerne være medlem af Kirken igen. Jeg vil gerne komme ind ad døren. Jeg kender døren. Jeg er ikke kommet her for at stræbe efter forrang. Jeg kommer ydmygt og forlader mig på rådets beslutning – for jeg ved, at deres beslutning er rigtig og bør adlydes.«[7]

Han bar også sit vidnesbyrd med disse ord: »Venner og brødre, mit navn er Cowdery, Oliver Cowdery. I begyndelsen af denne kirkes historie var jeg en af jer ... jeg rørte guldpladerne, hvorfra [Mormons Bog] blev oversat. Jeg så også udtyderne. Den bog er sand. Sidney Rigdon har ikke skrevet den. Mr. Spaulding har ikke skrevet den. Jeg nedskrev den selv, sådan som den lød fra profetens mund.«[8] Skønt Oliver kom tilbage, mistede han sin ophøjede plads i Kirken.

Som modsætning hertil har præsident Heber J. Grant sagt om Hyrum Smith: »Der er intet bedre eksempel på en storebrors kærlighed end den, der kom til udtryk i Hyrum Smiths kærlighed til profeten Joseph Smith ... De var så forende, hengivne og så kærlige, som jordiske mennesker han blive ... Der var aldrig en antydning af jalousi i Hyrums Smiths hjerte. Ingen dødelig kunne have været mere loyal og mere trofast i liv eller i død end Hyrum Smith var over for den levende Guds profet.«[9]

Han imødekom hvert eneste behov og anmodning fra sin lillebror Joseph, som ledte Kirken og modtog de åbenbaringer, vi har i dag. Hyrum var standhaftig dag efter dag, måned efter måned, år efter år.

Efter broderen Alvins død byggede Hyrum den hvide bjælkehytte færdig til sine forældre. Efter at Joseph havde modtaget guldpladerne, skaffede Hyrum den trækasse, som de blev opbevaret i og lå beskyttet i. Da pladerne var blevet oversat, betroede Joseph Hyrum trykkerens eksemplar af manuskriptet. Hyrum, som ofte fik følgeskab af Oliver Cowdery, bragte dagligt siderne til og fra sætteren.[10]

Hyrum arbejdede som landmand og arbejdsmand for at underholde sin familie, men efter at Kirken var blevet organiseret i 1830, tog han imod kaldet til at præsidere over grenen i Colesville. Han tog sin hustru og familie og rejse af sted for at bo hos familien Newel Knight og tilbragte megen af sin tid med at »forkynde evangeliet, hvor som helst han kunne finde nogen, der ville lytte.«[11] Som den gode missionær han var, forkyndte han ikke alene i nærheden af sit hjem, men rejste også til østkysten og sydpå i USA. I 1831 tog han sammen med John Murdock til Missouri og tilbage igen og forkyndte hele vejen.[12]

Da synet om opførelsen af templet i Kirtland blev modtaget, tog Hyrum straks sin le, ryddede ukrudtet fra tempelgrunden og begyndte at grave ud til fundamentet. I 1834 da Zions hær blev organiseret, hjalp Hyrum Lyman Wight med at hverve medlemmer til hæren og føre en gruppe hellige fra Michigan til Missouri.

Hyrum, der således var blevet prøvet i det små, blev Kirkens assisterende præsident i december 1834. Han virkede under sin lillebror, profeten Josephs, ledelse. Han var altid en kilde til styrke og trøst for sin bror, både hvad tjeneste i Kirken angår og i Liberty Fængsel. Da der opstod forfølgelser og Joseph flygtede fra pøbelen i Nauvoo i 1844, tog Hyrum med ham. Mens de stod på flodbredden og overvejede, om de skulle tage tilbage, vendte Joseph sig om mod Hyrum og sagde: »Du er den ældste, hvad skal vi gøre?«

»Lad os tage tilbage og overgive os og få det overstået,«[13] svarede Hyrum.

De vendte tilbage til Nauvoo og blev ført til Carthage, hvor de døde som martyrer få minutter efter hinanden. Hyrum havde været så trofast mod sit hverv, at han endog havde sat livet til. I alle henseender var han en af Frelserens disciple. Men den daglige stræben var det, der virkelig gjorde ham betydningsfuld. Omvendt var Oliver Cowdery betydningsfuld, da han rørte pladerne og blev betjent af engle, men da han blev bedt om trofast at udholde de daglige prøvelser og udfordringer, vaklede Oliver og faldt fra Kirken.

Vi viser ikke vores kærlighed til Frelseren ved kun at gøre »noget svært«. Hvis profeten bad jer personligt om at tage på mission til et eksotisk sted, ville I da tage af sted? I ville sandsynligvis gøre jeres yderste for at komme af sted. Men hvad med at betale tiende? Hvad med at virke som hjemmelærer? Vi viser vores kærlighed til Frelseren ved at gøre de mange små gerninger – hvor vi viser tro, hengivenhed og venlighed over for andre – som skaber vores karakterstyrke. Dette kom på bedste måde til udtryk i den tidligere generalautoritet dr. George R. Hill III's liv. Ældste Hill døde for nogle få måneder siden.

Ældste Hill var en verdensberømt autoritet inden for kul og en velkendt videnskabsmand. Han havde modtaget mange diplomer og æresbevisninger for sine videnskabelige resultater. Han var dekan på College of Mines and Mineral Resources og Envirotech Professor of Engineering på University of Utah. Men som person var ældste Hill ydmyg, tilbageholden og fuldstændig hengiven. Han tjente som biskop for tre forskellige ward og som regionalrepræsentant, inden han blev kaldet til generalautoritet. Efter sin afløsning som generalautoritet blev han rådgiver i et biskopråd. De sidste kaldelser han havde, mens hans helbred blev stadig dårligere, var som leder af stavens konservesfabrik og som medlem af wardskoret. Han bestred disse sidste kaldelser med samme hengivenhed, som han havde bestridt de andre. Han gjorde, hvad han blev bedt om at gøre – det behøvede ikke at være »noget svært«.

Som en af mine venner engang sagde: »Når vi ofrer vore talenter eller vore jordiske eller akademiske æresbevisninger eller vores stadig mere begrænsede tid på alteret til Gud, binder denne offergerning vores hjerte til ham, og vi føler en større kærlighed til ham.«

»Når vi tjener i riget – det være sig ved at give en … lektion eller ved at fylde mad på dåser på Velfærdspladsen – bliver det af mindre værdi for os, hvis vi kun ser det som en forpligtelse … Men hvis forestiller os, at vi lægger vore talenter eller vores tid, som f.eks. ved at tage til et ubelejligt kirkemøde, på alteret til Gud, så bliver vores offer personligt og hengivent over for ham.«[14]

En beretning, som vores kære medarbejder, ældste Henry B. Eyring, har fortalt, illustrerer også dette princip om at forpligte sig. Denne beretning er om hans far, den store videnskabsmand Henry Eyring, som tjente i højrådet i Bonneville Stav. Han havde ansvaret for velfærdsfarmen, som omfattede en løgmark, der skulle luges. På det tidspunkt var han næsten 80 år og havde smertefuld knoglekræft. Han pålagde sig selv at stå for lugningen, skønt smerterne var så store, at han måtte trække sig fremad på maven ved hjælp af albuerne. Det gjorde for ondt til, at han kunne ligge på knæ. Men alligevel smilede han, lo og talte muntert med de andre, som var der den dag for at luge denne løgmark. Jeg citerer nu, hvad ældste Eyring har sagt om denne hændelse:

»Efter at arbejdet var gjort færdig, og løgene var blevet luget rene for ukrudt, sagde en eller anden til ham: ›Henry, dog! Du har da vel ikke luget *alt det* ukrudt, har du? Alt ukrudtet blev sprøjtet for to dage siden og ville være visnet under alle omstændigheder.‹

Far skraldgrinede. Han syntes bare, at det var urkomisk. Han syntes, at det var ironisk. Han havde arbejdet hele dagen i den forkerte mark. Ukrudtet var blevet sprøjtet og ville være visnet under alle omstændigheder.

... Jeg spurgte ham: ›Far, hvordan kunne du se det morsomme i det?‹ ...

Men han sagde også noget, som jeg aldrig glemmer ... Han sagde: ›Hal, jeg var der ikke på grund af ukrudtet.‹«[15]

Det små kan rumme store muligheder. Fjernsynet, som er en stor velsignelse for mennesket, blev opfundet af en teenager, mens han pløjede lige furer i sin fars mark med en tallerkenharve. Han så for sig, hvordan han kunne overføre lige linier fra et dissektorrør og gengive dem på et andet.[16] Ofte kan vi ikke se mulighederne ved at udføre tilsyneladende små handlinger. Denne 14-årige dreng var i færd med at udføre sit daglige arbejde, da han fik denne fantastiske idé. Som Nephi engang sagde: »Og således ser vi, at Herren ved ringe midler kan udvirke store ting.«[17]

I unge mænd er en udvalgt slægt, som har mange forjættelser i vente i fremtiden. Fremtiden kan kræve, at I skal konkurrere med unge mænd på verdensmarkedet. I har brug for særlig uddannelse. I bliver måske ikke udvalgt til at få en uddannelse på grund af en eller anden usædvanlig præstation eller noget svært, men fordi I har fået jeres ørnegrad, jeres Pligt mod Gud-belønning, fordi I har bestået seminar, eller fordi I har været på mission.

I lignelsen om talenterne fik den, der havde forøget sine talenter, følgende at vide: »Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!«[18] Må vi alle være trofaste med hensyn til at gøre de daglige, almindelige ting, som viser vores værdighed, for de leder os til og kvalificerer os til det, der er svært. Jeg bærer vidnesbyrd om dette løfte, i Jesu Kristi navn. Amen. □

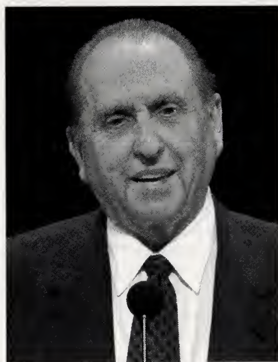
NOTER

1. 2 Kong 5:10.
2. 2 Kong 5:12.
3. 2 Kong 5:13.
4. 2 Kong 5:14.
5. Reuben Miller, dagbog, 1848-1849, Family and Church History Department Archives, 21. okt. 1848; tegnsætning og stavning moderniseret.
6. Brev fra Brigham Young til Oliver Cowdery, 22. nov. 1847, som citeret af Susan Easton Black i *Who's Who in the Doctrine & Covenants*, s. 76.
7. Miller, dagbog, nov. 1848.
8. Miller, dagbog, 21. okt. 1848.
9. Heber J. Grant: »Hyrum Smith and His Distinguished Posterity,« *Improvement Era*, aug. 1918, s. 854-855.
10. Ronald K. Esplin, »Hyrum Smith, The Mildness of a Lamb, the Integrity of Job,« *Ensign*, feb. 2000, s. 32.
11. »Newel Knight's Journal,« fra »Scraps of Biography« i *Classic Experiences and Adventures*, s. 65.
12. Se L&P 52:8-10.
13. Se *Hyrum Smith – Patriarch*, som citeret i *Ensign*, feb. 2000, s. 36.
14. James S. Jardine, »Consecration and Learning,« *On Becoming a Disciple Scholar*, 80.
15. Se Henry B. Eyring, »Waiting Upon the Lord,« *Brigham Young University 1990-91 Devotional and Fireside Speeches*, s. 22.
16. En beretning om Philo Farnsworth, »Dr. X's Instant Images,« *U.S. News & World Report*, 17. aug. 1998, s. 44.
17. 1 Nephi 16:29.
18. Matt 25:23.

Pligten kalder

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Vi har alle en højtidelig pligt til at ære præstedømmet og arbejde på at bringe mange dyrebare sjæle til Herren.«

Mine kære brødre, det er et stort ansvar, men også et stort privilegium at have til opgave at tale til jer i aften. Spændingen og forventningen ved generalkonferencen, og deriblandt præstedæmmemødet indgyder – hvad enten man er personligt til stede eller overværer det via satellit – os en glæde i hjertet.

Herren har gjort det klart, hvad vore ansvar er og har i afsnit 107 af Lære og Pagter givet os en højtidelig formaning: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.«[1]

Ofte er udførelsen af en pligt, efterkommelsen af et guddommeligt kald eller reaktionen på en åndelig tilskyndelse, ikke overvældende. Men af og til kan pligten ligefrem virke uoverskuelig. Jeg oplevede en sådan situation lige inden aprilkonferencen i 1966. Det er 35 år siden, men jeg husker det levende.

Jeg havde fået til opgave at tale til et af konferencens møder og havde forberedt en tale med titlen »Mød din Goliat«, som jeg havde lært udenad. Den byggede på beretningen om kampen mellem David og Goliat i fordums dage.

Så modtog jeg en opringning fra præsident David O. McKay. Samtalen forløb nogenlunde sådan her: »Bror Monson, det er præsident McKay. Hvordan går det?«

Jeg tog en dyb indånding og svarede: »Jeg har det fint, præsident, og jeg glæder mig til konferencen.«

»Det er netop derfor, jeg ringer, bror Monson. Mødet lørdag formiddag bliver genudsendt søndag som vores påskebudskab til verden. Jeg taler over et påsketema og vil gerne have, at du taler sammen med mig ved det vigtige møde om det samme emne.«

»Ja, selvfølgelig, præsident. Det skal jeg gerne gøre.«

Og så slog betydningen af den korte samtale mig pludselig. Pludselig virkede »Mød din Goliat« ikke som noget godt påskebudskab. Jeg vidste, at jeg måtte begynde helt forfra. Og tiden var knap. Nu stod min »Goliat« foran mig.

Den aften ryddede jeg køkkenbordet og stillede min skrivemaskine på bordet sammen med en pakke papir. Ved siden af mig havde jeg min trofaste papirkurv til alle de kasserede indledninger, som altid følger med sådan en opgave. Jeg begyndte kl. 19.00 og havde ikke skrevet en eneste brugbar sætning før kl. 1 om natten. Papirkurven var fyldt, men min hjerne var det i sandhed ikke. Hvad skulle jeg gøre? Tiden gik – ja, den styrtede faktisk af sted. Jeg holdt en pause og bad.

Kort efter kom jeg i tanker om mine naboer Mark og Wilma Shumways sorg over tabet af deres yngste barn. Jeg tænkte: *Måske kan jeg tale direkte til dem og periferisk til alle andre, for hvem har ikke mistet en af sine kære og haft grund til at sørge?* Mine fingre fór hen over tastaturet, men de havde svært ved at holde trit med mine tanker.

Da det første tidlige daggry tittede ind gennem vores køkkenvindue, var jeg færdig med talen. Nu skulle jeg så lære den udenad og fremføre den for verden. Sjældent har jeg måtte kæmpe så hårdt for at udføre et profetisk hverv. Men min himmelske Fader hørte min bøn. Jeg glemmer aldrig den oplevelse.

To vigtige skriftsteder fyldte min sjæl, da konferencemødet sluttede. I kender dem begge, brødre. Der er ingen udløbsdato på dem. Det første fra fordums Nephi: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så de kan udføre det, som han befaler dem.«[2]

Det andet er et løfte fra Herren selv til jer og mig fra Lære og Pagter: »Jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«[3]

Mange af os, der er samlet her i aften, bærer Det Melkisedekske Præstedømme, mens andre bærer Det Aronske Præstedømme. Vi har alle en højtidelig pligt til at ære præstedømmet og arbejde på at bringe mange dyrebare sjæle til Herren. Vi husker hans erklæring: »Sjæle er af stor værdi i Guds øjne.«[4] Gør vi alt det, vi burde? Husker vi præsident John Taylors ord: »Hvis I ikke ærer jeres kaldelser, vil Gud holde jer

Vandfaldet uden for et sydvendt vindue i Konferencecentret danner baggrund for konferencedeltagere.

ansvarlige for dem, som I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt.«[5]

Ønsket om at hjælpe andre, vores søgen efter de vildfarne får, krones måske ikke med held med det samme. Til tider sker fremgangen langsomt – næsten umærkeligt. Det måtte min gamle ven Gill Warner sande. Han var næsten lige blevet kaldet som biskop, da Douglas, et medlem af hans ward, som var på mission, faldt i overtrædelse og blev frataget sit medlemskab af Kirken. Faderen var ulykkelig, moderen var fuldstændig knust. Kort efter flyttede Douglas fra staten. Årene gik hurtigt, men biskop Warner, der nu var medlem af højrådet, spekulerede stadig på, hvad der var blevet af Douglas.

I 1975 overværede jeg en stavskonference i bror Warners stav og holdt et lederskabsmøde for præstedømmet søndag morgen. Jeg talte om Kirkens disciplineringssystem og behovet for ivrigt og omsorgsfuldt at arbejde for at redde dem, som var faret vild. Gill Warner rakte hånden op og fortalte Douglas' historie. Han rundede af med at stille mig et spørgsmål: »Har jeg et ansvar for at arbejde med Douglas og føre ham tilbage til fuldt medlemskab af Kirken?«

Gill mindede mig senere om, at mit svar på hans spørgsmål var direkte og kom uden tøven. Jeg sagde: »Som hans tidligere biskop og en, der kender og holder af ham, skulle jeg mene, at du ville gøre alt, hvad du kan for at føre ham tilbage.«

Uden at Gill vidste det, havde Douglas' mor den forgående uge fastet og bedt for, at der måtte komme en mand, som kunne redde hendes søn. Gill erfarede dette, da han efter mødet følte sig tilskyndet til at ringe til hende og fortælle, at han havde besluttet at hjælpe.

Så begyndte Gill sin forløsningsodyssé. Han kontaktede Douglas. De mindedes gamle og glade dage. Der blev båret vidnesbyrd, udtrykt kærlighed og indgydt tillid. Det gik fantastisk langsomt. Ofte dukkede modløsheden op på arenaen, men skridt for skridt gjorde Douglas fremskridt. Langt om længe blev bønnerne besvaret, indsatsen blev belønnet og sejren blev vundet. Douglas blev godkendt til dåb.

Der blev sat en dåbsdato, familien samledes, og tidligere biskop Gill Warner fløj til den by, hvor Douglas boede og udførte ordinancen.

Biskop Warner var, takket være sit kærlige hjerte og en ansvarsfølelse over for en tidligere præst i Det Aronske Præstedømme – ja, det kvorum, som han selv havde præsideret over – kommet til undsætning, så ikke en eneste skulle gå tabt.

Der har måske været andre, men jeg har personlig kendt tre biskopper, som da de præsiderede over deres ward havde 48 eller flere unge mænd i deres præstekvorum, eller med andre ord, et fuldtalligt præstekvorum, som det beskrives i skriften. Disse tre biskopper var: Alvin R. Dyer, Joseph B. Wirthlin og Alfred B. Smith. Var de overvældet af deres opgave? Slet ikke. Takket være deres flittige indsats og med kærlige forældres hjælp førte disse tre biskopper hvert medlem af deres respektive præstekvorummer – næsten uden undtagelse – frem til ordinationen som ældste i Det Melkisedekske Præstedømme, fuldtidsmission og ægteskab i Herrens tempel. Mens bror Dyer og bror Smith er gået på den anden side, sidder ældste Joseph B. Wirthlin, et medlem af De Tolv Apostles Kvorum, her iblandt os i aften. Ældste Wirthlin, din tjeneste og dit lederskab for disse unge mænd, som nu er blevet voksne, vil aldrig blive glemt.

Som 12-årig dreng havde jeg det privilegium at tjene som sekretær i mit diakonkvorum. Jeg husker med glæde de mange opgaver, som vi medlemmer af det kvorum fik mulighed for at udføre. At omdele den hellige nadver, indsamle det månedlige fasteoffer og holde øje med hinanden er blandt dem, jeg husker. Men den mest skræmmende opgave mødte mig ved et lederskabsmøde ved vores wardskonference. Det medlem af vores stavspræsidentskab, som præsiderede, hed William F. Perschon. Han bad en række af wardets ledere om at tale. Og så, uden det mindste varsel, rejste præsident Perschon sig og sagde: »Nu skal vi

høre fra Thomas S. Monson, sekretær i diakonernes kvorum, som aflægger rapport over sit virke og bærer sit vidnesbyrd.« Jeg husker ikke et ord af det, jeg sagde, men jeg har aldrig glemt den oplevelse.

Brødre, husk apostlen Peters formaning: »I skal … altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«[6]

Som teenager under anden verdenskrig havde jeg det privilegium at tjene som præsident for lærernes kvorum. Jeg blev opfordret til at lære og følge det råd, som findes i Lære og Pagter afsnit 107 vers 86: »Ligeledes er det præsidenten over lærernes pligt at præsidere over … lærere og sidde i råd med dem og lære dem deres pligter, som de er fremstillet i pagterne.« Jeg gjorde mit bedste for at leve op til den pligt.

I det kvorum var der en ung mand ved navn Fritz Hoerold. Han var spinkel af bygning, mens hans mod var stort. Kort efter at Fritz var fyldt 17, meldte han sig til den amerikanske flåde og begyndte som rekrut. Snart befandt han sig på et stort slagskib og deltog i flere blodige slag i Stillehavet. Hans skib blev svært beskadiget, og mange søfolk blev såret eller omkom.

Fritz vendte hjem på orlov efter sådan et slag og besøgte vores lærerkvorum. Vores vejleder bad ham om at tale til os. Han så vel nok flot ud i sin blå flådeuniform med ordner på. Jeg kan huske, at jeg spurgte Fritz om han kunne give os nogle gode råd. Når alt kom til alt, var vi omkring lige gamle. Med et skævt smil sagde han: »Lad være med at melde jer frivilligt til noget!«

Jeg så ikke Fritz igen fra dengang, hvor vi var 17, indtil jeg for få år siden læste en ugebladsartikel om de selv samme søslag. Jeg spekulerede på, om Fritz Hoerold stadig levede, og hvis det var tilfælde, boede han så et sted i Salt Lake City? Jeg fandt hans telefonnummer, ringede og sendte ham artiklen. Han og hans hustru takkede mig. Da jeg erfarede, at Fritz endnu ikke var blevet ordineret til ældste og derfor aldrig havde været i templet, skrev jeg et brev, hvori jeg opfordrede ham til at gøre sig værdig til templets velsignelser. Ved to lejligheder stødte vi tilfældigt på hinanden på restauranter. Hans kære hustru, Joyce, sagde altid inderligt: »Bliv ved med at arbejde med min mand.« Hans døtre støttede deres mors anmodning. Jeg blev ved med at opmuntre ham.

Mormontabernakelkoret stod for musikken ved tre af generalkonferencens møder.

For nogle få uger siden så jeg i avisens nekrologer, at Joyce, Fritzes hustru var gået bort. Hvor ville jeg dog ønske, at jeg havde haft større succes med mit private projekt, at få Fritz i templet. Jeg noterede mig tid og sted for søster Hoerolds begravelse, ændrede på mine aftaler og tog hen til mødet. Straks da Fritz så mig, hastede han hen til mig. Vi kneb et par tårer. Han bad mig om at være sidste taler.

Da jeg rejste mig for at tale, så jeg hen på Fritz og hans familie og sagde: »Fritz, jeg står her i dag som præsident for det lærerkvorum, som du og jeg engang var medlem af.« Jeg lovede, at han og hans familie kunne blive en evig familie ved hjælp af templets ordinancer – ordinancer, som jeg lovede at forrette, når tiden var inde.

Jeg afsluttede min tale med tilbageholdte tårer og sagde til Fritz, så hans familie og alle tilstedeværende kunne høre det: »Fritz, min kære ven og sømandskammerat, du er modig og beslutsom. Du har sat dit liv på spil for dit land i nødens stund. Nu er det tid, Fritz, at følge bådsmandsfløjten: Alle mand om bord. Hejs ankeret. Nu begynder din rejse mod ophøjelse. Joyce venter på dig der. Jeg ved, at dine kære børn og børnebørn beder for dig. Fritz, som din gamle præsident i lærernes kvorum vil jeg af hele mit hjerte og hele min sjæl stræbe efter at sørge for, at du ikke kommer for sent til det skib, som skal føre dig og dine kære til det celestiale rige.«

Så gjorde jeg honnør for ham. Fritz rejste sig og gjorde honnør.

Brødre, må enhver af os være lydige mod det kloge råd: »Gør din pligt, hold tappert ud. Og lad resten være op til Gud.« Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. L&P 107:99.
2. 1 Nephi 3:7.
3. L&P 84:88.
4. L&P 18:10.
5. *Deseret News Semiweekly,* 6. aug. 1878, s. 1.
6. 1 Pet 3:15.

Ræk ned for at løfte andre

Præsident Gordon B. Hinckley

»Lad os åbne vore hjerter, lad os række ned og løfte op, lad os åbne vore tegnebøger, lad os vise større kærlighed til vore medmennesker.«

Mine kære brødre, nu hvor jeg står her foran denne store samling mænd her i salen og indser, at der sidder titusinder af andre spredt over hele verden, som alle er af ét sind og ét hjerte, og som alle bærer den levende Guds præstedømmemyndighed, så bliver jeg meget eftertænksom og ydmyg. Jeg søger Helligåndens vejledning.

Denne forsamling er enestående i verden. Der findes intet mage til. I udgør Herrens hær, mænd, som er rede til at kæmpe mod sandhedens fjende, mænd, som er villige til at stå frem og gøre deres bedste, mænd, som aflægger vidnesbyrd om sandheden, mænd, som har ydet ofre og gjort meget for denne sag. Må Herren velsigne og bevare og styrke jer. »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab« (1 Pet 2:9).

Brødre, lad os være det præstedømme, som vi bærer, værdigt. Lad os søge tættere på Herren. Lad os være gode ægtemænd og fædre.

En mand, som er tyran i sit eget hjem, er ikke værdig til at bære præstedømmet. Han kan ikke være et passende redskab i Herrens hånd, når han ikke viser respekt og kærlighed mod den partner, han selv har valgt.

På samme måde vil en mand, som er et dårligt eksempel for sine børn, som ikke kan styre sit temperament, eller som hengiver sig til uhæderlige eller umoralske aktiviteter, opdage, at hans præstedømmemagt er borte.

Må jeg minde jer om, »at præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.

At de kan overdrages os, er sandt; men om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forfængelige ærgerrighed eller ved kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte« (L&P 121:36-37).

Brødre, lad os være gode mænd, fordi vi er begunstiget af Herren med hans guddommelige magt.

Og nu til et andet, men beslægtet emne.

Ved præstedømmemødet i april bekendtgjorde jeg et nyt program. Jeg talte om det store antal af vore missionærer fra Sydamerika, Mexico, Filippinerne og andre områder. De tager imod kaldelsen og tjener sammen med deres nordamerikanske brødre og søstre. De udvikler stærke vidnesbyrd. De lærer en ny livsstil at kende. De er yderst effektive, fordi de taler deres lokale sprog og kender kulturen i deres hjemland. De oplever en vidunderlig tid med hårdt og hengivent virke.

Så bliver de afløst og rejser hjem. Deres familier lever i fattigdom, og mange af dem vender tilbage til den samme situation, som de kom fra. På grund af manglende færdigheder og den deraf følgende vanskelighed med at finde rimeligt arbejde kommer de aldrig videre.

Jeg fortalte jer om Kirkens Emigrationsfond, som blev stiftet i Kirkens pionertid for at hjælpe de fattige, som kom fra England og Europa. Man oprettede et selvsupplerende fond, hvorfra man kunne foretage mindre lån. Dette gjorde det muligt for 30.000 at udvandre fra deres hjemlande og samles i Zion.

Jeg fortalte jer, at vi ville benytte det samme princip og skabe det, der skulle blive kendt som Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond. Af de midler, som vore medlemmer ville donere, og ikke ud af tiendemidlerne, ville vi skabe et fond, hvor afkastet kan bruges til at hjælpe vore unge brødre og søstre til at få en uddannelse, så de kan sikre sig bedre beskæftigelse. De kan så udvikle færdigheder, som sætter dem i stand til at sørge godt for deres familier og hæve sig over det fattigdomsniveau, som de og tidligere generationer har kendt.

Vi havde intet i fondet, da vi begyndte planlægningen. Men ved at gå fremad i tro lykkedes det at oprette en organisation, der skønt den stadig er af beskedent omfang, kan udrette det, som vi fandt nødvendigt. Jeg er glad for at kunne berette, at midlerne er strømmet ind, titusinder af dollars, hundredetusinder af dollars, ja, selv millioner. De er kommet fra gavmilde medlemmer af Kirken, som elsker Herren og ønsker at hjælpe de dårligst stillede af hans folk med at forbedre deres økonomiske situation. Vi råder nu over en pæn stor sum. Det er ikke alt, hvad vi har brug for. Vi håber, at disse bidrag fortsat vil strømme ind. Fondets størrelse afgør, hvor mange vi kan hjælpe.

Men nu seks måneder senere vil jeg aflægge rapport om, hvad vi har opnået. Først kaldte vi ældste John K. Carmack, som har tjent så godt i De Halvfjerds' Første Kvorum, og som blev emeritus-halvfjerdser ved denne konference. Han er en erfaren advokat, en mand med sund forretningssans, en dygtig mand. Han er blevet udnævnt til administrerende direktør, og selv om han er pensioneret fra sit virke som halvfjerdser, så arbejder han på fuld tid med at lede dette projekt.

Spirerne på templet i Salt Lake City hæver sig bag konferencedeltagere, som venter uden for Konferencecentret.

Ældste Richard E. Cook fra De Halvfjerds, som også er blevet emeritus, slutter sig til ham og tager sig af økonomien. Ældste Cook har tidligere været souschef i regnskabsafdelingen hos Ford Motor Company. Han er en mand, som har erfaring med global økonomi, en fremragende leder, og en mand, som elsker Herren og hans børn.

Vi har slidt disse brødre op på den ene side, og nu vender vi dem om og slider videre på den anden side.

Til at hjælpe sig har de bror Rex Allen, der er ekspert i organisation og uddannelse, og bror Chad Evans, der har stor erfaring med uddannelsesprogrammer.

De giver alle af deres tid og ekspertise uden kompensation.

Programmet er i fuld gang. Disse brødre har omhyggeligt sikret sig, at det fik en god start, styret af sunde principper. Vi har til at begynde med begrænset det område, som fondet dækker, men det område vil blive udvidet, efterhånden som vi har midlerne til det.

Brødrene er gået i gang og benytter Kirkens allerede eksisterende organisation. Programmet er præstedømmestyret, og det er derfor, det får fremgang. Det begynder med biskopperne og stavspræsidenterne. Det trækker på Kirkens Uddannelsessystem, Kirkens jobformidling og andre, som samarbejder i en dejlig fællesskabsånd. Det blev til at begynde med sat i værk i Peru, Chile og Mexico – hvor der er et stort antal hjemvendte missionærer, og hvor behovet er stort. Lokale ledere har været begejstrede og engagerede. De, der modtager hjælp, lærer selvforsyningens sande principper. Deres visioner af deres egne muligheder øges. De vælger gode lokale skoler, hvor de kan uddanne sig, og de udnytter i videst muligt omfang deres egne, familiens og andre lokale ressourcer. De er begejstrede og villige og dybt taknemlige for den mulighed, de har fået. Lad mig give jer et par eksempler.

Den første er en ung mand, som tjente i missionen i Cochabamba i Bolivia. Han bor sammen med sin trofaste mor og sine niecer i et fattigt kvarter. Det lille hjem har betongulv, en enkelt elektrisk pære, et utæt tag og et revnet vindue. Han var en god missionær. Han siger:

»Min mission er det bedste, jeg har gjort i mit liv. Jeg lærte at adlyde budene og at være tålmodig i prøvelser. Jeg lærte også en del engelsk og at bruge mine penge, min tid og mine evner bedre.

Men det var svært at vende hjem efter min mission. Mine amerikanske kammerater vendte hjem til universitetsstudierne. Men der hersker stor fattigdom i vores land. Det er meget vanskeligt at få en uddannelse. Min mor gør sit bedste, men hun kan ikke hjælpe os. Hun har lidt så meget, og jeg er hendes håb.

Jeg blev så glad, da jeg hørte om Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond. Profeten anerkendte vores indsats. Jeg boblede af glæde … nu var der mulighed for, at jeg kunne studere, blive uafhængig, stifte familie og hjælpe min mor.

Jeg vil læse til revisor på en lokal skole, hvor jeg både kan studere og arbejde. Det er en kort uddannelse, bare tre år. Jeg bliver ved med at arbejde som pedel, men det gør ikke noget. Når jeg har taget min eksamen og fået job som revisor, vil jeg stile mod at få en højere uddannelse inden for international virksomhedsledelse.

Det her er vores store mulighed, og vi må ikke svigte. Herren stoler på os. Jeg har ofte læst Herrens ord til profeterne i Mormons Bog, hvor han siger, at når vi holder budene, får vi fremgang i landet. Det bliver nu opfyldt. Jeg er Gud meget taknemlig for denne storslåede mulighed for at få det, som mine brødre og søstre ikke havde, og for at kunne hjælpe min familie og nå mine mål. Og jeg glæder mig til at betale lånet tilbage, så andre kan blive lige så velsignet. Jeg ved, at Herren vil velsigne mig, når jeg gør det.«

Er det ikke vidunderligt? Og en anden. En ung mand i Mexico City fik tilkendt et lån på cirka tusind dollars, så han kunne blive udlært som dieselmekaniker. Han har sagt: »Jeg lover at gøre mit bedste, så jeg kan føle mig tilfreds med min indsats. Jeg ved, at dette program er værdifuldt og vigtigt. Derfor sørger jeg for at få mest muligt ud af det, så jeg sikrer min fremtid. Så kan jeg tjene og hjælpe de fattige og vejlede min familie. Jeg takker min himmelske Fader for dette smukke og inspirerede program.«

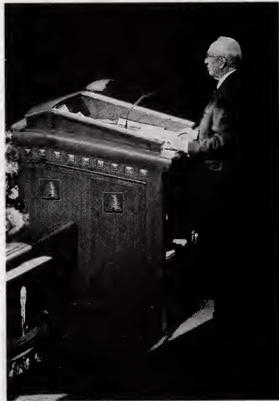
Der blev for nylig givet et lån til en anden ung mand fra Mexico City, som tjente i missionen i Las Vegas i Nevada. Han vil gerne uddanne sig til tandtekniker. Hans uddannelse kræver 15 måneders intens indsats. Han siger: »Jeg lover, at når jeg, med hjælp fra den selvsupplerende uddannelsesfond, er færdig med min uddannelse på tandlægehøjskolen, betaler jeg lånet tilbage, så andre hjemvendte missionærer kan nyde de samme velsignelser.«

Og sådan har vi altså påbegyndt dette arbejde med at hjælpe vore trofaste og dygtige unge mænd og kvinder med at klatre op ad samfundets stige og opnå økonomisk tryghed. Med disse forbedrede muligheder kan de træde ud af fattigdommens onde cirkel, som de og deres forældre har levet under så længe. De har været på mission, og de fortsætter med at tjene i Kirken. De bliver ledere inden for dette storslåede værk i deres hjemlande. De betaler deres tiende og offerydelser, som gør det muligt for Kirken at udbrede sit virke over hele verden.

Vi regner med, at vi ved slutningen af dette år har 1200 deltagere i programmet. Vi anslår, at der om tre år er flere end 3000. Mulighederne er der. Behovet er stort. I nogle få tilfælde slår det måske fejl. Men de fleste yder det, vi forventer, både de unge mænd og de unge kvinder.

Vores eneste begrænsning er de midler, vi har i fondet. Vi opfordrer igen alle, som ønsker at være med, til at yde et bidrag, enten stort eller småt. Vi kan så udbygge dette storslåede virke, som gør det muligt for troende med uudnyttede evner at

Øverst til venstre: **Præsident Gordon B. Hinckley hilser på ældste Henry B. Eyring (til venstre), ældste Jeffrey R. Holland og ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum.**
Øverst til højre: **Præsident Hinckley taler fra talerstolen ved et konferencemøde.**
Herover: **Præsident Hinckley vinker til forsamlingen.**

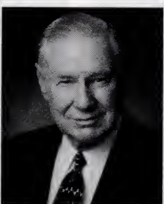
Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Oktober 2001

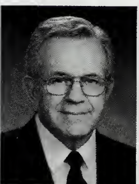
DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver

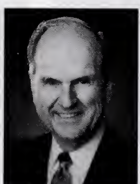
DE TOLV APOSTLES KVORUM

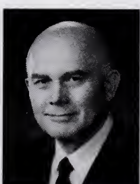

Boyd K. Packer

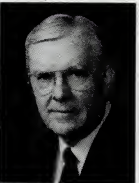

L. Tom Perry

David B. Haight

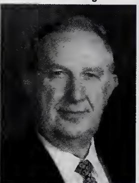

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

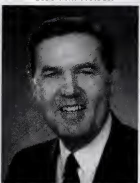

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

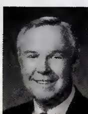
DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

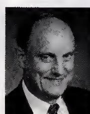

Earl C. Tingey

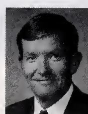

D. Todd Christoffersan

David E. Sorensen

Bn Ben B. Banks.

Dennis B.
Neuenschwander

Charles Didier

Cecil O.
Samuelson jun.

DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

Angel Abrea

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

Merrill J. Bateman

William R. Bradford

Monte J. Brough

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Christoffel Golden jun.

Walter F. González

John H. Groberg

Bruce C. Hafen

Donald L. Hallstrom

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

Marlin K. Jensen

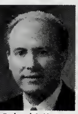

Kenneth Johnson

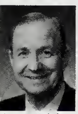

W. Rolfe Kerr

Yoshihiko Kikuchi

Cree-L Kofford

John M. Madsen

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Glenn L. Pace

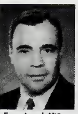

Carl B. Pratt

Ronald A. Rasband

Lynn G. Robbins

Steven E. Snow

Dieter F. Uchtdorf

Francisco J. Viñas

Lance B. Wickman

W. Craig Zwick

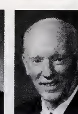
DE HALVFJERDS' ANDET KVORUM

Richard D. Allred

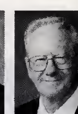

Athos M. Amorim

E. Ray Bateman

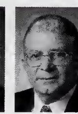

L. Edward Brown

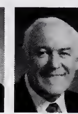

Douglas L. Callister

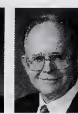

Val R. Christensen

Darwin B. Christenson

Keith Crockett

Adhemar Damiani

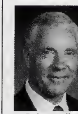

Duane B. Gerrard

H. Aldridge Gillespie

Ronald T. Halverson

Keith K. Hilbig

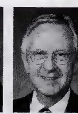

J. Kent Jolley

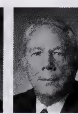

Dale E. Miller

Earl M. Monson

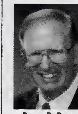

Merrill C. Oaks

Robert C. Oaks

Robert F. Orton

Stephen B. Oveson

Wayne S. Peterson

Bruce D. Porter

H. Bryan Richards

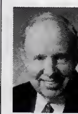

Ned B. Roueché

R. Conrad Schultz

Dennis E. Simmons

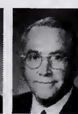

Donald L. Staheli

Robert R. Steuer

David R. Stone

H. Bruce Stucki

Jerald L. Taylor

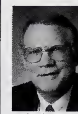

D. Lee Tobler

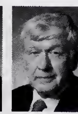

Gordan T. Watts

Stephen A. West

Robert J. Whetten

Richard H. Winkel

Robert S. Wood

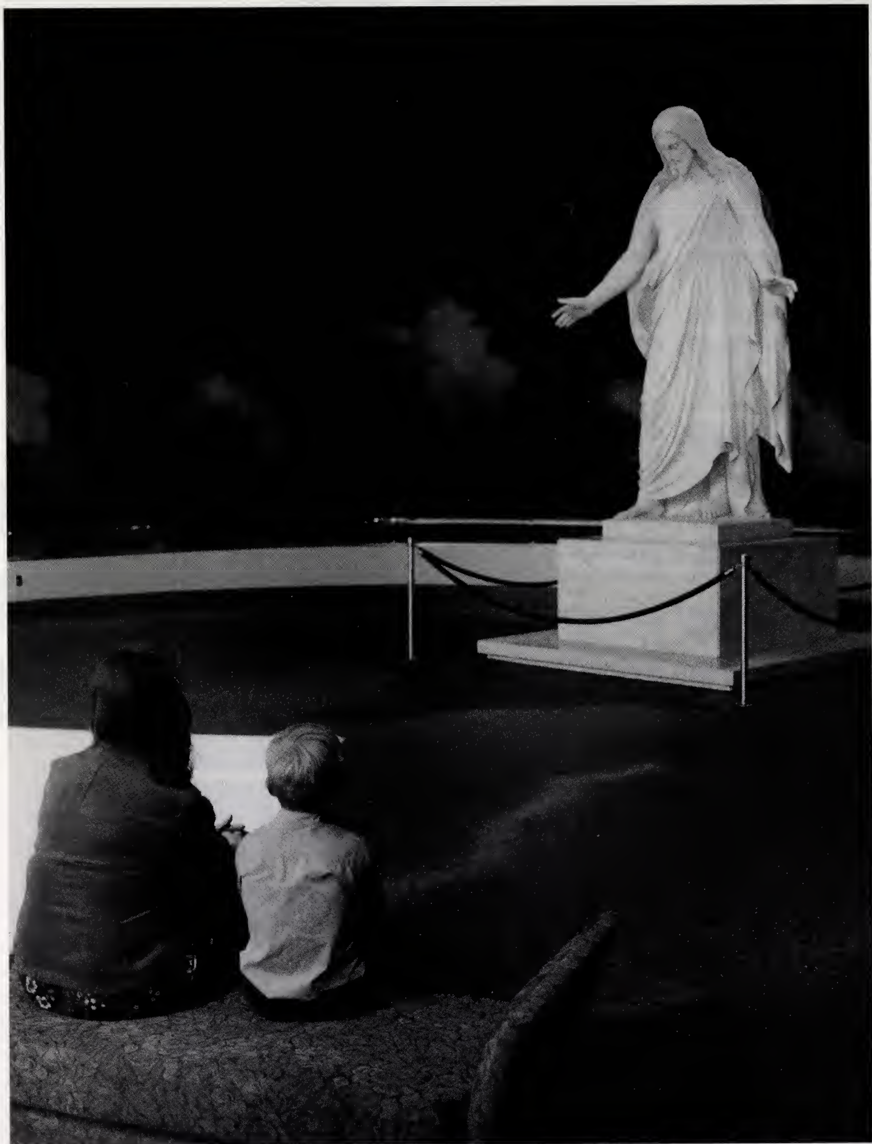

H. Ross Workman

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

En kvinde og en dreng i dybe tanker ved *Kristus*-statuen i det nyligt renoverede nordlige besøgscenter på Tempelpladsen.

opnå økonomisk uafhængighed som trofaste medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Fatter I betydningen af denne Kirkes fantastiske virke? Lad mig beskrive noget for jer. Et par missionærer banker på døren til et lille hjem et sted i Peru. En kvinde lukker op. Hun er ikke helt klar over, hvad missionærerne vil. Men hun byder dem indenfor. De aftaler at vende tilbage, når hendes mand og resten af familien er hjemme.

Missionærerne underviser dem. De røres af Ånden og tager imod den evige sandheds budskab. De bliver døbt.

Familien er aktiv i Kirken. De betaler en ærlig, men meget beskeden tiende. Familien har en søn eller datter, som er sidst i teenagealderen. På det rette tidspunkt bliver denne søn eller datter kaldet på mission. Familien gør alt, hvad den kan for at forsørge ham eller hende, og resten betales af missionsfondet, som stammer fra de hellige frivillige bidrag.

Denne søn eller datter arbejder sammen med kammerater fra USA eller Canada. Han eller hun lærer engelsk, mens kammeraten forbedrer sit spanske væsentligt. De arbejder sammen i kærlighed og taknemlighed og respekt for hinanden, som repræsentanter for to store, men forskellige kulturer.

Når de har fuldført deres mission, vender nordamerikaneren hjem og studerer videre. Peruvianeren vender hjem og kan kun gøre sig håb om at finde et usselt job. Lønnen er meget ringe. Fremtiden ser sort ud. Han eller hun har ikke de nødvendige færdigheder til at opnå et bedre job. Og så skinner håbets klare lys pludselig. Ja, brødre, I kan se, hvad jeg mener. Jeg behøver ikke at forklare mere. Vejen ligger foran os, behovet er enormt, og Herren har vist vejen.

For nylig faldt ældste Carmack over en gammel regnskabsbog. Han viste mig den. Vi opdagede, at helt tilbage i 1903 havde man oprettet et mindre fond, som skulle hjælpe vordende skolelærere ved at yde dem små lån, mens de uddannede sig.

Det fortsatte i 30 år, indtil det blev opgivet under depressionen.

Jeg blev overrasket over at se navnene i det gamle regnskabshæfte. To blev universitetsrektorer. Andre blev kendte og dygtige lærere. Hæftet viste tilbagebetalinger på 10 $ og 25 $ og 3.10 $ som rente og den slags. En af dem, der nød godt af det program, blev senere biskop, så stavspræsident, så apostel og til sidst rådgiver i Det Første Præsidentskab.

Brødre, vi skal tage os bedre af hinanden. Vi må gøre en større indsats for at hjælpe dem, der står nederst på samfundets økonomiske stige. Vi skal opmuntre og hjælpe troende, hæderlige og dygtige mænd og kvinder, som blot har brug for en smule hjælp til at bedre deres situation.

Det princip gælder ikke blot vores nuværende projekt med dette fond, men også mere generelt. »Lad os åbne vore hjerter, lad os række ned og løfte op, lad os åbne vore tegnebøger, lad os vise større kærlighed til vore medmennesker.«

Herren har velsignet os så gavmildt. Og behovet er så stort. Han har sagt: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).

Jeg læser nu fra Apostlenes Gerninger:

»Da kom man bærende med en mand, som havde været lam fra moders liv; ham satte man hver dag ved den tempelport, som kaldes Den Skønne, for at han kunne bede om en almisse af dem, der gik ind på tempelpladsen.

Da han så Peter og Johannes på vej ind på tempelpladsen, bad han dem om en almisse.

De så begge fast på ham, og Peter sagde: ›Se på os!‹

Han så spændt på dem i forventning om at få noget af dem.

Men Peter sagde: ›Sølv eller guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazaræerens, navn, stå op og gå!‹

Og Peter greb hans højre hånd og rejste ham op; og straks blev hans fødder og ankler stærke,

han sprang op og kunne stå og gå, og han fulgte med dem ind på tempelpladsen, hvor han gik rundt og sprang og priste Gud« (ApG 3:2-8).

Læg mærke til, at Peter greb hans højre hånd og rejste ham op.

Peter måtte række ned og hjælpe den lamme mand op. Vi må også række ned.

Gud velsigne jer, mine kære brødre, unge som gamle. Bevar troen. Tjen med kærlighed. Lær jeres familier at følge Herrens vej. »Se frem til Gud og lev« (Alma 37:47).

Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Sollys falder ind i et af Konferencecentrets indgangspartier.

Mødet søndag formiddag
7. oktober 2001

Nu er det tid

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Må vi leve, så at vi ikke har nogen alvorlige beklagelser, ikke har noget, som er uafsluttet, når vi bliver kaldet hjem.«

Mens jeg står her foran jer denne formiddag vender mine tanker tilbage til min ungdom, hvor vi i Søndagsskolen ofte sang den smukke salme:

Vær velkommen, søndag morgen,
med din himmelsendte fred;
Vær velkommen; bort med sorgen,
nu til bøn vi knæler ned.[1]

Denne sabbatsdag beder jeg om jeres tro og bønner, mens jeg opfylder indbydelsen at tale til jer.

Vi er alle på dramatisk vis blevet påvirket af de tragiske begivenheder på den skæbnesvangre dag, den 11. september 2001. Pludselig og uden advarsel ramte en tilintetgørende ødelæggelse med døden til følge for et uhyre stort antal mænd, kvinder og børn. Alle de planer, som disse mennesker omhyggeligt havde lagt for deres fremtid forsvandt pludseligt. De blev erstattet af tårer og smerteråb fra sårede sjæle.

Utallige rapporter er kommet til os i løbet af de sidste tre og en halv uge om dem, som er blevet berørt på en eller anden måde – enten direkte eller indirekte – af dagens begivenheder. Jeg vil gerne dele nogle kommentarer fra et medlem af Kirken, Rebecca Sindar, som befandt sig på en flyvning mellem Salt Lake City og Dallas denne morgen tirsdag den 11. september. Flyvningen blev afbrudt ligesom alle andre flyvninger gjorde på tidspunktet for tragedierne og måtte gå ned i Amarillo i Texas. Søster Sindar fortæller: »Vi forlod maskinen og fandt et fjernsyn i lufthavnen, hvor vi flokkedes for at se udsendelsen af det, som var sket. Mennesker stod i kø for at ringe til deres kære for at forsikre dem, at de var landet i sikkerhed. Jeg vil altid huske de 12 eller flere missionærer, som var på vej ud i missionsmarken med vores fly. De ringede, og derefter så vi dem sammen i et hjørne af lufthavnen, hvor de knælede ned i bøn sammen. Hvor jeg dog ønskede, at jeg kunne have fanget dette øjeblik og delt det med mødrene og fædrene til disse søde unge mænd, som så behovet for at bede med det samme.«

Brødre og søstre, døden vil til sidst komme til alle mennesker. Den rammer de aldrende, som går på deres vaklende fødder. Dens kalden høres af dem, som næppe er nået halvvejs gennem livets rejse, og ofte bringer den de små børns latter til ophør. Døden er den ene kendsgerning, som ingen kan undslippe eller benægte.

Ofte kommer døden uindbudt. Den er en fjende, som pludselig viser sig midt i livets fest og som slukker livets lys og glæde. Døden lægger en tung hånd på vore kære og efterlader os til tider desorienterede og undrende. I visse situationer med stor lidelse eller sygdom kommer døden som en barmhjertighedens engel. Men for det meste tænker vi på den som en fjende af menneskelig lykke.

Dødens mørke kan for altid blive spredt af den åbenbarede sandheds lys. »Jeg er opstandelsen og livet«, sagde Mesteren. »den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø.«[2]

Denne forsikring – ja denne hellige bekræftelse – om livet på den anden side af graven kan meget vel tilvejebringe den fred, som blev lovet af Frelseren, da han forsikrede sine disciple: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!«[3]

Ud fra mørket og rædslen på Golgata kom Lammets røst: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.«[4] Mørket var ikke længere mørke, for han var sammen med sin Fader. Han var kommet fra Gud og til ham var han vendt tilbage. Og således ved alle, som vandrer med Gud i denne jordiske pilgrimsrejse, fra velsignet erfaring, at han ikke vil svigte sine børn, som stoler på ham. I dødens nat vil hans nærhed være »bedre end et lys og mere sikker end en kendt vej.«[5]

Saulus modtog på vej til Damaskus et syn med den opstandne ophøjede Kristus. Senere, som Paulus, sandhedens forsvarer og frygtløs missionær i Mesterens tjeneste, bar han vidnesbyrd om den opstandne Herre, da han erklærede for de hellige i

Korinth: »Kristus døde for vore synder efter Skrifterne,

... han blev begravet ... han opstod på den tredje dag efter Skrifterne,

... han blev set af Kefas og dernæst af de tolv.

Dernæst blev han set af over fem hundrede brødre på én gang ...

Dernæst blev han set af Jakob, siden af alle apostlene.

Men sidst af alle blev han også set af et misfoster som mig.«[6]

I vores uddeling blev det samme vidnesbyrd udtalt frimodigt af profeten Joseph Smith, da han og Sidney Rigdon vidnede:

»Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne,

at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud.«[7]

Dette er den viden, som styrker. Dette er den viden, som trøster. Dette er den forsikring, som vejleder den, som er nedbøjet af sorg, ud af skyggerne og ind i lyset. Den er til rådighed for alle.

Hvor skrøbeligt er ikke livet, og hvor sikker er ikke døden. Vi ved ikke, hvornår det vil blive krævet, at vi forlader dette liv. Så derfor spørger jeg: »Hvad laver vi i dag?« Hvis vi kun lever for dagen i morgen, så har vi mange tomme tidligere dage. Er vi skyldige i at sige: »Jeg har tænkt på at lave lidt om på min kurs i livet. Jeg planlægger at tage første skridt – i morgen.« Når vi tænker sådan varer i morgen hele evigheden. En sådan »i morgen« kommer sjældent, medmindre vi gør noget ved det i dag. Som en kendt salme belærer:

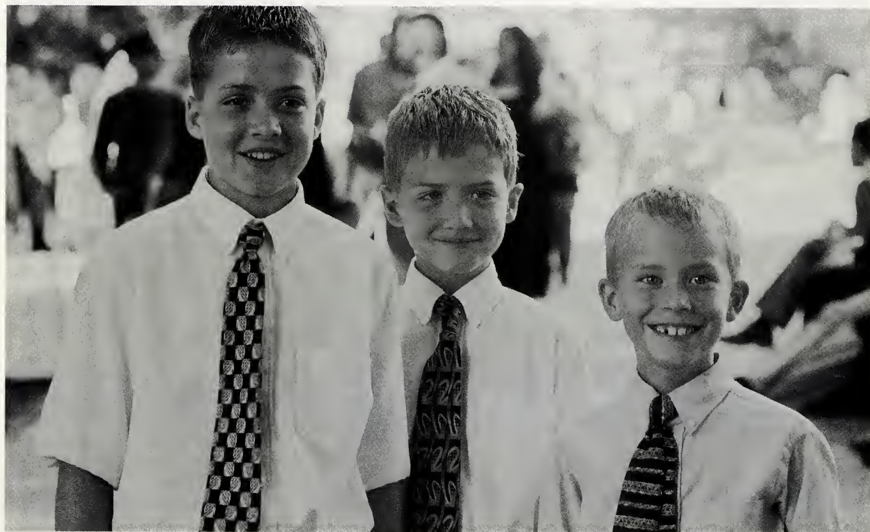
Der er noget at gøre omkring os nu,
kom, vær med i den gode sag.
Lad ej tiden gå tabt, men vær stedse
på vagt
og gør noget godt i dag.[8]

Lad os stille os selv dette spørgsmål: »Har jeg gjort noget for en sjæl i dag? Har jeg lindret en fattigs kår?« Hvilken opskrift på lykke! Hvilken opskrift på tilfredshed og indre fred – at opleve inspireret taknemlighed hos et andet menneske.

Vore muligheder for at give af os selv er i sandhed ubegrænsede, men de er også flygtige. Der er hjerter, man kan glæde. Der er venlige ord, man kan sige. Der er gaver, man kan give. Der er gode gerninger, man kan gøre. Der er sjæle, man kan frelse.

Når vi husker, at »når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud«[9] vil vi ikke komme til at befinde os i den lidet ønskelige situation, som Jakobs Marleys ånd befandt sig i, da han talte til Ebenezer Scrooge i Dickens udødelige *Julefortællinger.* Marley talte trist om de tabte muligheder. Han sagde: »Ikke at vide at enhver kristen sjæl, som arbejder venligt i sin lille sfære, hvad den end må være, vil finde sit liv for kort med de store muligheder for at gøre nytte! Ikke at vide, at ingen beklagelse kan gøre bod på et livs misbrugte muligheder! Ja, sådan var jeg. Åh, sådan var jeg.«

Marley tilføjede: »Hvorfor gik jeg gennem menneskemængden med

nedslagne øjne og løftede dem aldrig mod den velsignede stjerne, som ledte vise mænd til en fattig bolig? Var der ingen fattige boliger, som dette lys kunne have ledt *mig* til?«

Heldigvis ved vi, at Ebenezer Scrooge ændrede sit liv til det bedre. Jeg elsker hans replik: »Jeg er ikke den, jeg var.«[10]

Hvorfor er denne historie, *Julefortællinger*, så populær? Hvorfor er den hele tiden ny? Jeg føler personligt, at den er inspireret af Gud. Den bringer det bedste frem i den menneskelige natur. Den giver håb. Den motiverer til forandring. Vi kan vende os bort fra stier, som vil lede os ned og med en sang i hjertet, følge stjernen og vandre mod lyset. Vi kan øge vores gang, finde nyt mod og nyde sandhedens sollys. Vi kan mere klart høre de små børns latter. Vi kan tørre grådens tårer væk. Vi kan trøste den døende ved at dele løftet om evigt liv. Vi kan løfte de nedhængende hænder, hvis vi bringer fred til en sjæl, som kæmper, hvis vi giver som Frelseren, kan vi – ved at vise vejen – blive en ledestjerne for den, som har mistet kursen.

Eftersom livet er skrøbeligt og døden uundgåelig, må vi bruge hver dag bedst muligt.

Der findes mange måder, hvorpå vi kan misbruge vores muligheder. For nogen tid siden læste jeg en meget rørende beretning, skrevet af Louise Dickinson Rich, som levende beskriver denne sandhed. Hun skrev:

»Min bedstemor havde en fjende ved navn Mrs. Wilcox. Bedstemor og fru Wilcox flyttede som unge brude ind ved siden af hinanden på hovedstrøget i den lille landsby, hvor de levede hele deres liv. Jeg ved ikke, hvad det var, som startede krigen mellem dem – og jeg tror end ikke, at de selv huskede, hvad det var, der havde startet det, da jeg kom til 30 år senere. Det var ikke nogen høflig træningskamp, det var totalkrig …

Ingen og intet i vores lille by undgik virkningerne heraf. Den 300 år gamle kirke, som havde overlevet revolutionen, borgerkrigen og den spansk-amerikanske krig, gik næsten til, da bedstemor og fru Wilcox udkæmpede slaget om Damernes Godgørende forening. Bedstemor vandt træfningen, men det var en tom sejr. Fru Wilcox trak sig derefter fnysende tilbage, da hun ikke kunne blive lederen. Hvad sjov er der ved at styre noget, hvis du ikke kan ydmyge din fjende? Fru Wilcox vandt slaget om det offentlige bibliotek ved at få sin niece, Gertrude, udpeget som bibliotekar i stedet for tante Phyllis. Den dag, da Gertrude overtog ledelsen, holdt bedstemor op med at låne bøger på biblioteket. De blev på én nat ›beskidte og bakteriefyldte‹. Slaget om gymnasiet blev uafgjort. Rektor fik et bedre job og forlod skolen, før det lykkedes fru Wilcox at få ham fyret eller for bedstemor at få ham livstidsansat.

Da vi som børn besøgte min bedstemor, var det sjovt at lave ansigter af fru Wilcoxs børnebørn. På en mindedag anbragte vi en slange i familien Wilcoxs regntønde. Bedstemor sagde nej på skrømt, men vi mærkede en stiltiende sympati.

Tro ikke et øjeblik, at dette var en ensidig kampagne. Fru Wilcox havde også børnebørn. Bedstemor slap ikke fri. Der var aldrig en blæsende vaskedag, hvor tørresnoren ikke på mystisk vis knækkede, og alt tøjet faldt ned på jorden og blev beskidt.

Jeg ved ikke, hvordan bedstemor kunne have båret sine problemer så længe, hvis det ikke havde været for ›Hus og Hjem‹ -siden i sin daglige Boston-avis. Denne ›Hus og Hjem‹-side var en vidunderlig institution. Udover de sædvanlige madopskrifter og rengøringsråd, havde den en afdeling med læserbreve. Ideen var, at hvis man havde et problem – eller ville af med sin frustration – så kunne man skrive et brev til avisen og underskrive det med et eller andet sjovt navn såsom Arbutus. Det var bedstemors digternavn. Så skrev nogle af de andre damer, som havde det samme problem tilbage og fortalte, hvad de havde gjort ved det og underskrev sig selv som En-Der-Ved eller Xantippe eller noget andet. Det skete ofte, at man, efter at problemet var klaret, blev ved med at skrive til hinanden gennem avisens spalter og fortalte hinanden om sine børn og sylteopskrifter og den nye spisestue. Det var, hvad er skete med bedstemor. Hun og en kvinde, som hed Havmågen, skrev sammen i 25 år. Havmågen var bedstemors sande ven.

Da jeg var 16 år, døde fru Wilcox. I en lille by, er det kun almindelig anstændighed, uanset hvor meget man har hadet sin nabo, at gå ind og se, hvilken praktisk hjælp man kan yde de efterladte. Bedstemor gik i sit fine forklæde over plænen til familien Wilcoxs hus for at vise, at hun

virkelig mente det, hun sagde, om at blive sat i arbejde, og her satte Wilcox-døtrene hende til at gøre rent i den allerede skinnende entre til begravelsen. Og der på et bord i entreen var der lagt en stor scrapbog for at vise fru Wilcox ære, og i denne scrapbog, var bedstemors breve til Havmågen og Havmågens svar til bedstemor pænt klistret ind i parallelle kolonner. Uden at nogen at disse to kvinder havde vidst det, så havde bedstemors værste fjende været hendes allerbedste ven. Det var den eneste gang jeg kan huske, at jeg nogen sinde har set min bedstemor græde. Jeg vidste ikke da, hvad det var hun græd over, men det gør jeg nu. Hun græd over alle de spildte år, som ikke kunne leves om.«

Mine brødre og søstre, må vi fra denne dag og fremefter beslutte os til at fylde vores hjerte med kærlighed. Må vi gå den ekstra mil for at lade vores liv omfatte alle, som er ensomme eller mismodige, eller som på en eller anden måde lider. Må vi »glæde den syge og gøre den frygtsomme glad.«[11] Må vi leve, så at når vi bliver kaldet hjem, vi ikke har nogen alvorlige beklagelser, ikke har noget, som er uafsluttet, men være i stand til sammen med apostelen Paulus at sige: »Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen.«[12] I Jesu Kristi navn. Amen. □

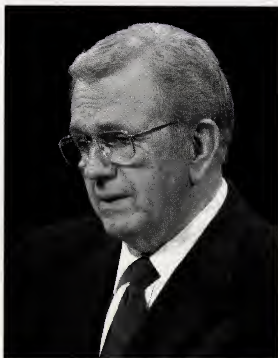
NOTER

1. Robert B. Baird, »Vær velkommen, søndag morgen,« *Salmer og sange*, nr. 184.
2. Joh 11:25-26.
3. Joh 14:27.
4. Luk 23:46.
5. Minnie Louise Haskins, »The Gate of the Year,« i *Masterpieces of Religious Verse*, red. James Dalton Morrison, s. 92.
6. 1 Kor 15:3-8.
7. L&P 76:22-24.
8. Will L. Thompson, »Har jet gjort noget godt?« *Salmer og sange*, nr. 143.
9. Mosiah 2:17.
10. I *Works of Charles Dickens*, s. 543, 581.
11. *Salmer og sange*, nr. 143.
12. 2 Tim 4:7.

Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

»Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus, den nærende kraft til at helbrede verdens hungrende ånder.«

Her i hånden har jeg en førsteudgave af Mormons Bog. Den blev trykt i 1830 på en manuel trykpresse hos E. B. Grandin Company i landsbyen Palmyra i New York.

I juni 1829 henvendte den da 23-årige Joseph Smith sig til den 23-årige mr. Grandin i selskab med Martin Harris, en lokal landmand. Mr. Grandin havde tre måneder tidligere bekendtgjort, at han havde til hensigt at udgive bøger. Joseph Smith medbragte et håndskrevet manuskript.

Hvis ikke bogens indhold dømte den til at forblive ukendt, så skulle beretningen om, hvor den kom fra, nok gøre det. Tænk bare, en engel, der leder en dreng i teenagealderen ud i skoven, hvor han fandt en nedgravet stenkasse og en samling guldplader.

Skriften på pladerne blev oversat ved hjælp af Urim og Tummim, som nævnes flere gange i Det Gamle Testamente[1] og som af jødiske lærde beskrives som et redskab, »hvorved åbenbaringer blev givet og sandheden forkyndt«.[2]

Inden bogen kom fra trykken, var flere sider fra den blevet stjålet og trykt i en lokal avis, som latterliggjorde den. Modstanden skulle en dag ophidse pøblen til at myrde profeten Joseph Smith og jage de, der troede på ham, ud i ødemarken.

Fra den ydmyge begyndelse op og til i dag er der blevet trykt 108.936.922 eksemplarer af Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus. Den er blevet udgivet på 62 sprog med udvalg af den på andre 37 sprog, og den er ved at blive oversat til 22 andre.

I dag betaler 60.000 missionærer i 162 lande selv deres udgifter for at vie to år af deres liv til at bære vidnesbyrd om, at Mormons Bog er sand.

I generationer har bogen inspireret dem, der har læst den. Herbert Schreiter havde læst sin tyske udgave af Mormons Bog. I den læste han:

»Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.«[3]

Herbert satte løftet på prøve, og så blev han medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Da Herbert i 1946 blev løsladt fra krigsfangenskab, vendte han hjem til sin hustru og tre små døtre i Leipzig i Tyskland. Kort efter drog han af sted til Bernburg i Tyskland som missionær. Alene, uden en kammerat, sad han frysende og sulten i et kammer og funderede over, hvordan han skulle gribe det an.

Han tænkte på, hvad han havde at tilbyde et krigshærget folk. Han håndskrev en plakat med teksten: »Er der et liv efter døden?« Og den hængte han op på en mur.

Samtidig ankom en familie fra en lille landsby i Polen til Bernburg.

Manfred Schütze var fire år gammel. Hans far var faldet i krigen. Hans mor, bedsteforældre og moderens søster, som også var enke, og dennes to små piger blev tvunget til at forlade deres landsby med kun en halv times varsel. De tog de ting, de kunne få fat i og drog vestpå. Manfred og hans mor skubbede og trak en lille vogn. Af og til sad den aldrende bedstefar i vognen. En polsk soldat fik øje på den ynkelige, lille Manfred og begyndte at græde.

Ved grænsen rodede soldater deres ejendele igennem og deres sengetøj blev kylet i floden. Manfred og hans mor kom væk fra resten af familien. Hans mor spekulerede på, om de måske var taget hen til slægtninge i Bernburg, hvor hendes bedstemor var født. Efter nogle ugers ufattelige lidelser ankom de til Bernburg og fandt familien.

De boede alle syv i en lille stue. Men deres problemer var endnu ikke overstået. Moderen til de to små piger døde. Den sørgende bedstemor anråbte en præst og spurgte: »Får jeg min familie at se igen?«

Præsten svarede: »Kære frue, der findes ikke nogen opstandelse. De, der er døde, er døde!«

De svøbte liget i en papirsæk inden begravelsen.

På vej hjem fra graven talte bedstefaderen om, at de skulle tage deres eget liv, sådan som så mange andre havde gjort. Netop da fik de øje på den plakat, som ældste Schreiter havde sat op på en bygning – »Er der et liv efter døden?« – sammen med en invitation fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Ved et møde hørte de om Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus.

Bogen forklarer:

- Hensigten med det jordiske liv og døden.[4]
- Visheden om livet efter døden.[5]
- Hvad der sker, når ånden forlader legemet.[6]
- Beskrivelsen af opstandelsen.[7]
- Hvordan man opnår og bevarer syndsforladelse.[8]
- Hvilket krav nåden og retfærdigheden har på en.[9]
- Hvad man skal bede om.[10]
- Præstedømmet.[11]
- Pagter og ordinancer.[12]
- Engles embede og virke.[13]
- Den personlige åbenbarings stille, sagte røst.[14]
- Og først og fremmest Jesu Kristi mission.[15]
- Og mange andre perler, som udgør fylden af Jesu Kristi evangelium.

De sluttede sig til Kirken. Snart ændredes deres liv. Bedstefaderen fik arbejde i et bageri og kunne skaffe brød til sin familie og ældste Schreiter, som havde givet dem »livets brød«.[16]

Så kom der hjælp fra Kirken i USA. Manfred voksede op med en kost, der bestod af korn fra små sække med et billede af en bikube på og ferskner fra Californien. Han gik i tøj, som stammede fra Kirkens velfærdslagre.

Kort efter at jeg blev hjemsendt fra flyvevåbnet, tog jeg ud til velfærdsanlægget i Kaysville i Utah for at fylde sække med hvede til de sultende mennesker i Europa. Jeg vil gerne tro, at en af de sække med korn, som jeg fyldte, nåede frem til Manfred Schütze og hans mor. Men hvis ikke, så gik den til andre, der var lige så trængende.

Ældste Dieter Uchtdorf, som sidder her på forhøjningen sammen med os i dag som halvfjerdser, kan den dag i dag huske duften af kornet, og hvordan det var at holde det i sine små drengenæver. Måske gik en af de sække, jeg fyldte, til hans familie.

Da jeg var 10 år gammel, gjorde jeg mit første forsøg på at læse Mormons Bog. Den første del var letlæseligt nytestamentligt sprog. Men så nåede jeg frem til den gammeltestamentlig profet Esajas´ skrivelser. Jeg kunne ikke forstå dem, og jeg syntes, at det var svært at læse. Så jeg lagde bogen til side.

Jeg gjorde andre forsøg på at læse Mormons Bog. Jeg læste den ikke i sin helhed, før jeg befandt mig på et troppetransportskib sammen med andre bombeflybesætninger, som var på vej til Stillehavet. Jeg var fast besluttet på, at jeg ville læse Mormons Bog og selv finde ud af, om den var sand eller ej. Omhyggeligt læste og genlæste jeg hele bogen. Jeg afprøvede det løfte, som den indeholder. Det var en begivenhed, som ændrede mit liv. Fra da af lagde jeg aldrig bogen fra mig.

Mange unge mennesker har klaret sig bedre end jeg.

En missionspræsidents 15-årige søn gik på en skole, hvor der kun var få andre medlemmer.

En dag skulle klassen svare på et spørgeskema. Matthew var sikker på, at han kendte svarene på alle spørgsmålene, undtagen på spørgsmål nr. 15. Det lød: »Joseph Smith, den såkaldte mormonprofet, skrev Mormons Bog. Sandt eller falsk?«

Han kunne ikke svare på det, så som den kvikke teenager, han var, omformulerede han spørgsmålet. Han stregede ordet *såkaldte* ud og erstattede ordet *skrev* med *oversatte*. Så stod der: »Joseph Smith, mormonprofeten, oversatte Mormons

Bog.« Han svarede »sandt« og afleverede opgaven.

Næste dag spurgte læreren ham vredt, hvorfor han havde ændret spørgsmålet. Han smilede og sagde: »Fordi Joseph Smith ikke *skrev* Mormons Bog, han *oversatte* den. Og han var ikke en *såkaldt* profet, han *var* en profet.«

Han blev så bedt om at fortælle, hvordan han vidste det.[17]

I England lærte min hustru og jeg Dorothy James at kende. Hun var enke efter en præst og boede ved Winchester Cathedral. Hun fremviste en familiebibel, som havde været tabt i en årrække.

Mange år tidligere var et familiemedlems ejendele blevet solgt. Den nye ejer fandt Bibelen i en skrivebordsskuffe, som ikke havde været åbnet i over tyve år. Der var også nogle breve skrevet af et barn ved navn Beaumont James. Han fandt familien James og leverede den mistede Bibel tilbage.

Fra titelbladet læste min hustru følgende håndskrevne notat: »Denne bibel har været i vores families eje siden Thomas James i 1683, som var en direkte efterkommer af Thomas James, den første bibliotekar ved Bodleian Library på Oxford, som blev begravet i New College Chapel i august 1629. [Underskrevet] C. T. C. James, 1880.«

Marginerne og de åbne sider var fyldt med notater skrevet på engelsk, latin, græsk og hebraisk. Der var især et notat, som rørte hende. Nederst på titelbladet læste hun: »Det smukkeste indtryk af Bibelen er at få den prentet i læserens hjerte.«

Fulgt af et citat fra skriften: »I er selv det brev, der står skrevet i vore hjerter, og som kendes og læses af alle mennesker, så det er klart, at I er et Kristus-brev, der er blevet til ved vores tjeneste, ikke skrevet med blæk, men med den levende Guds ånd, ikke på tavler af sten, men i hjerter, på tavler af kød og blod. 2 Kor 3:2-3.«[18]

Min Mormons Bog rummer også mange noter i marginen, og den er tæt understreget. Jeg var i Florida sammen med præsident Hinckley. Han vendte sig fra talerstolen og bad om et eksemplar af skrifterne. Jeg rakte ham mit eksemplar. Han bladede i det et øjeblik, så vendte han sig og rakte det tilbage med ordene: »Jeg kan ikke læse det her. Du har jo streget det hele ud!«

Amos profeterede om »hunger over landet ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord«.[19]

I en verden, der bliver stadig mere farlig, end som den lille Manfred Schütze og Dieter Uchtdorf kendte, har Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus den nærende kraft til at helbrede verdens hungrende ånder.

Manfred Schütze er i dag medlem af De Halvfjerds 3. Kvorum og har opsyn med vore seminarer i Østeuropa. Hans mor, der nu er 88, kommer stadig i templet i Freiburg, hvor Herbert Schreiter engang var rådgiver til præsidenten.

Sammen med ældste Walter F. González, et nyt medlem af De Halvfjerds fra Uruguay, overværede jeg en konference i Moroni i Utah, en by med et navn fra Mormons Bog. Der er hverken læge eller tandlæge i Moroni. De er nødt til at køre til en anden by for at handle. Deres

Missionærer, der tjener på Tempelpladsen, er rede til at hilse på gæster og fortælle om evangeliet på mange sprog.

skolebørn må køre med bus til en skole i en anden ende af dalen.

Vi holdt et møde med 236 til stede. For ikke at ældste González skulle tro, at det bare var almindelige landmænd, fremsagde jeg dette vidnesbyrd: »Jeg ved, at evangeliet er sandt, og at Jesus er Kristus.« Så spurgte jeg, om nogen kunne gentage det på spansk. Flere hænder blev rakt op. Kunne nogen gentage det på et andet sprog? Det blev gentaget på:

Japansk
Spansk
Tysk
Portugisisk
Russisk
Kinesisk
Tongansk
Italiensk
Tagalog
Hollandsk
Finsk
Maori
Polsk
Koreansk
Fransk

---

15 sprog

Igen på engelsk: Jeg ved, at evangeliet er sandt, og at Jesus er Kristus.

Jeg elsker denne Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus. Hvis man studerer den, forstår man både Bibelens Gamle og Nye Testamente. Jeg ved, at den er sand.

I denne 1830-udgave af Mormons Bog, som blev trykt af den 23-årige Egbert B. Grandin for den 23-årige Joseph Smith jun., læser jeg fra side 105: »Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«[20]

Og det, forsikrer jeg om, er nøjagtigt, hvad vi gør. I Jesu Kristi navn. Amen. □

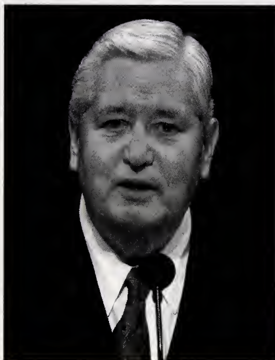
NOTER

1. Se 2 Mos 28:30; 3 Mos 8:8; 4 Mos 27:21; 5 Mos 33:8; 1 Sam 28:6; Ezra 2:63; Neh 7:65.
2. John M'Clintock og James Strong, *Cyclopaedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature,* 1867-1881, s.v. »Urim and Thummim.«
3. Moroni 10:4-5.
4. Se 2 Nephi 2:21; 33:9; Alma 12:24; 34:32; 42:4.
5. Se 2 Nephi 9:3-7; Mosiah 16:8; 3 Nephi 11.
6. Se Alma 34:34; 40:11-14, 21.
7. Se 2 Nephi 9:12; Alma 40:23; 41:2; 3 Nephi 11:1-16.
8. Se Mosiah 4:1-3, 12, 26; Alma 4:14.
9. Se Alma 34:15-16; 41:14; 42:15-16, 22-25.
10. Se 2 Nephi 4:35; 32:8-9; Enos 1:9; Alma 13:28; 34:17-27, 37:36-37; 3 Nephi 18:19-21; Moroni 7:26.
11. Se 2 Nephi 6:2; Mosiah 18:18; Alma 6:1; 13; 3 Nephi 11:21; 18:37; Moroni 2:2; 3:4.
12. Se 2 Nephi 11:5; Mosiah 5:5; 18:13; Alma 13:8, 16.
13. Se 2 Nephi 32:2-3; Omni 1:25; Moroni 7:25, 37.
14. Se 1 Nephi 16:9; 17:44-45; Enos 1:10; Alma 32:23; Helaman 5:30; 3 Nephi 11:3.
15. Se 1 Nephi 11:13-33; 2 Nephi 2:6-10; Mosiah 3:5-12; Alma 7:7-13; 3 Nephi 27:13-16.
16. Joh 6:35.
17. Se George D. Durrant, »Helping Your Children Be Missionaries«, *Ensign,* okt. 1977, s. 67.
18. Som citeret i Donna S. Packer, *On Footings from the Past: The Packers in England,* Salt Lake City, s. 329.
19. Amos 8:11.
20. The Book of Mormon, 1830, s. 105; se også 2 Nephi 25:26.

Stå fast

Biskop H. David Burton
Præsiderende biskop

»Jesus Kristus er vores fuldkomne eksempel på en, som altid stod fast. Han er en, som personificerer ufordærvethed, styrke og mod.«

En meget vis mand gav ofte dette enkle råd: »David, stå fast.« Far forventede ikke, at jeg ville blive større eller stå på tæer. Han mente, at jeg skulle vise mod i min beslutning og ikke gå på kompromis med principperne, ikke overtræde vore åndelige værdier og ikke unddrage mig noget ansvar eller nogen pligt. Når jeg har fulgt hans råd, har livet været virkelig godt. Når jeg ikke har været stærk, har livet sædvanligvis været ubehageligt. Jeg spurgte for nylig mine to børnebørn, hvad det ville betyde for dem, hvis vor himmelske Fader bad dem om at stå fast. Jeg lagde mærke til, at en af dem uforvarende rejste sig op på tæerne for at se lidt højere ud. Og hurtigt sagde de sammen: »Han ønsker, at vi skal gøre det rigtige.«

Ud af den dybe smerte og virvar ved den 11. september er der kommet mange eksempler på mænd, kvinder og lande, som har udvist tapperhed. Fjender og venner har forenet sig mod en fælles fjende. Sjældne heltegerninger er blevet almindelige. Den humanitære respons synes ikke at have nogen grænser. Mænd og kvinder har uden hensyn til race og tro hjulpet ofre og deres familier. Utallige bønner er blevet bedt. Det godes magt står fast mod terrorens magt og meningsløse lemlæstelse.

Det siges, at en vakkelvorn person på et eller andet tidspunkt må vælge side. Hvis vi vakler i livet, så er tiden nu inde til at samle mod og stå fast på retfærdighedens side og sky syndens lænker.

Vor Frelser Jesu Kristi liv, tjenestegerning og lærdomme giver os et mønster til at bedømme os selv efter. Jesus Kristus er vores fuldkomne eksempel på en, som altid stod fast. Han er en, som personificerer ufordærvethed, styrke og mod. Jeg vil gerne bruge tre eksempler fra Frelserens tjenestegerning.

For det første blev Jesus efter sin dåb tilskyndet til at trække sig tilbage og samtale med sin Fader. Han valgte ikke at spise i fyrretyve dag, for at hans jordiske legeme kunne underkastes Faderens guddommelige ånd. I denne svækkede tilstand fik han besøg af fristeren, som opfordrede Frelseren til at bruge sin store magt til at udføre store gerninger. Da fristeren bad Frelseren om at gøre stenene til brød for at dulme hans sult, stod han fast med sit uigenkaldelige svar: »Der står skrevet: ›Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund‹« (Matt 4:4). På opfordringen til at kaste sig ud fra et højt sted og blive reddet af engle, sagde han triumferende: »Du må ikke udæske Herren din Gud« (Matt 4:7). Forslaget om at Frelseren skulle falde på knæ og tilbede djævelen til gengæld for jordisk rigdom og herlighed, svarede han tappert: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene« (Matt 4:10).

Fristerens lumske metoder fortsætter usvækket. Stræben efter verdslige goder har lokket nogle til at vige bort fra principperne. Manglende evne til at skelne mellem behov og begær har forplumret manges sind. Familier sulter efter forældres hengivenhed, anerkendelse og lederskab. Mange søger tilflugt i uetiske, umoralske og lejlighedsvis ulovlige metoder for at opnå mere og mere materiel rigdom.

Hvis I opdager, at I er fanget i søgen efter materielle ting, så er tiden inde nu til modigt at stå fast. Hvis I tilbeder ting, som kan købes for penge, mere end I værdsætter Guds kærlighed, så er tiden inde nu til at stå fast. Hvis I er velsignet med meget mere, end I behøver, så er tiden nu inde til at stå fast og dele med dem, som mangler.

Det andet eksempel – engang kaldte Frelseren sine disciple sammen og sagde: »Hør og forstå: Ikke det, som kommer ind i munden, gør et menneske urent, men det, som kommer ud af munden, det gør et menneske urent« (Matt 15:10-11).

Mange mennesker misbruger Guds navn som en normal del af deres daglige tale. Især blandt vore unge synes vulgære og grove udtryk at falde så let, når de beskriver deres følelser. Mine unge venner, tiden er nu inde til at stå fast og fjerne disse ord fra jeres ordforråd. I kender de ord, som jeg taler om. I hører dem desværre hele tiden på jeres skole, i musik og sport. Vil det kræve mod at stå fast? Selvfølgelig vil det det.

En familie standser op uden for Tabernaklet på Tempelpladsen.

Kan I samle mod nok? Selvfølgelig kan I det. Søg styrke fra jeres himmelske Fader til at overvinde det. Frelseren sagde: »Bed altid, så skal jeg udgyde min Ånd over dig, og stor skal din velsignelse blive« (L&P 19:38). Det er blevet sagt: »Man når de største højder, når man er på knæ« (»Standing Tall,« *New Era,* okt. 2001, s. 19). Bandeord og grovheder ophøjer ikke, de gør os urene. Min hustru og jeg har været med til hundredvis af sportsstævner for unge. Vi hører alt for ofte banden blandt trænerne og andre voksne, som burde være forbilleder. Vi voksne bør stå fast i at fjerne grovheder og bandeord i sproget.

I har hørt vendingen: »Dine handlinger taler så højt, at jeg ikke kan høre, hvad du siger.« Vore handlinger taler i høj grad for os. Vi skal stå fast i at følge rådet fra profeter i vores uddeling om at klæde os sømmeligt. »Umoralsk klædning omfatter korte shorts og nederdele, tætsiddende tøj, bluser, som ikke dækker maven, og anden afslørende påklædning« (*Til gavn og styrke for de unge* [2001], s. 12). Sømmeligt og pænt og rent tøj virker opløftende. Umoralsk tøj nedværdiger. Hvis der er nogen tvivl, så spørg jer selv: »Ville jeg have det godt med mit udseende, hvis jeg var i Herrens nærhed?« (*Til gavn og styrke for de unge*, s. 13). Mødre, I kan være vore eksempler og vores samvittighed i dette vigtige anliggende. Men husk, vore unge kan opfange hykleri så let som de kan lugte den vidunderlige duft fra et friskbagt brød. Forældre, råd jeres sønner og døtre og slut jer derpå til dem i at stå fast mod usømmelighed.

For det tredje, I husker nok, at Frelseren som svar på den skriftkloges spørgsmål om sin næste fortalte, at en mand, som rejste fra Jerusalem til Jeriko blev overfaldet af tyve, berøvet og overladt til at dø på vejen. Den første, som kom, var en præst, som kikkede en anden vej gik videre på den anden side af vejen. Den næste, som vidste, at han burde hjælpe, standsede for at se på manden, men fortsatte uden at hjælpe ham. Den tredje mand, samaritaneren, forbandt hans sår og sørgede for, at han kunne blive plejet. Så spurgte Jesus om, hvem der var næsten. Den skriftkloge svarede, at næsten var ham, som udviste barmhjertighed. Frelseren svarede derpå: »Gå du hen og gør ligeså!« (Luk 10:37; se vers 30-37).

Når vi rækker ud til vores næste, er vi så opmærksomme på deres

følelser og ikke kun deres behov? Gør vi forskel på folk i vores omsorg for vores næste og begrænser den til dem, der deler vores tro, eller omfatter den alle uanset tro, farve eller nogle andre forskelle? For Frelseren var der ingen begrænsninger på, hvem der er vores *næste*. Vores særegne kirkesprog kan nogle gange misfortolkes og virke ufølsomt eller endog nedladende over for vores næste. Som ældste Ballard antydede i går, føler jeg mig også ilde til mode ved ordet *ikke-medlem*. Når vi omtaler andre som ikke-medlemmer, kan de måske tænke, om vi mener, at de ikke er medlemmer af vores samfund, by eller endog menneskeheden. Vi er hurtige til at sige, at vi er tolerante og åbne over for andre, men for nogle, lyder det, som om vi bare affinder os med dem. Kærlighed til vores næste kommer kun, når vi elsker os selv og Gud. Lad os stå fast i at tilbyde uforlignelig kærlighed og respekt til vores næste.

En kær ven af familien døde for nogle år siden. Han og hans hustru nød at vandre sammen i bjergene. En efterårsdag gik de adskillige kilometer op ad en stejl bjergside for at se et storslået vandfald. Da de gik ned ad stien, gik de forbi flere vandrere, som var på vej op og de stillede spørgsmålet: »Er det ulejligheden værd?«. Vore venners svar var altid bekræftende. Senere opdagede de, at det kun var ulejligheden værd, hvis man nød den friske luft, de smukke bjerge, motionen og det kærlige venskab.

Nogle, som føler det intense gruppepres og behovet for at blive accepteret, kan stille spørgsmålet: »Er det ulejligheden værd at stå fast?« Til dette spørgsmål svarer jeg: »Hvis det evige liv er vigtigt for jer, og hvis I ønsker at opleve virkelig glæde i dette liv, så er det at stå fast virkelig værd at være så beslutsom og utrættelig, som det kræves.«

Må vi alle stå fast på retfærdighedens side. Det er min bøn i vor Herre og Mester Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

»Frygt ikke, der er flere på vores side«

Sharon G. Larsen
Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

»Vi er ikke er alene i denne hellige opgave med at være forældre og elske og lede. Der er ingen større glæde. Det er ethvert offer værd.«

Som forældre og ledere for de unge kan det være let at miste vores tro og vride vore hænder i bekymring for dem og for den verden, som de lever i.

Vore omstændigheder i dag er ikke uden fortilfælde eller håb. Da Enok var profeten, græd himlene på grund af verdens ugudelighed (se Moses 7:28-37). Der er ikke tvivl om, at himlene græder i dag.

Profeten Elisa var omringet af hele den syriske hær, som var besluttet på at slå ham ihjel. Han beroligede sin bekymrede og eneste følgesvend, der var travlt optaget af at tælle syriske hoveder, med, at når vi er på Herrens side, så er vi, uanset antallet af hoveder eller verdslig magt, i overtal. Jeg vidner om, at Elisas trøstende ord til sin unge ven stadig er sande i dag. »Der er flere på vores side end på deres« (2 Kong 6:16). Herren vil omringe og beskytte vore unge mennesker med ildvogne, ligesom han gjorde med Elisa, i form af forældre, bedsteforældre, tanter, onkler, naboer, ledere og venner, som ivrigt vil elske dem og lede dem.

De sidste fire år har jeg være fordybet i arbejdet med de Unge Piger. Når vi rejser i hele verden for at møde dem, så lærer vi til en vis grad om deres håb og drømme og frygt og skuffelser. Jeg gentager præsident Hinckleys ord: »Dette er den bedste generation, som Kirken nogen sinde har haft« (*Church News*, 15. feb. 1997, s. 3). Som et hele tager disse unge mennesker tappert og virksomt et standpunkt for det gode og anstændige.

Selvom vore unge mennesker er stærke og gode, så har de brug for vores hjælp. Og hjælp er tilgængelig: Unge Pigers program Personlig fremgang, Det Aronske Præstedømmes Pligt mod Gud, *Vejledning for forældre og ledere*, og den reviderede *Til gavn og styrke for de unge* kan hjælpe forældre og ledere til at være mere aktivt og direkte involveret i at holde moralens glidende skala tilbage. Vore unge mennesker vil have mere end en husvært. De vil have mennesker, der elsker dem og leder dem.

En væsentlig del af den kærlighed er at lytte. Jeg ved, hvad det at lytte

En kvinde venter ved en søjle i foyeren på det nederste niveau i Konferencecentret.

virkelig er, fordi jeg har haft den velsignede oplevelse at erfare det.

Jeg plejede at hjælpe min far på gården. Jeg nød det ikke altid, men ved frokosttid sad vi i skyggen af de høje poppeltræer, spiste vores frokost og snakkede. Min far brugte det ikke som et gyldent undervisningsøjeblik til at fastsætte regler og rette sin datters opførsel. Vi snakkede bare – om alt og intet.

Det var der, hvor jeg kunne stille spørgsmål. Jeg følte mig så tryg, at jeg endda kunne stille spørgsmål, der måske ville provokere ham. Jeg kan huske, at jeg spurgte ham: »Hvorfor ydmygede du mig foran mine venner i sidste uge, da jeg var blevet ude i for lang tid, og du kom og hentede mig?«

Hans svar er et andet eksempel på kærlighed. Han gjorde sin holdning meget klar. Der var visse standarder med hensyn til min opførsel, som det forventedes at jeg efterlevede. Han sagde: »Det, at du var sent ude, bekymrede mig. Allermest ønsker jeg, at du er i sikkerhed.« Jeg indså, at hans kærlighed til mig var større end hans ønske om at sove eller ulejligheden med at klæde sig på og køre rundt og se efter mig.

Hvad enten det er ved en høstak eller andre tilfældige steder, kan disse stunder sammen fylde karret til andre tider, der måske ikke er så idylliske og fredelige. Forhold forbliver intakte med denne form for investering – på trods af strenge lærdomme og rettelser – eller måske på grund af det.

Kærlighed er at lytte, når *de* er parate til at tale – midnat, klokken 6 om morgenen på vej til seminar, eller når I har travlt med jeres gøremål. Har I set Kirkens reklame på fjernsynet, der viser et mørkt soveværelse? Døren bliver åbnet, og en lille pige med en bog under armen træder ind. Hun går derover, hvor hendes far ligger og sover, og spørger: »Far, vil du læse en historie for mig?« Faren åbner ikke øjnene, men mumler bare søvnigt: »Lille skat, far er så træt. Spørg mor.« Den lille pige tripper derhen, hvor hendes mor ligger og sover, og spørger: »Mor, vil far læse en historie for mig?« Man ser farens øjne, der er vidt åbne, og det næste billede viser dem alle tre sammen, og faren læser en historie.

Kærlighed kan komme naturligt, men det at lede er en evne, vi skal udvikle, og som vi måske ikke tager alvorligt nok. Vi leder ved eksempel mere virkningsfuldt end ved nogen anden måde. Det er en tung byrde for forældre og ledere for unge.

Kan vore unge se, at vi elsker Herren, ved den måde vi lever og taler og beder på? Ved de, at deres Fader i Himlen er en kærlighedens Gud ud fra den måde, som de føler, når de er sammen med os? Kan de føle sig sikre på, at vi ikke vil flytte os ved enhver lærdoms vind eller listigheden ved socialt pres og verdslig accept? (Se Ef 4:14).

Hvis vi skal lede i retfærdighed, må der ikke være spørgsmål om, hvor vi står. Små usikkerheder hos os kan frembringe store usikkerheder i vore unge.

Jeg spekulerer nogle gange på, om det er os som mødre, der får vore børn til at føle sig presset til at være populære og accepteret. Hvis vi ændrer vore ønsker, så vore standarder er Herrens standarder, så sender det et klart budskab om, at i Herrens rige er der ingen tvetydige standarder.

Efter præsident Hinckleys tale til de unge sidste november fortalte en ung pige sin mor, at hendes leder i Unge Piger havde fjernet sit andet par ørenringe. Disse meget observante unge lægger mærke til alt. De lægger mærke til, hvor lange jeres shorts er; om I skal hive og bruge sikkerhedsnåle for at have den bluse på; de lægger mærke til, hvad I har på (eller ikke har på), når I arbejder i haven; de lægger mærke til, hvilken film I ser i biografen.

Vi har indgået pagter med Herren, og det at lede prøver ofte niveauet af vores forpligtelse mod disse pagter.

En ung mor sagde: »Det tager en enorm masse tid og energi at være en god forælder. Det er nemmere at lade mine børn falde i søvn foran fjernsynet, mens jeg rydder op i huset, og så lægge dem i seng, end det er at læse skriftsteder, bede bøn og læse historier og putte dem. Men de ser frem til dette aftenritual, og jeg ved, at denne investering, selv når jeg er for træt til at bevæge mig, vil påvirke deres liv for evigt.« Konstant lederskab hjælper de unge til at træffe kloge valg, og så vokser vores tillid til dem.

Jeg kan huske, da jeg var omkring 16 år og overhørte min mor tale med far. Hun var bekymret over nogle valg, som jeg traf. Jeg var ikke skyldig i nogen større synd end ungdommens umodenhed, men mor var bekymret. Det, som far sagde, brændte sig ind i mit hjerte. »Du skal ikke bekymre dig«, sagde han til mor. »Jeg stoler på Sharon, og jeg ved, at hun vil gøre det rette.« De timer i græsmarken gav bonus lige der. Fra det øjeblik var jeg forbundet til disse kærlige, tillidsfulde forældre.

En af de største prøver for forældre og ledere er at elske dem, som synes at være umulige at elske. Det er svært. Det strækker hjertets strenge og vrider sjælen. Når sorgbetyngede forældre beder om hjælp, kommer hjælpen ofte i form af engle, der er tanter eller onkler, bedstemødre eller bedstefædre, gode venner og ledere, der omringer vore kære. De kan forstærke selve det budskab, som kan bringe vores barn på den vej, som vi har bedt om.

At elske klogt og lede med et formål vil hjælpe med at opdæmme ugudelighedens tidevand, når vi forbereder den næste generation på de vidunderlige glæder ved at være forældre. Vi glemmer aldrig glæden over vores 12-årige, når han første gang omdeler nadveren eller hører nadverbønnen blive bedt med vores søns stemme. Hvordan kan man forklare følelsen af at høre sin datter bære sit vidnesbyrd om Frelseren eller se hende modtage Unge Pigers medaljon for kvindelighed?

Vi ser et glimt af himlen, når vi er i templet med vore børn, som knæler ved alteret med en værdig ægtefælle. De er forberedt på at starte et liv sammen med løfter og færdigheder, som vi har været med til at nære. Det er høsttiden.

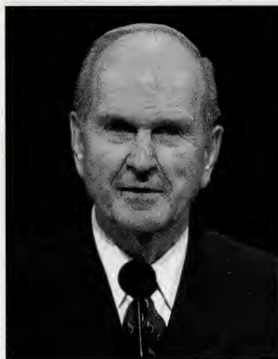
Jeg afslutter med mit vidnesbyrd om, at vi ikke er alene i denne hellige opgave med at være forældre og elske og lede. Der er ingen større glæde. Det er ethvert offer værd, ethvert ubelejligt minut, enhver smule tålmodighed, personlig disciplin og udholdenhed. »Er Gud for os, hvem kan da være imod os?« (Rom 8:31). I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Sæt dit eget hus i orden«

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

»Det er i familien vi yder vores største indsats og finder den største glæde i dette liv. Og sådan vil det også være i evighederne.«

For mange år siden, da søster Nelson og jeg havde flere døtre I teenagealderen, tog vi familien med på en ferie langt fra telefoner og kærester. Vi tog på en sejltur i gummibåd ned ad Coloradofloden gennem Grand Canyon. Da rejsen begyndte, anede vi ikke, hvor farlig den tur kunne blive.

Den første dag var pragtfuld. Men den næste dag, da vi nærmede os strømhvirvlerne ved Horn Creek og så flodens bratte fald, blev jeg rædselslagen. Siddende i vores gummibåd var vores dejlige familie ved at styrte ned af et vandfald! Instinktivt lagde jeg den ene arm om min hustru og den anden om vores yngste datter. Jeg knugede dem ind til mig for at beskytte dem. Men da vi nåede faldet, forvandledes den bøjede gummiflåde sig til en kæmpe katapult, som slyngede mig op i luften. Jeg landede i flodens brusende strømhvirvler. Jeg havde svært ved at komme op. Hver gang jeg prøvede at få luft, befandt jeg mig under gummiflåden. Min familie kunne ikke se mig, men jeg kunne høre dem råbe: »Far! Hvor er far?«

Langt om længe fandt jeg ud til kanten af gummiflåden og kom op til overfladen. Familien halede min næsten livløse krop op af vandet. Vi var taknemlige for at være genforenet.

De næste mange dage var dejlige og smukke. Så oprandt den sidste dag, hvor vi skulle ned ad Lavafaldet, der er kendt som turens farligste fald. Da jeg så, hvad der var i vente, bad jeg straks om, at vi sejlede ind til bredden og holdt familieråd, for jeg var godt klar over, at hvis vi skulle overleve den tur, var vi nødt til at planlægge det hele omhyggeligt. Jeg forklarede for min familie: »Uanset hvad der sker, så holder gummiflåden sig flydende. Hvis vi af al magt klynger os til de reb, som er fastgjort til flåden, klarer vi den. Og selv om flåden skulle kæntre, så skal vi nok klare os, hvis vi bare holder godt fast i rebene.«

Jeg henvendte mig til vores lille syvårige datter og sagde: »Alle de andre holder fast i et reb. Men du skal holde fast i far. Sæt dig bag mig. Læg armene omkring mig og hold godt fast, mens jeg holder fast i rebet.«

Og det gjorde vi så. Vi sejlede ned ad de stejle, voldsomme strømhvirvler, mens vi klamrede os til rebet, og vi slap alle uskadte igennem det.[1]

MORALEN

Brødre og søstre, jeg havde nær mistet livet, da jeg lærte den lektie, som jeg nu giver videre til jer. På vores vej gennem livets oprørte vande er en fars instinktive trang til at klynge sig til sin kone og sine børn måske ikke den bedste måde at løse problemet på. Hvis han i stedet kærligt klynger sig til Frelseren og evangeliets jernstang, vil hans familie klynge sig til ham og Frelseren.

Denne lektie er bestemt ikke begrænset til fædre. Uanset køn, ægteskabelig status eller alder kan enhver vælge at knytte sig til Frelseren, holde fast ved hans sandheds jernstang og lede ved den sandheds lys. Når de gør dette, bliver de eksempler på retfærdighed, som andre vil vælge at klynge sig til.

BEFALINGEN

I Herrens øjne er familier vigtige. Han skabte denne jord, for at vi kunne få fysiske legemer og stifte familier.[2] Han oprettede sin Kirke for at ophøje familier. Han har givet os templer, så familier kan være sammen for evigt.[3]

Selvfølgelig forventer han, at fædre præsiderer over, forsørger og beskytter deres familier.[4] Men Mesteren forlanger mere af os. Mejslet ind i den hellige skrift findes befalingen om at »sætte sit eget hus i orden«.[5] Når vi forældre forstår betydningen og vigtigheden af den befaling, skal vi lære, hvordan man gør det.

SÅDAN SÆTTER DU DIT HUS I ORDEN

For at sætte vores hus i orden på en måde, som behager Herren, skal vi gøre det, som han ønsker. Vi skal gøre brug af hans egenskaber, så som

Trods de mange mennesker samlet i Konferencecentret lytter konferencedeltagere opmærksomt på hver taler.

»retfærdighed, gudsfrygt, tro, kærlighed, udholdenhed og sagtmodighed«.[6] Enhver far bør huske på, at »ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed.«[7]

Forældre skal være levende eksempler på »venlighed og sand kærlighed, som … vil udvikle sjælen meget«.[8] Enhver mor og far bør skubbe selviske interesser til side og undgå enhver tanke om hykleri, fysisk tvang eller bagtalelse.[9] Forældre vil hurtigt opdage, at børn har en medfødt frihedstrang. Ethvert menneske vil gerne selv bestemme. Ingen bryder sig om at blive hæmmet, selv ikke af velmenende forældre. Men vi kan alle klynge os til Herren.

For længe siden belærte Job om dette begreb. Han sagde: »Jeg står fast på min ret, jeg slipper den ikke.«[10] Nephi sagde også, at »enhver, der ville give agt på Guds ord og holde fast derved, aldrig ville omkomme.«[11]

Disse principper er tidløse som evangeliet og uendelige som evigheden. Overvej disse ekstra formaninger fra skriften:

I Ordsprogenes Bog i Det Gamle Testamente læser vi: »Hold fast ved belæringen, slip den ikke, tag vare på den, for den er livet for dig.«[12]

I Det Nye Testamente: »Stå derfor fast, brødre, og hold jer til de overleveringer, som I er blevet undervist i.«[13]

I Mormons Bog hører vi om skarer, som »holdt stadig fast ved jernstangen«,[14] idet den sammenlignes med »Guds ord«.[15] Den jernstang, som er fast forankret i sandheden, er urokkelig og uforanderlig.

ANDRE GUDDOMMELIGE PÅBUD

Ikke alene skal forældre klynge sig til Herrens ord, men de har også fået guddommeligt påbud om at forkynde det for deres børn. Skriftens vejledning er meget tydelig: »Om forældre i Zion … har børn, og de *ikke* underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.«[16]

Den befaling pålægger helt klart ansvaret for undervisningen af børnene på forældrene. Familieproklamationen advarer om, at mennesker, »som ikke opfylder ansvarene i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud.«[17] I dag bekræfter jeg højtideligt dette faktum.

Vi har brug for både Kirken og familien til at udføre denne opgave. De arbejder hånd i hånd og styrker hinanden. Kirken er til for at kunne ophøje familien. Og familien er Kirkens grundlæggende enhed.

Dette afhængighedsforhold ses tydeligt, når vi studerer Kirkens tidlige historie. I 1833 revsede Herren sin Kirkes unge ledere, fordi de

havde svigtet som forældre. Herren har sagt:

»Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed.

Men sandelig siger jeg dig …

Du har ikke lært dine børn lys og sandhed efter befalingerne …

Og nu giver jeg dig den befaling, at … du [må] sætte dit eget hus i orden, thi der findes meget, som ikke er rigtigt i dit hus … Derfor, sæt først dit eget hus i orden.«[18]

Denne åbenbaring er et af de mange stærke vidnesbyrd om profeten Joseph Smiths hæderlighed. Han fjernede ikke den svidende revselse fra skriften, selv om dele af den var rettet mod ham selv.[19]

I vore dage har Det Første Præsidentskab atter påpeget forældrerollens betydning. Jeg citerer fra deres brev til de hellige: »Vi opfordrer forældre til at vie alle deres kræfter til at undervise og opdrage deres børn efter evangeliske principper, hvilket vil bevare dem aktive i Kirken. Hjemmet er grundlaget for et retskaffent liv, og intet andet kan erstatte det eller varetage dets afgørende funktioner i opfyldelsen af denne opgave fra Gud.«[20]

HVAD SKAL FORÆLDRE UNDERVISE I?

Med denne hellige opgave i sinde, lad os da overveje, hvad vi bør undervise i. Skrifterne instruerer forældre i at undervise i tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven.[21] Forældre skal undervise i frelsesplanen[22] og betydningen af at leve i fuldstændig harmoni med Guds bud.[23] Ellers vil deres børn lide under uvidenhed om Guds forløsende og frigørende lov.[24] Forældre bør også ved deres eksempel vise, hvordan man helliger sit liv – ved at anvende deres tid, talenter, tiende og midler[25] til at opbygge Kirken og Guds rige på jorden.[26] Når de lever på den måde velsigner de bogstaveligt deres efterkommere. Skrifterne udtaler: »Derfor har du pligter overfor Kirken til evig tid; og dette på grund af din familie.«[27]

MODSTAND MOD FAMILIEN

Forældre og børn bør være klar over, at Herrens vilje og værk altid vil møde stor modstand.[28] Eftersom det er Guds gerning (og herlighed) at tilvejebringe udødelighed og evigt liv som familie,[29] er det en logisk følge, at den onde vil slå til mod selve hjertet af hjemmet – familien. Utrætteligt angriber Lucifer livets hellighed og glæden ved at være forældre.

Da den onde jo konstant arbejder, kan vi ikke tillade os at være uagtsomme – ikke et eneste øjeblik. En lille og tilsyneladende uskyldig opfordring kan blive til en enorm fristelse, som kan føre til tragisk overtrædelse. Nat og dag, ude og hjemme, skal vi sky synd og »holde fast ved det gode«.[30]

De fristende onder, som består af pornografi, abort og afhængighed af skadelige stoffer, virker som termitter, der underminerer grundvolden for et lykkeligt hjem og en trofast familie. Vi kan ikke give efter for nogen synd uden at bringe vores familie i fare.

Satan vil have, at vi skal være ulykkelige, sådan som han selv er.[31] Han vil vække vore kødelige lyster og lokke os til at leve i åndeligt mørke og tvivle på realiteten af et liv efter døden. Apostlen Paulus bemærkede: »Har vi alene i dette liv sat vort håb til Kristus, er vi de ynkværdigste af alle mennesker.«[32]

VEDVARENDE VELSIGNELSER I FAMILIEN

Men en forståelse af Guds store plan for vores lykke styrker vores tro på fremtiden. Hans plan giver svar på de tidløse spørgsmål: Er vores hengivenhed og kærlighed til hinanden blot noget midlertidigt – noget, som går tabt ved døden? Nej! Kan familielivet fortsætte hinsides denne prøvestand? Ja! Gud har åbenbaret det celestiale ægteskabs evige natur og sagt, at familien er kilden til vores største glæde.

Brødre og søstre, materielle goder og verdens hæder varer ikke ved. Men jeres forhold som hustru, mand og familie kan vare ved. Kun et evigtvarende familieforhold tilfredsstiller menneskesjælens inderste længsler. Intet offer er for stort for at kunne nyde det evige ægteskabs velsignelser. For at gøre sig fortjent til det skal man blot fornægte sig selv al ugudelighed og ære templets ordinancer. Ved at indgå og holde hellige pagter viser vi vores kærlighed til Gud, til vor partner og vores hengivenhed for vore efterkommer – selv dem, som endnu ikke er født. Det er i familien vi yder vores største indsats og finder den største og glæde i dette liv. Og sådan vil det også være i evighederne, hvor vi kan »arve troner, riger, fyrstendømmer … magter, herredømme … ophøjelse og herlighed.«[33]

Disse uvurderlige velsignelser kan blive vore, hvis vi sætter vores hus i orden nu og klynger os til evangeliet. Gud lever. Jesus er Kristus. Dette er hans kirke. Præsident Gordon B. Hinckley er hans profet. Om dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

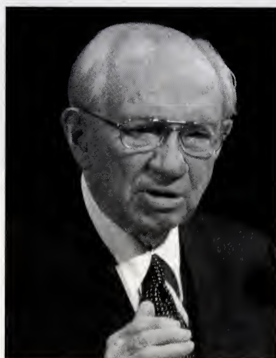
1. Se Russell M. Nelson og Rebecca M. Taylor, »Friend to Friend«, *Friend*, marts 1997, s. 6-7.
2. Se L&P 2:1-3.
3. Se L&P 138:47-48.

4. Se 1 Tim 5:8.
5. L&P 93:44; se også 2 Kong 20:1; Es 38:1.
6. 1 Tim 6:11.
7. L&P 121:41.
8. L&P 121:42.
9. Se 1 Pet 2:1.
10. Job 27:6.
11. 1 Nephi 15:24.
12. Ordsp 4:13.
13. 2 Thess 2:15. Andre relevante skriftsteder omfatter: »Du skal tage det, du har hørt af mig, som eksempel på sund forkyndelse, i tro og kærlighed ved Kristus Jesus« (1 Tim 1:13). Og »Lad os holde urokkeligt fast ved bekendelsen af vort håb« (Hebr 10:23).
14. 1 Nephi 8:30.
15. 1 Nephi 11:25.
16. L&P 68:25; fremhævelse tilføjet.
17. »Familien: En proklamation til verden,« *Stjernen*, okt. 1998, s. 24.
18. L&P 93:40-44.
19. Se L&P 93:47.
20. I samme brev, dateret den 11. februar 1999 og underskrevet af præsidenterne Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson og James E. Faust, beskriver de også, hvad forældre kan gøre: »Vi råder forældre og børn til at prioritere familiebøn, familieaften, studium af og instruktion i evangeliet samt sunde familieaktiviteter højest. Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt pålagte pligter, som kun forældre og familier kan udføre på rette måde« (i »Brev fra Det Første Præsidentskab,« *Liahona*, dec. 1999, s. 1).
21. Se Moroni 8:10; L&P 19:31; 68:25-34; 138:33; 4. trosartikel.
22. Se Moses 6:58-62.
23. Se 3 Mos 10:11; 5 Mos 6:7; Mosiah 4:14.
24. Se 2 Nephi 2:26; Mosiah 1:3; 5:8; L&P 98:8.
25. Se Mosiah 4:21-26, 18:27; Alma 1:27.
26. Se JSO Matt 6:38.
27. L&P 23:3.
28. Se Moroni 7:12-19.
29. Se Moses 1:39.
30. 1 Thess 5:21.
31. Se 2 Nephi 2:17-18, 27.
32. 1 Kor 15:19.
33. L&P 132:19.

De tider, vi lever i

Præsident Gordon B. Hinckley

»Vores tryghed ligger i omvendelse. Vores styrke kommer af lydighed over for Guds befalinger.«

Mine elskede brødre og søstre. Jeg modtager denne mulighed med ydmyghed. Jeg beder til, at jeg må blive vejledt af Herrens Ånd i det, jeg siger.

Jeg har netop fået en seddel, hvor der står, at et missilangreb fra USA er i gang. Jeg behøver ikke minde jer om, at vi lever i farefulde tider. Jeg ønsker at tale om disse tider og vores situation som medlemmer af denne kirke.

I er meget opmærksomme på begivenhederne den 11. september for mindre end en måned siden. På grund af dette voldsomme og afskyelige angreb er vi blevet kastet ud i en krigstilstand. Det er den første krig i det 21. århundrede. Det sidste århundrede er blevet beskrevet som det mest krigsramte i menneskehedens historie. Nu er vi begyndt på et andet farligt foretagende, som vi ikke kender udviklingen og afslutningen på. For første gang siden vi blev en nation, er USA blevet alvorligt angrebet på sit eget territorium. Men det var ikke blot et angreb på USA. Det var et angreb på gode mennesker og nationer overalt. Det var velplanlagt, dristigt udført, og resultaterne var katastrofale. Det skønnes, at over 5.000 uskyldige mennesker døde. Blandt disse var mange fra andre lande. Det var ondt og lumsk, en gennemgribende ond handling.

Jeg blev for nylig sammen med nogle af landets religiøse ledere inviteret til Det Hvide Hus for at møde præsidenten. I sin tale til os var han åben og ligefrem.

Samme aften talte han til Kongressen og nationen i et sprog, der ikke kunne misforstås, om Amerikas og dets venners beslutsomhed om at jagte de terrorister, som var ansvarlige for planlægningen af denne forfærdelige handling, og enhver, som giver dem ly.

Nu er vi i krig. Store styrker er blevet mobiliseret og vil fortsat være det. Politiske alliancer smedes. Vi ved ikke, hvor længe denne konflikt vil vare. Vi ved ikke, hvad den vil koste i liv og penge. Vi ved ikke, hvordan den skal gennemføres. Den kan påvirke denne kirkes værk på forskellige måder.

Vores nationale økonomi har lidt herunder. Den havde allerede problemer, og dette har øget problemerne. Mange mister deres arbejde. Blandt vore egne kan det påvirke velfærdsbehov og også Kirkens tiende. Det kan påvirke vores missionsprogram.

Medlemmerne fylder Konferencecentret ved hvert møde for at hente styrke fra Kirkens lederes råd.

Vi er nu en global organisation. Vi har medlemmer i over 150 lande. Administrationen af dette omfattende, verdensomspændende program kan antageligt blive vanskeligere.

De af os, der er amerikanske statsborgere, står solidt bag vores lands præsident. De forfærdelige og onde kræfter skal konfronteres og holdes ansvarlige for deres handlinger. Dette er ikke et spørgsmål om kristne mod muslimer. Det glæder mig, at der nedkastes mad til det sultende folk i en nation i søgelyset. Vi værdsætter vore muslimske naboer over hele verden og håber, at de, som lever efter deres religions principper, ikke vil lide. Jeg beder især om, at vore egne ikke deltager på nogen måde i forfølgelsen af den uskyldige. Lad os hellere være venlige og hjælpsomme, beskyttende og støttende. Det er terroristorganisationer, der skal tvinges frem og slås ned.

I denne kirke kender vi sådanne grupper. Mormons Bog taler om Gadiantonrøverne, en voldelig, edsbunden og hemmelig organisation, som bevidst gjorde ondt og ødelagde. På deres tid gjorde de alt i deres magt, med ethvert tilgængeligt middel, for at omstyrte Kirken, for at forføre folket med deres spidsfindigheder og få kontrol med samfundet. Vi ser det samme i den nuværende situation.

Vi er et fredselskende folk. Vi følger Kristus, som var og er Freds Fyrsten. Men der er tidspunkter, hvor vi må forsvare det rette og anstændige, friheden og civilisationen, ligesom Moroni samlede sit folk på sin tid til forsvar af deres hustruer, deres børn og frihedens sag (se Alma 48:10).

På Larry Kings TV-program for nogle aftener siden blev jeg spurgt om, hvad jeg mener om personer, der i deres religions navn udfører sådanne skændige aktiviteter. Jeg svarede: »Religion kan ikke være noget skjold for ugudelighed, for ondskab, for sådanne handlinger. Den Gud, som jeg tror på, er ikke ophav til sådanne handlinger. Han er en barmhjertig Gud. Han er en kærlig Gud. Han er fredens og trøstens Gud, og jeg ser hen til ham i tider som denne som en trøst og en kilde til styrke.«

Kirkens medlemmer i dette og i andre lande er nu involveret sammen med mange andre i et stort internationalt projekt. På fjernsynet ser vi soldater, som forlader deres familie, uden at vide om de vil vende hjem. Det påvirker vore medlemmer i deres hjem. Forenet som kirke må vi gå på vore knæ og påkalde den Almægtiges kraft til fordel for dem, som vil bære denne kampagnes byrder.

Ingen ved, hvor længe den vil vare. Ingen ved, præcis hvor den vil blive udkæmpet. Ingen ved, hvad den kan føre til, før den er overstået. Vi har iværksat et projekt, hvis størrelse og natur vi ikke kan overskue på nuværende tidspunkt.

Det er situationer som denne, der brat bringer os til erkendelse af, at livet er skrøbeligt, fred er skrøbeligt, civilisation selv er skrøbelig. Økonomien er især sårbar. Vi er igen og igen blevet rådet omkring uafhængighed, om gæld, om sparsommelighed. Alt for mange af vore medlemmer er dybt forgældet for noget, som ikke er helt nødvendigt. Da jeg var ung rådede min far mig til at bygge et beskedent hjem, tilstrækkeligt til at dække min families behov og at gøre det smukt, attraktivt og rart og trygt. Han rådede mig til at betale lånet i huset hurtigst muligt, således at der, uanset hvad der måtte ske, altid ville være tag over min hustrus og mine børns

hoved. Det er den lære, jeg er opdraget med. Jeg opfordrer jer som medlemmer af denne kirke til at komme ud af gæld, hvor det er muligt, og til at lægge lidt til side til en regnvejrsdag.

Vi kan ikke sikre os mod enhver uforudset ting. Men vi kan sikre os mod mange uforudsete ting. Lad den nuværende situation minde os om, at vi bør gøre dette.

Lad os, som vi konstant er blevet rådet til i over 60 år, have lidt mad gemt væk, så vi kan klare os i en tid, hvis der er brug for det. Men lad os ikke gå i panik eller gøre noget ekstremt. Lad os i enhver henseende være fornuftige. Og lad os frem for alt, brødre og søstre, gå fremad med tro på den levende Gud og hans elskede Søn.

Store løfter gælder Amerika. Vi bliver utvetydigt fortalt, at det »er et udvalgt land, og det folk, der besidder det, skal være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus« (Ether 2:12). Dette er kernen i hele sagen – lydighed over for Guds befalinger.

Forfatningen, som vi lever under, og som ikke blot har velsignet os, men er blevet en model for andre forfatninger, er vores Gudgivne nationale beskyttelse, som sikrer frihed, retfærdighed og lighed over for loven.

Jeg ved ikke, hvad fremtiden bringer. Jeg ønsker ikke at lyde negativ, men jeg ønsker at minde jer om skriftens advarsler og profeternes lærdomme, som vi konstant har foran os.

Jeg kan ikke glemme den store lektie fra faraos drøm om de velnærede og magre køer og om de gode og afsvedne kornaks.

Jeg kan ikke fjerne fra mit sind Herrens barske advarsler som fremsat i det 24. kapitel i Matthæus.

Jeg er fortrolig ligesom jer med erklæringerne i nutidig åbenbaring om, at tiden vil komme, hvor jorden vil blive renset, og der vil være ubeskrivelig trængsel med gråd, sorg og klager (se L&P 112:24).

Nuvel, jeg ønsker ikke at være sortseer. Jeg ønsker ikke, at være en ulykkesprofet. Jeg er optimist. Jeg tror ikke, at det er tiden, hvor en altopslugende ulykke vil opsluge os. Jeg beder inderligt om, at det ikke sker. Der er så meget af Herrens værk, som stadig skal gøres. Vi og vore børn efter os må gøre det.

Jeg kan forsikre jer om, at vi, der er ansvarlige for varetagelsen af Kirkens affærer, vil være fornuftige og omhyggelige, således som vi har forsøgt at være tidligere. Kirkens tiende er helligt. Den anvendes, således som Herren selv har fastsat. Vi er blevet en meget stor og kompleks organisation. Vi har mange omfattende og dyre programmer. Men jeg kan forsikre jer, at vi ikke vil overskride vores indtægt. Vi vil ikke føre Kirken i gæld. Vi vil tilpasse det, vi gør, efter de ressourcer, der er til rådighed.

Hvor er jeg taknemmelig for tiendeloven. Det er Herrens finanslov. Den er fremsat med nogle få ord i afsnit 119 i Lære og Pagter. Den kommer af Herrens visdom. Til hver eneste mand og kvinde, hver eneste dreng og pige, hvert eneste barn i denne kirke, som betaler en ærlig tiende, stor eller lille, udtrykker jeg taknemmelighed for den tro, der er i jeres hjerte. Jeg minder jer om, og dem, som ikke betaler tiende, men burde, at Herren har lovet storslåede velsignelser (se Mal 3:10-12). Han har også lovet, at »den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes, når han kommer« (L&P 64:23).

Jeg værdsætter også dem, som betaler fasteoffer. Dette koster ikke giveren andet end at undvære to måltider om måneden. Det bliver til fundamentet i vores velfærdsprogram, som er beregnet til at hjælpe de nødlidende.

Nuvel, vi ved alle, at krig, strid, had, lidelser af værste slags ikke er noget nyt. Konflikten, som vi ser i dag, er blot et andet udtryk for den konflikt, som begyndte med krigen i himlen. Jeg citerer fra Johannes' Åbenbaring:

»Og der blev krig i himlen. Mikael og hans engle gik i krig med

dragen, og dragen og dens engle tog kampen op,

men kunne ikke stå sig, og de havde ikke længere deres plads i himlen.

Den blev styrtet, den store drage, den gamle slange, som hedder Djævelen og Satan, og som forfører hele verden – styrtet til jorden, og dens engle blev styrtet ned sammen med den.

Og jeg hørte en høj røst i himlen sige: Nu er frelsen og magten og Riget vor Guds og herredømmet hans salvedes« (Åb 12:7-10).

Det må have været en forfærdelig konflikt. Det ondes kræfter var samlet mod det godes kræfter. Den store bedrager, morgenrødens søn, blev slået og forvist, og tog med sig en tredjedel af himlens hærskarer.

Moses Bog og Abrahams Bog kaster yderligere lys over denne store kamp. Satan ville have frataget mennesket dets handlefrihed og påtaget sig hele anerkendelsen, æren og herligheden. Over for dette stod Faderens plan, som Sønnen sagde, at han ville gennemføre, hvorunder han ville komme til jorden og give sit liv for at sone for menneskehedens synder.

Fra Kains dage og til nu har modstanderen været den store hjerne bag de forfærdelige konflikter, som har ført til så megen lidelse.

Forræderi og terrorisme begyndte med ham. Og de vil fortsætte, indtil Guds Søn vender tilbage for at herske og regere med fred og retfærdighed blandt Guds sønner og døtre.

I mange århundreder har mænd og kvinder, så mange af dem, levet og er døde. Nogle dør måske i konflikten, der ligger foran os. For os, og vi bærer med højtideligt vidnesbyrd derom, er døden ikke afslutningen. Der er liv på den anden side, så sikkert som der er liv her. På grund af den store plan, som blev det centrale spørgsmål i krigen i himlen, vil mennesker fortsætte med at leve.

Job spurgte: »Kan en, der er død, få liv«? (Job 14:14). Han erklærede: »Dog ved jeg, at min løser lever, til sidst skal han stå frem på jorden.

Når min hud er skrællet af, når mit kød er tæret bort, skal jeg skue Gud;

ham skal jeg skue, ham og ingen anden skal mine øjne se« (Job 19:25-27).

Nu, brødre og søstre, må vi gøre vores pligt, hvad den pligt end er. Fred bliver måske nægtet os en tid. Nogle af vore rettigheder kan blive begrænset. Det bliver måske ubekvemt for os. Måske bliver vi tilmed bedt om at lide på den ene eller anden måde. Men Gud, vor evige Fader, vil våge over dette land og hele den civiliserede verden, som ser til ham. Han har erklæret: »Lykkeligt det folk, der har Herren til Gud« (Sl 33:12). Vores tryghed ligger i omvendelse. Vores styrke kommer af lydighed over for Guds befalinger.

Lad os bede. Lad os bede om retfærdighed. Lad os bede for det godes kræfter. Lad os række ud og hjælpe gode mænd og kvinder uanset deres religiøse overbevisning og uanset, hvor de bor. Lad os stå fast imod det onde, både hjemme og ude. Lad os leve værdigt til at modtage himlens velsignelser, ændre vores liv om nødvendigt, og se til ham, alles Fader. Han har sagt: »Stands, og forstå, at jeg er Gud« (Sl 46:11).

Er disse tider farefulde? Det er de. Men der er ikke grund til at frygte. Vi kan have fred i vores hjerte og fred i vores hjem. Vi kan være en positiv indflydelse i denne verden, hver eneste af os.

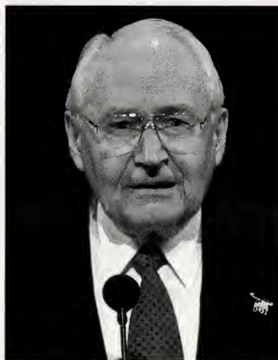
Må Gud i himlen, den Almægtige, hjælpe og velsigne os, mens vi følger vore forskellige veje i de usikre dage, der ligger forude. Må vi se til ham med urokkelig tro. Må vi værdigt sætte vores lid til hans elskede Søn, som er vores store Forløser, uanset om det er i livet eller i døden. Det er min bøn i hans hellige navn, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
7. oktober 2001

Den hjemvendte missionær

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

»Det, som vi har brug for, er en hær af hjemvendte missionærer, som atter melder sig til tjeneste.«

Jeg vil gerne rette min tale til en særlig gruppe her i eftermiddag. I de sidste mange år er hundredtusindvis af jer vendt hjem fra fuldtidsmission. I har alle givet agt på det samme kald, som Frelseren gav sine disciple:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28:19-20).

I har haft det privilegium at rejse til mange dele af verden for at udbrede Frelserens budskab: Opfordringen til at komme til ham og nyde frugterne af hans evangelium. I har haft privilegiet at leve i forskellige kulturer og lære andre sprog. Det var også en tid, hvor I opbyggede jeres personlige vidnesbyrd om Jesu Kristi mission.

Jeg har altid haft den ære at tale med hjemvendte missionærer i årenes løb, og mange af jer længes efter at rejse tilbage og besøge de mennesker, som I havde privilegiet at tjene. I er ivrige efter at fortælle om oplevelser fra jeres mission. I jeres bryllupsinvitationer og i jeres curriculum vitae tilføjer I en linie, som viser, at I har været på mission. Nu hvor I ikke længere har missionærskilt på, synes I ivrige efter at identificere jer som en, der har tjent Herren som missionær. Derudover har I dyrebare minder, fordi I har fået øjnene op for glæden ved at tjene i evangeliet.

Jeg har også erfaret gennem talrige samtaler med jer, at tilpasningen i forbindelse med at forlade jeres mission og vende tilbage til den verden, som I er rejst fra, til tider kan være svær. Det er måske svært at holde liv i missioneringens ånd, når I ikke længere er fuldtidsmissionær for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Må jeg foreslå nogle få ting?

Et af de tydeligste minder, som jeg har, fra jeg var missionær, er, hvor tæt jeg kom til Herren ved at bede regelmæssigt. I min tid lå missionshjemmet på State Street i Salt Lake City. Det var et stort hus, som var lavet om til missionærskole. Det havde store sovesale, med så mange som ti senge i ét rum. Vi ankom søndag aften.

Ugen før jeg skulle ud i missionsmarken var spændende. Der var mange fester og afskedsarrangementer. Jeg er bange for, at jeg ikke var tilstrækkeligt udhvilet og parat til den undervisning, som jeg skulle have i missionshjemmet. Jeg blev træt hen ad aftenen den første dag i missionshjemmet. Mens jeg ventede på, at de andre missionærer skulle gøre sig klar til at gå i seng, lagde jeg mig på min seng og faldt straks i søvn. Men jeg vågnede med fornemmelsen af, at jeg var omringet. Da jeg kom over min døsighed, hørte jeg, at der blev bedt. Jeg åbnede mine øjne og så til min store overraskelse alle ældsterne på min sovesal knæle omkring min seng og slutte dagen af med en bøn. Jeg lukkede hurtigt øjnene og lod som om, jeg sov. Jeg var for flov til at stå op og bede sammen med dem. Selv om min første oplevelse med bøn som missionær var pinlig, var det begyndelsen på to vidunderlige år, hvor jeg ofte bad Herren om vejledning.

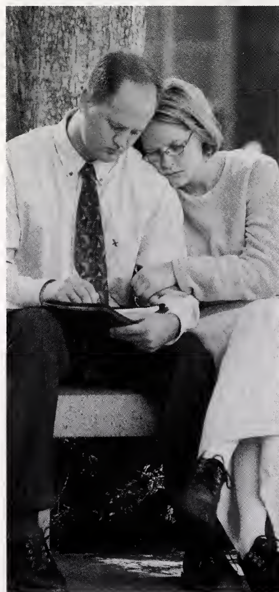
På hele min mission bad jeg sammen med min kammerat hver morgen, når vi begyndte en ny dag. Dette gentog vi hver aften, inden vi gik i seng. Vi bad, inden vi studerede, vi bad, inden vi forlod vores lejlighed for at gå ud og banke på døre, og så bad vi selvfølgelig særlige bønner, når vi havde brug for særlig vejledning i vores missionering. Vore hyppige bønner til vor himmelske Fader gav os styrke og mod til at fortsætte det arbejde, som vi var kaldet til at udføre. Vi fik svar, nogle gange på forbløffende direkte og positive måder. Helligåndens vejledning syntes at øges, jo flere gange vi bad Herren om vejledning dagen igennem.

Når jeg ser tilbage på mit liv efter min mission, kan jeg se, at der har

været perioder, hvor jeg har kunnet bibeholde den samme nærhed til Herren, som jeg havde på min mission. Der har også været perioder, hvor verden syntes at snige sig ind, og hvor jeg har været mindre konsekvent og trofast med mine bønner.

Ville dette ikke være et godt tidspunkt at se lidt på os selv og se, om vi stadig har det samme forhold til vor himmelske Fader, som vi havde på vores mission? Hvis verden har ledt os bort fra at bede, har vi mistet en stor åndelig kraft. Måske er tiden inde til, at vi vækker vores missionærånd til live igen gennem hyppig, mere konsekvent og kraftig bøn.

Det næste dyrebare minde, som jeg har fra min mission, er dagligt studium af skriften. Den disciplin man får ved at følge en studieplan for at lære om evangeliet, var en vidunderlig og udbytterig oplevelse. Kendskabet til skrifternes lærdomme foldede sig ud på herlig vis som følge af personligt studium. Jeg kan huske, at jeg som missionær forundredes over, hvor fuldkomment Herren har lagt en plan for sine børn her på jorden, og hvordan han i alle jordens uddelinger har inspireret sine profeter til at nedskrive sin færd med dem. Hans ord er altid positive og direkte og åbenbarer de velsignelser, som kommer af at følge hans lov og hans vej.

Vi studerede også en time eller mere sammen med vores kammerat hver dag. Det var som om, at det mangedoblede vores forståelse med to par øjne, som granskede rigets lærdomme. Vi læste sammen og talte derefter om vores forståelse.

Vi fik større indsigt, når vi dagligt studerede alene og sammen med vores kammerat. Denne praksis bragte os tættere sammen som kammerater og gav os større indsigt i rigets lærdomme.

Når vi forlader vores mission, har vi ikke længere en kammerat til at hjælpe os med at holde fast i vore studievaner, men det betyder ikke, at vi skal holde op. Hvor ville det være fantastisk at studere skrifterne sammen med vores familie hver dag, når vi kommer hjem. Kan vi ikke invitere bofæller og venner til at studere sammen med os, hvis vi rejser hjemmefra? Holder man det at studere regelmæssigt sammen ved lige, vil det hjælpe os med at have rigets lærdomme præsent i vores sind og hindre de verdslige problemers indtrængen. Når vi bliver gift, har vi selvfølgelig en evig partner, som vi kan studere sammen med og drøfte evangeliets lærdomme med. Skrifterne er der altid til at give os en større forståelse af formålet med livet og med, hvad vi skal gøre for at gøre livet mere tilfredsstillende og udbytterigt. Vil I ikke nok holde fast i at studere skrifterne alene og sammen med en kammerat.

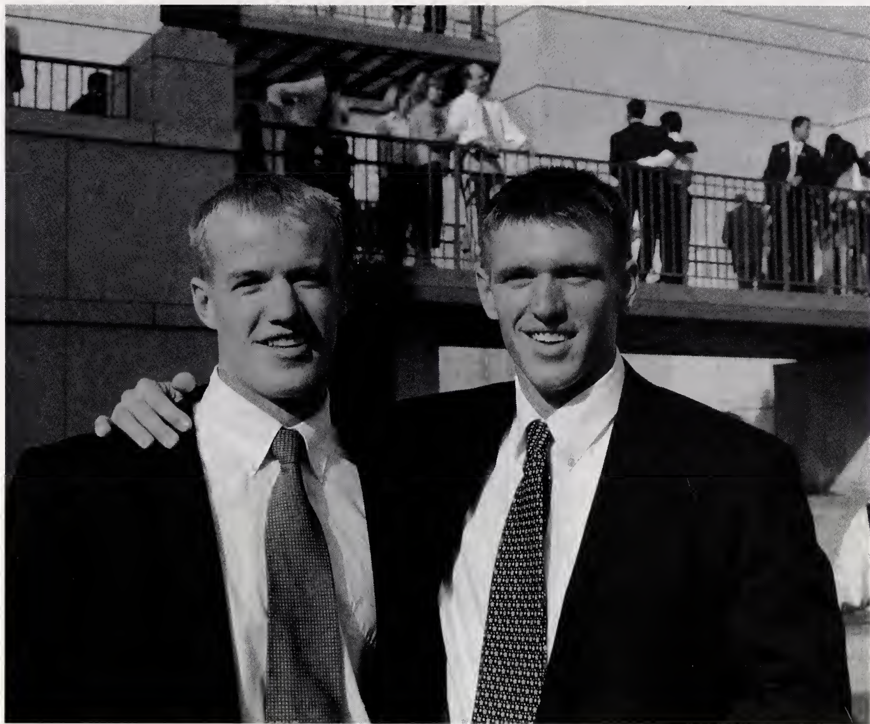
Kan I huske den glæde, som det giver at undervise nogen i evangeliet, nogen som hele deres liv ikke har haft disse lærdomme, og den begejstring man føler, når man underviser i Herrens lov og de velsignelser, som vi får ved at følge ham? Vil I nogensinde glemme glæden over den første, som I fik døbt på jeres mission?

Da jeg var missionær, var der ikke dåbsbassin i kirkebygningerne. Den første, jeg fik døbt, blev døbt i Sciotofloden i Ohio. Det var en kølig efterårsdag, og vandet føltes endnu koldere end luften. Jeg husker stadig chokket, da jeg gik ud i den kolde flod, mens jeg opmuntrede min undersøger til at følge mig. Men kulden i luften og vandet føltes ikke, da jeg udførte dåbsordinancen. Jeg glemmer aldrig synet, da jeg så den døbte komme op af vandet og dennes strålende ansigt.

Muligheder for at undervise i evangeliet og døbe er ikke forbeholdt dem, som har et missionærskilt på. Jeg undrer mig over, hvorfor vi tillader gløden ved missioneringen at mindskes, når vi vender tilbage til vore aktiviteter i verden.

Der har aldrig været noget tidspunkt i menneskehedens historie, hvor vi har været bedre i stand til at undervise vor himmelske Faders børn i evangeliet her på jorden. Og de synes at have mere brug for det i dag end nogensinde før. Vi ser troen mindskes. Vi ser tiltagende kærlighed til verdslighed og de moralske værdiers forfald, som begge vil medføre forøget hjertesorg og fortvivlelse. Det, som vi har brug for, er en hær af hjemvendte missionærer, som atter melder sig til tjeneste. Selv om de ikke bærer et missionærskilt, kan de være i besiddelse af den samme beslutsomhed og målbevidsthed i at bringe evangeliets lys til en verden, som kæmper for at finde vej.

Jeg opfordrer jer hjemvendte missionærer til at genindvie jer selv for at blive fyldt med ønsket om at missionere og få missioneringens ånd. Jeg opfordrer jer til at se ud, være og handle som vor himmelske Faders tjenere. Jeg beder til, at I atter må beslutte jer for at forkynde evangeliet, så I kan tage mere aktivt del i dette store værk, som Herren har kaldet os alle til at udføre. Jeg lover jer, at der venter jer store velsignelser, hvis I fortsætter med den iver, som I engang havde som fuldtidsmissionærer.

Konferencedeltagere nyder udsigten fra Konferencecentrets balkon og plaza.

For nogle år siden havde jeg en oplevelse, da min søn, Lee, ringede. Han fortalte mig, at min første missionærkammerat var på besøg i nærheden af ham og ønskede at tale med mig i et par minutter. Lee og jeg tog begge over til min første kammerats datter, som han var på besøg hos. Det var en helt særlig oplevelse for os at være sammen igen efter ikke at have set hinanden i mange år. Da vi var missionærer, fik vi mulighed for at påbegynde missioneringen i en ny by i Ohio. Vi fik lov til at arbejde sammen i ti måneder på grund af denne opgave. Han var min træner, min første kammerat. Han kom fra en familie, som havde lært ham værdien af hårdt arbejde. Det var svært for mig at følge med ham, men da vi tjente sammen, fik vi et stærkt kammeratskab.

Vores kammeratskab sluttede ikke med den ti måneder lange opgave. Anden Verdenskrig rasede, og da jeg kom hjem, gik der kun kort tid, inden jeg blev indkaldt til militærtjeneste. Den første søndag i træningslejren var jeg til et af Kirkens nadvermøder. Jeg så en nakke, som virkede meget bekendt. Det var min første missionærkammerat. Vi tilbragte størstedelen af de næste to et halvt år sammen. Selv om vi levede under meget svære forhold under vores militærtjeneste, prøvede vi at videreføre vore vaner fra vores mission. Vi bad sammen, så ofte vi kunne. Når forholdene tillod det, studerede vi skrifterne sammen. Jeg kan huske mange studiestunder sammen med min kammerat ved lyset fra en Colemanlanterne i mit telt, der var flået af granatsplinter. Vores studium af skrifterne blev ofte afbrudt af en luftalarm. Vi slukkede hurtigt vores lanterne, knælede ned sammen og afsluttede vores studietid med bøn.

Vi blev begge indsat som gruppeledere, og så fik vi atter mulighed for at tjene og undervise i Herrens og Frelserens herlige evangelium sammen. Vi havde mere succes i militæret, end vi havde haft som fuldtidsmissionærer. Hvorfor? Fordi vi var erfarne hjemvendte missionærer.

Mit besøg hos min første missionærkammerat var den sidste mulighed, jeg fik for at være sammen med

ham. Han led af en uhelbredelig sygdom og døde nogle få måneder efter. Det var en vidunderlig oplevelse sammen at mindes vores mission og dernæst fortælle om vores liv efter vores mission. Vi mindedes vores tjeneste i biskopråd, i højråd og stavspræsidentskaber, og pralede selvfølgelig af vore børn og vore børnebørn. Mens vi sad og var så begejstrede over at være sammen igen, kunne jeg ikke lade være med at tænke på beretningen i Alma, kapitel 17.

»Og da Alma tog fra Gideons land sydpå, langt bort til Mantis land, da traf han til sin store forbavselse på Mosiahs sønner, der var på vej til Zarahemlas land.

Og disse Mosiahs sønner var sammen med Alma dengang, da engelen først åbenbarede sig for ham; derfor frydede Alma sig meget over at se sine brødre; og hvad der gjorde hans glæde endnu større var, at de stadig var hans brødre i Herren; ja, de var blevet stærke i kundskaben om sandheden, thi det var mænd med sund forstand, og de havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud« (Alma 17:1-3).

Jeg ville ønske, at I alle kunne få en oplevelse nogenlunde som den, jeg havde med min første missionærkammerat, og at I vil standse op og tænke på en tid med tjeneste, hvor I gav gavmildt af jeres tid og talenter for at opbygge vor himmelske Faders rige. Hvis I prøver at få det til at ske, så lover jeg jer, at det vil blive en af de mest fantastiske oplevelser i jeres liv. I udgør en stor hær af hjemvendte missionærer. Gå fremad med ny iver og beslutsomhed og lad evangeliets lys skinne for denne oprørte verden gennem jeres eksempel. Det er Herrens værk, vi er engageret i. Gud lever. Jesus er Kristus. Vi tilhører hans kirke. Dette er mit vidnesbyrd til jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

Det syvende bud: En beskyttelse

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

»Overholdelse af det syvende bud er en vigtig beskyttelse*! Hvis vi sænker det værn, mistes svært tiltrængte velsignelser fra himlen.«*

Sammen med jer, mine brødre og søstre, har jeg på ny påskønnet præsident Hinckleys profetiske tjenestegerning. Jeg vidner om, at han blev forudordineret for længe, længe siden, og det er vi glade for.

Jeg deler den tøven, som Jakob gav udtryk for, da han skrev om problemer med ukyskhed og utroskab, overtrædelsen af det, som nogle regner for det syvende bud. Da Jakob var bekymret for sine tilhøreres »meget ømme, dydige og rene følelser«, ønskede han ikke at »gøre de såredes sår større, end de allerede er« (Jakobs Bog 2:7, 9). Ikke desto mindre er Jakobs ord om de barske konsekvenser af umoral både diagnostiske og poetiske: »Mange hjerter [dør], gennemboret af dybe sår« (Jakobs Bog 2:35). I dag befinder vi os blandt så mange af de omvandrende sårede, og listen over tilskadekomne vokser.

Man kunne derfor med rette påpege opmuntrende evangeliske principper, såsom at mennesker, der oprigtigt omvender sig, kan, skønt deres »synder [er] som skarlagen … blive hvide som sne« (Es 1:18). Men omvendelsens anstrengelser og rige belønninger er ikke emnet for denne tale. Det er heller ikke min hensigt at lovprise de mange tapre unge og voksne, som holder fast ved kyskhed og troskab, selv om kun en svindende minoritet af den amerikanske befolkning stadig mener, at seksuelle forhold før ægteskabet er forkert. Min ros til dem, der har *tro til lydighed* med hensyn til budene, så vel som min anerkendelse til dem, der har *»tro til omvendelse«* (Alma 34:15, kursiv tilføjet), når de har overtrådt et bud.

Ukyskhed og utroskab medfører helt klart alvorlige konsekvenser, såsom de omsiggribende og skræmmende følger af illegitimitet og faderløshed samt spredning af sygdomme og opløsning af familier. Alt for mange ægteskaber hænger allerede i en tynd tråd eller også er den bristet. Denne stille, men dybtgående krise eksisterer side om side med vor tids svære internationale kriser, deriblandt krig. Jesus talte om de sidste dage, hvor »folkene gribes af angst, rådvilde«, samt hvordan alt

ville være i oprør (Luk 21:25; se også L&P 88:91; 45:26).

Derfor er overholdelse af det syvende bud en vigtig *beskyttelse!* Hvis vi sænker det værn, mistes svært tiltrængte velsignelser fra himlen. Intet menneske eller ingen nation kan nyde fremgang ret længe uden disse velsignelser.

Det er sært, at man i en tid, der ellers er besat af rettigheder, lægger så ringe vægt på at gøre sig mere berettiget til himlens velsignelser. I stedet har nogles svindende tro på den fuldstændige umoral blot øget den umiddelbare umoral og vildledt mange »idet [de] fortalte dem, at når et menneske først var død, var alt forbi« (Alma 30:18). En japansk filosof, som har iagttaget vores forlystelsessyge vestlige samfund, har, næsten anklagende, sagt:

»Hvis der ikke findes noget efter døden, hvad er der så galt i helt og holdent at hengive sig til nydelser i den korte tid, man har at leve i? Tabet af troen på ›det hinsides‹ har påført den vestlige verden et frygteligt moralsk problem« (Takeshi Umehara, »The Civilization of the Forest: Ancient Japan Shows Postmodernism the Way«, *At Century's End*, red. Nathan P. Gardels, ALTI Publishing, 1995, s. 190).

Det at være en god borger indebærer derfor, at man er god og kender forskel på at begære sin næste og at elske sin næste! Matthew Arnold har klogt bemærket, at skønt »naturen ikke interesserer sig for kyskhed … interesserer den menneskelige natur sig meget for den« (*Philistinism in England and America,* bind 10 af *The Complete Prose Works of Matthew Arnold,* red. R. H. Super [1974], s. 160). Hvortil jeg tilføjer: den guddommelige natur interesserer sig endnu mere for det!

Det naturlige menneskes stærke tendenser er i modstrid med det syvende bud og disse omfatter det selvødelæggende »kødelige, sanselige og djævelske« (Mosiah 16:3; se også Mosiah 3:19; Moses 5:13). Hvis disse tre ord lyder for hårde, brødre og søstre, så tænk over den ondes uhyggelige mål: »… at gøre alle

Salmer giver forsamlingen mulighed for at rejse sig og deltage i konferencemøderne.

mennesker ulykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27). Ulykke elsker selskab!

En af de bedste måder at »aflægge sig det naturlige menneske« er ved sulte ham ud (se Mosiah 3:19). Han er lettere at fortrænge, når han er svækket. Ellers insisterer han på at gøre holdt ved hver eneste stop på fristelsestogets rute. Desværre gavner irettesættelser ikke det naturlige menneske ret meget, for »lyst til alt mulig andet kommer til og kvæler ordet« (se Mark 4:19).

Ulykkeligvis bliver det lettere at bryde det syvende bud, når snu sofister påstår, at hvad end et menneske gør, er »det ingen forbrydelse« (Alma 30:17). Dog har nogle ivrige ører, som faktisk kildrer efter at høre noget andet end sandheden, så de følger dem, som søger at udglatte de skarpe og ubehagelige bud (se 2 Tim 4:3). Ikke desto mindre er udsagnet fra Ordsprogenes Bog stadig sandt: »Den, der begår ægteskabsbrud, er uden forstand« (Ordsp 6:32). Budene tilsidesættes også af andre, som er optaget af andre ting. Dostojevskij lader en af sine romanfigurer sige: »Tiderne går, og menneskeheden vil lade deres vismænd sige, at der ikke findes nogen forbrydelse, og derfor ingen synd, kun hunger« (Fyodor Mikhailovich Dostoevsky, *The Brothers Karamazov,* overs. Constance Garnett, s. 130-131).

Den onde har også kunstigt øget begrebet privatsfæren og gjort vejen væk fra den personlige ansvar endnu glattere! For med et par klik med musen kan man, diskret og hurtigt, bevæge sig ind på fjendens territorium uden at skulle gennem paskontrollen. Den eneste sikkerhedskontrol, som er tilbage, er den sløvede samvittighed.

Men Gud har ikke to sæt ti bud, et til indendørsbrug og et andet til udendørsbrug! Og der findes heller ikke to godkendte veje til omvendelse. Jo, en weekends anger kan måske fremkalde »de fordømtes sorg«, men ikke den »store forandring«, som kun »sorg efter Guds vilje« kan

fremkalde (Mormon 2:13; Mosiah 5:2; Alma 5:13-14; se også 2 Kor 7:10).

Ja, vi dødelige har frihed til selv at vælge. Ja, der blev udkæmpet en krig i himlen for at sikre vores handlefrihed. Men hernede er folk ofte villige til at opgive handlefrihedens gave uden at kny!

Der er mange måder at værne om det beskyttende syvende bud. For eksempel skyldtes Davids fald til en vis grad, at han ikke var der, hvor han burde være: »Året efter, ved den tid kongerne plejer at indlede felttog ... [blev] David ... tilbage i Jerusalem« (2 Sam 11:1). Så fulgte, som I ved, det lystne blik fra taget og den medfølgende ulykke. Underforstået i befalingen om at »stå på hellig grund« er det at undgå dagdriveri (L&P 87:8; se også Matt 24:15).

De, der lever »lykkeligt« (2 Nephi 5:27), udvikler fornuftigt nok beskyttende, åndelige vaner. Det ses i deres passende påklædning, deres sprog, humor og musik, som signalerer, at de er trofaste disciple (se Ordsp 23:7).

Desuden hvis man skal undgå senere vanskeligheder, må man undgå at bringe gamle synder med ind i et ægteskab, så ægtefællerne ikke længere trækker på samme hammel (se 2 Kor 6:14). På samme måde kan ægtemænd og hustruer bevidst undgå at glide fra hinanden ved at lade være med at slække på deres loyalitet og ikke lade sig fange i de stærke strømme, som fører mod vandfaldet. Noget, som på samme måde bør undgås, er selvynkens stillestående sump. Deri kan mennesker let bortjage den sidste rest af ansvarlighed for at skubbe både samvittighedens og pagtens snærende bånd og søge at stille sig an som retfærdige over for mennesker ... for det ... »som er afskyeligt i Guds øjne« (Luk 16:15).

Evnen til at se gennem sanselighedens bedrageriske hvirvler er en anden vigtig beskyttelse. For eksempel minder nogle af dem, der spotter det syvende bud med deres umoralske levned, om Kain, der sagde: »Jeg er fri« – efter at han havde overtrådt det sjette bud ved at slå Abel ihjel. En sådan vildfaren tankegang får en til at tænke på Peters advarsel: »... det, man ligger under for, er man slave af« (Pet 2:19; se også 2 Nephi 2:26-30). Jo, højrøstede sjæle vil måske endda slå en falsk latter op midt i trældommen og synden, men et andet Ordsprog lyder: »Selv under latter kan et hjerte lide, og glæden kan ende med bekymring« (Ordsp 14:13).

I en tid, hvor man med rette går meget op i sandfærdighed i reklamer, er visse betegnelser en hån mod vores sunde fornuft: *Ecstasy* burde hedde *elendighed*. *Rave* er i

virkeligheden *sorgfuld skrålen*, der udspringer af en sanselighed, der er gået amok. For eksempel er der nogle, som mener at en smule uanstændigt dans er harmløs. Disse mennesker »synde[r] ikke i uvidenhed« (3 Nephi 6:18). Ved at efterligne og undervurdere fjenden ender de med at bringe sig selv i fare, samtidig med at de forvirrer og skuffer deres venner!

Har I nogensinde undret jer over, hvorfor sanselige steder så ofte anvender blinkende, men dæmpet lys? Eller hvorfor det skal fremstå så prangende? Eller hvorfor den larm, der giver sig ud for musik? Det skyldes, at det onde, som frygter daggryets lys, ikke kan tåle den strålende sandheds grundige granskning, ej heller kan det holde til en stille selvransagelse!

På den måde døver desensibiliseringens trommehvirvler sjælens smagsløg ved at finde en *illegitim* løsning på det *legitime* behov for ømhed og kærlighed, så både forfører og offer trist nok »mister evnen til at fornemme« (1 Nephi 17:45; Ef 4:19; Moroni 9:20).

Henry Fairlie skrev om, hvordan »det lystne menneske ofte viser sig at have en frygtelig tomhed i sit liv« (Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, 1978, s. 187). Alligevel taler visse naive unge om at »fylde deres tank op«, men den ender med at være tom, bortset fra forgiftede erindringers sand og grus. Fairlie skrev også: »Kødets lyst interesserer sig ikke for sine partnere, men tænker kun på egen tilfredsstillelse ... Kødets lyst dør bort med daggryet, men når det vender tilbage om aftenen for atter at jage, har det slettet enhver erindring om sin fortid« (*The Seven Deadly Sins Today*, s. 175).

Uanset hvordan kødets lyst tilpasses eller forklædes er den ikke nogen erstatning for kærlighed, brødre og søstre. Faktisk kvæler det udviklingen af ægte kærlighed, sådan at kærligheden bliver kold hos de fleste (se Matt 24:12). Det kan derfor ikke undre, at vi opfordres til at »beherske alle [vore] lidenskaber, så [vi] kan være fyldt med kærlighed« (Alma 38:12). Ellers vil lidenskaberne sive ud og optage den ledige plads i sjælen, og så er der ikke plads til andet.

Tidligere tiders samfund har ofte haft nyttige, om end diskrete tøjlingsmekanismer – såsom familier, kirker og skoler – der lagde en dæmper på eventuel ekstrem adfærd. Men alt for ofte er disse mekanismer enten væk, sat ud af funktion eller svækket.

Desuden forstærkes de førnævnte tendenser af den populære ikke-fordømmende indstilling, som undskylder enhver fejl, som folk begår – bare de gør noget andet, som er prisværdigt. Sørgede Mussolini trods alt ikke for, at togene kørte til tiden? De, der overtræder det syvende bud, kan stadig yde væsentlige bidrag, men de betaler en skjult, personlig pris (se Alma 28:13). Om kong Morianton kan vi læse: »Og han handlede retfærdigt med folket, men ikke mod sig selv på grund af de mange horerier« (Ether 10:11). Morianton, der tilsyneladende var en retfærdig leder, som ikke viste personsanseelse, havde ingen respekt for sig selv! Hans selvpåførte sår blev skjult med prangende rigdomme og bygninger (se Ether 10:12).

Det foregående er så alvorligt, at jeg er nødt til at sige dette, og jeg tøver ikke med at sige det. Åbenbaringerne fortæller os, at alt efter omfanget af deres synder må de, der ikke omvender sig, lide, ligesom Jesus gjorde for vore synder, når de en dag personligt skal opleve Guds fulde retfærdighed (se L&P 19:16-18). Derudover må de, der på forskellig vis konstant fremmer og forstærker dette ofte narkobefængte, umoralske drama – hvad enten det er som ophavsmænd, udøvere, leverandører eller profitmagere – komme til at opleve og føle al den elendighed, som de har påført utallige andre!

Endelig, brødre og søstre, kræver vores rolle som disciple til tider og i visse situationer, at vi er villige til at stå alene! Vores villighed til at gøre det, her og nu, svarer til den gang Kristus knælede alene, i sin tid, i Getsemane have. Under den endelige forsoningsproces »[var] ingen med [ham]« (L&P 133:50; se også Matt 26:38-45).

Når vi står fast, vil de trofaste aldrig være helt alene – ikke så alene i det mindste. Det var nødvendigt, at den engel, som støttede Kristus i Getsemane, forlod ham (se Luk 22:43). Hvis vi hæver det skjold, som udgøres af tro på Gud og tro på hans befalinger, vil hans engle være »rundt omkring [os] til at styrke [os]« og »våge over [os]« (L&P 84:88; 109:22). Jeg vidner om dette løfte. Og nu, når vi taler om vejret i vores sjæl, brødre og søstre, vidner jeg om, at vi selv stiller ind på det. Vi afgør således graden af vores lykke i dette og det næste liv. Jeg vidner ligeledes om, at vores overholdelse af Guds befalinger, deriblandt det syvende bud, indbyder Gud til at lægge sin hånd i vores, når vi stiller ind. Det er hans hånd, som ønsker at give os alt, som han har (se L&P 84:38). I Jesu Kristi navn. Amen. □

En familie tager sig tid til at beundre templet i Salt Lake City.

»Det første og største bud«

Ældste Robert F. Orton
De Halvfjerds

»Jeg slutter, i forhold til formålet med vores eksistens, at hvis vi ikke elsker Gud og vores næste, så vil det vi ellers laver ikke have nogen betydning.«

Folks opmærksomhed over hele verden er i de sidste fire uger blevet fokuseret på terrorismens og hadets overlagte, bevidste og ødelæggende handlinger og had.

Had er kærlighedens modsætning. Lucifer er dets fortaler og gerningsmand og har været det siden, hans forslag til Frelsesplanen blev forkastet af Faderen. Det var ham som påvirkede Judas til at overgive Jesus til ypperstepræsterne for tredive sølvpenge. Det er ham, al retfærdigheds fjende og faderen til strid, som »går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge« (1 Pet 5:8).

På den anden side, så var det den samme Jesus, som Judas overgav til ypperstepræsterne, som sagde: »Elsk jeres fjender … og bed for dem, som krænker jer og forfølger jer …« (3 Nephi 12:44; se også Matt 5:44). Og det var ham som inderligt bad for de soldater, der korsfæstede ham, idet han sagde: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

Jeg troede i mange år, at kærlighed var en egenskab. Men det er mere. Det er en befaling. I sin samtale med en lovkyndig, en farisæer, sagde Jesus:

»›Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.‹

Det er det største og det første bud.

Og det andet ligner det: ›Du skal elske din næste som dig selv.‹

På de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:37-40; se også Gal 5:14).

Præsident Hinckley har sagt, at »kærlighed er ligesom Polarstjernen. I en foranderlig verden er den bestandig. Det er selve evangeliets kerne.«

»Uden … kærlighed … er der ikke meget fra evangeliet, der kunne anbefales som en levemåde« (*Teachings og Gordon B. Hinckley*, s. 317). Apostlen Johannes sagde, at »Gud er kærlighed« (1 Joh 4:8). Derfor, som det perfekte eksempel på kærlighed, hviler hele loven og profeterne på ham.

Apostlen Paulus belærte om, at tro, som er evangeliets første princip, virker ved kærlighed (se Gal 5:6). Hvilken værdifuld lærdom at forstå! Kærlighed er den drivende kraft bag tro. Ligesom et ildsted derhjemme varmer i en kold vinter, så giver Guds og vores næstes kærlighed os tro, med hvilket alt er muligt.

De fleste af os erklærer, at vi elsker Gud. Udfordringen, som jeg har bemærket, er, at elske vores næste. Udtrykket *næste* inkluderer familie, folk, som vi arbejder sammen med, dem, som vi ser i nærheden af vores hjem og i Kirken, og selv fjenden, selv om vi ikke billiger, hvad de sidstnævnte gør. Hvis vi ikke elsker alle dem, vore brødre og søstre, kan vi så i sandhed sige, at vi elsker Gud? Apostlen Johannes erklærede: »Den, der elsker Gud, skal også elske sin broder,« og tilføjede »Hvis nogen siger: ›Jeg elsker Gud,‹ men hader sin broder, er han en løgner« (1 Joh 4:21, 20). Kærlighed til Gud og vores næste må derfor være uløseligt forbundet.

Vores evige fremgang er afhængig af den grad som vi elsker. Websters leksikon definer *kærlighed* som »… uselvisk, loyal og godgørende omsorg for andres bedste; en hengivenhed baseret på beundring, godgørenhed eller almindelig interesse« (*Longman Webster English College Dictionary*, overseas edition). Og Moroni bruger »Kristi rene kærlighed« og »kærlighed« som synonymer (se Moroni 7:47). Vi kan bedst vise vores kærlighed til Gud ved at holde hans befalinger. Og vi kan vise vores kærlighed til Gud og vores næste ved kærlige tjenestegerninger.

Tillad mig at komme med to illustrationer. I de transsylvanske alper i Rumænien blev en mand sammen med sin hustru og to børn døbt ind i Kirken. Han blev leder af sin gren; men på grund af økonomisk og familiemæssigt pres, blev han uaktiv en tid. Da han vendte tilbage og blev aktiv igen, fortalte han, at da han var trådt op af vandet, da han var blevet døbt, så havde nogen hvisket i hans øre: »Jeg elsker dig«. Det var der ikke nogen, der før havde sagt til ham.

Hans erindring om dette udtryk af kærlighed, samt medlemmerne i hans grens kærlige og godgørende handlinger og udtryk bragte ham tilbage.

For adskillige år siden blev en ung mand opslugt af verdens veje. For en tid havde hans forældre ikke nogen indflydelse på ham. To højpræster, der var hans næste og medlemmer af hans ward, men som ikke havde nogen speciel kaldelse til at tjene ham, lagde sammen med en onkel og andre, deres arme omkring ham og blev hans venner. Ved deres venskab bragte de ham tilbage til at være aktiv igen, og opfordrede ham til at forberede sig på at tage på mission. De fortalte ham, at de elskede ham, og viste deres kærlighed ved deres opførsel over for ham. De ændrede den unge mands liv. Det tager en overflod af kærlighed og nogen gange samarbejde at opdrage et barn.

»Ingen kan hjælpe med i dette værk, der ikke er ydmyg og fuld af kærlighed« (L&P 12:8). »Tjen hinanden i kærlighed« (Gal 5:13). Lige som tjeneste er en naturlig følge af kærlighed, så er kærlighed en naturlig følge af tjeneste. Ægtemænd tjen jeres hustru. Hustruer, tjen jeres ægtemand. Ægtemænd og hustruer, tjen jeres børn. Og til alle siger vi, tjen Gud og jeres næste. Når vi gør det, vil vi komme til at elske genstanden for vores hengivenhed og derved være lydige mod kærlighedens første og største bud.

Efter Jesu opstandelse i Jerusalem, viste han sig for nephiterne i Amerika. Efter at have belært om dåb, advarede han dem mod vrede og strid, idet han sagde: »Og der skal ikke være nogen uenighed blandt jer ... Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævlen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden« (3 Nephi 11:22, 29).

Brødre og søstre, hvis vi er lydige mod kærlighedens befalinger, vil der ikke være nogen ordstrid og stridigheder ej heller had mellem eller blandt os. Vi vil ikke tale dårligt om hinanden, men vil behandle hinanden med venlighed og respekt, idet vi erkender, at enhver af os er et Guds barn. Der vil ikke være nogen nephiter, lamaniter ej heller andre »iter« blandt os, og enhver mand, kvinde og barn vil behandle hinanden retfærdigt.

En tidlig morgen i Bukarest, da jeg joggede gennem Cismigiu Park, lagde jeg mærke til et gammelt træ, der kæmpede med at få nye grene til at vokse – at give nyt liv. Symbolet på liv er at give. Vi giver så meget til familie og venner og til samfundet og Kirken, at vi til tider, lige som det gamle træ, synes, at livet er for svært – at det at give konstant er en byrde, der er for svær at bære. Vi kan måske tro, at det er nemmere at give op og kun gøre det, som det naturlige menneske gør. Men vi bør ikke og vil ikke give op. Hvorfor? Fordi vi må fortsætte med at give ligesom Kristus og det gamle træ gav. Når vi giver bare en lille smule, så lad os tænke på ham, som gav sit liv, så at vi kunne leve.

Ved enden af sit jordiske liv belærte Jesus atter om lærdommen om kærlighed, da han instruerede sine tilhængere om, at de ligesom han havde elsket dem, også skulle elske hinanden. »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:35).

Jeg slutter, i forhold til formålet med vores eksistens, at hvis vi ikke elsker Gud og vores næste, så vil det, vi ellers laver, ikke have nogen evig betydning.

Jeg vidner om Kristi guddommelighed og virkeligheden af hans mission om at tilvejebringe udødelighed og evigt liv til menneskene. Jeg beder om, at vi kan elske, som han elskede og fortsætter med at elske. Det gør jeg i Jesu Kristi navn. Amen. □

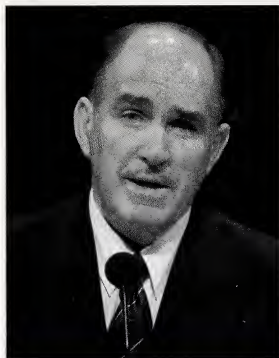
Præsident Hinckley vinker farvel til forsamlingen med sin stok, mens han forlader Konferencecentret.

Vore handlinger bestemmer vor karakter

Ældste Wayne S. Peterson
De Halvfjerds

»Ved de fleste møder med mennesker, kan vi afgøre, hvilken slags oplevelse vi vil have, alt efter hvordan vi reagerer.«

Da jeg for mange år siden var på ferie sammen med min familie, oplevede jeg noget, som lærte mig meget. En lørdag besluttede min hustru og jeg at tage børnene med ud at køre en tur og gå på indkøb. Børnene faldt i søvn, mens vi kørte, og da vi ikke ville vække dem, tilbød jeg at blive i bilen, mens min hustru løb ind i forretningen.

Mens jeg ventede, så jeg på en bil, som stod parkeret foran mig. Den var fuld af børn, og de så på mig. Jeg fik øjenkontakt med en lille dreng på seks, syv år. Da vore blikke mødtes, rakte han straks tunge ad mig.

Min første reaktion var at række tunge ad ham. Jeg tænkte: *Hvad har gjort for at fortjene dette?* Inden jeg reagerede, kom jeg heldigvis i tanke om et princip, som ældste Marvin J. Ashton havde belært om ved generalkonferencen ugen før (se Conference Report, okt. 1970, s. 36-38; eller *Improvement Era*, dec. 1970, s. 59-60). Han lærte os, hvor vigtigt det er at handle i stedet for at reagere på begivenhederne omkring os. Så jeg vinkede til den lille dreng. Han rakte tunge ad mig igen. Jeg smilede og vinkede igen. Denne gang vinkede han igen.

Snart vinkede også hans lillebror og søster ivrigt. Jeg vinkede igen, indtil jeg blev træt i armen. Så støttede jeg den på rattet og fortsatte med at vinke på alle de kreative måder, jeg kunne finde på og håbede hele tiden, at deres forældre snart ville komme, eller at min hustru snart ville komme tilbage.

Så kom forældrene langt om længe, og da de kørte væk, blev mine nye venner ved med at vinke, lige så længe jeg kunne se dem.

Det var ikke nogen særlig stor oplevelse, men den viste, at ved de fleste møder med mennesker, kan vi *afgøre*, hvilken slags oplevelse vi vil have, alt efter hvordan vi reagerer. Jeg var taknemmelig for, at jeg valgte at handle venligt og ikke reagere på mine små venners barnlige opførsel. Derved undgik jeg de negative følelser, som jeg ville have følt, hvis jeg havde fulgt mit naturlige instinkt.

Frelseren sagde i sine belæringer til nephiterne: »Altså, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem« (3 Nephi 14:12).

Forestil jer den virkning, det ville have i verden, hvis alle praktiserede Den Gyldne Regel. Men for nogle synes den at gå imod menneskets natur. Kong Benjamin sagde, at »det naturlige menneske er en fjende af Gud«, og vil forblive således, indtil det »underkaster sig den Helligånds ledelse, aflægger det naturlige menneske« og lærer at være »underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig [og] fuld af kærlighed« (Mosiah 3:19).

I vor tids travle verden synes der at være en større tendens til, at folk er aggressive over for hinanden. Nogle bliver hurtigt stødt og reagerer vredt på reelle eller imaginære fornærmelser, og vi har alle oplevet eller hørt om trafikanters raseri på vejene eller eksempler på grov og hensynsløs opførsel.

Dette smitter desværre af på vores egne hjem og skaber gnidninger og spændinger blandt familiemedlemmerne.

Det kan synes naturligt at reagere på en situation ved at give igen af samme skuffe. Men det behøver ikke at være sådan. Viktor Frankl mindedes sine grusomme krigsoplevelser og sagde: »Vi, der sad i koncentrationslejre, kan huske de mennesker, der gik rundt i barakkerne og trøstede andre og gav deres sidste bid brød væk. Der har måske ikke været mange af dem, men de er tilstrækkeligt bevis på, at alt kan tages fra mennesket, bortset fra menneskets sidste frihed, nemlig muligheden for *at vælge sin egen indstilling under de givne omstændigheder*, at vælge sin egen kurs« (*Man's Search for Meaning*, s. 86; fremhævelse tilføjet).

Det er en ædel opførsel og høje forventninger, men Jesus forventer intet mindre af os. »Elsk jeres

fjender,« sagde han, og »bed for dem, der forfølger jer« (Matt 5:44).

En af mine yndlingssalmer underbygger denne lære:

Dølg din harme, o min broder,
køl dit hede, iltre sind;
lad ej sjælens guddomsstråler kvæles
af din vredes ild.
(»Dølg din harme«, *SDH sange*, nr. 75).

Vore beslutninger og vores opførsel er det, der i sidste ende danner vores karakter. Charles A. Hall har meget rammende beskrevet denne proces i disse linier: »Vi sår vore tanker, og vi høster vore handlinger. Vi sår vore handlinger, og vi høster vores vaner. Vi sår vore vaner, og vi høster vores karakter. Vi sår vores karakter, og vi høster vores skæbne« (citeret i *The Home Book of Quotations*, red. Burton Stevenson, s. 845).

Det er i hjemmet, at vores adfærd kommer mest til syne. Det er det sted, hvor vore handlinger har størst virkning, på godt og ondt. Nogle gange føler vi os så meget »hjemme«, at vi ikke længere varer vor mund. Vi glemmer den basale høflighed. Hvis vi ikke er på vagt, kan vi få for vane at kritisere hinanden, miste selvbeherskelsen eller blive egoistiske. Vores ægtefælle og børn er måske hurtige til at tilgive os, fordi de elsker os, men de bærer ofte i det stille rundt på usynlige sår og stille smerte.

Der er for mange hjem, hvor børnene er bange for deres forældre, eller hvor hustruen er bange for sin mand. Vore ledere har mindet os om, at »fædre [skal] lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed«, og har advaret om, »personer, som ... misbruger deres ægtefælle eller deres børn ... en dag skal stå til ansvar over for Gud« (»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jun. 1996, s. 10). Modstanderen ved, at hvis han kan fremkalde en atmosfære med splid, konflikter og frygt i hjemmet, bedrøves Ånden, og de bånd, som bør binde familien sammen, svækkes.

Den opstandne Herre erklærede: »Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen, som er faderen til splid og uenighed, som opægger menneskenes hjerter til at trættes i vrede med hinanden« (3 Nephi 11:29).

Når vi føler vrede eller splid i vores hjem, bør vi straks indse, hvilken magt der har taget kontrol med vores liv, og hvad Satan prøver at opnå. Salomo gav os denne vise formel: »Et mildt svar afvender vrede, et sårende ord vækker harme« (Ordsp 15:1).

Vores hjem bør være et ideelt tilflugtssted, hvor hvert familiemedlem kan føle sig tryg, sikker, elsket og beskyttet mod hård kritik og splid, som vi så ofte møder i verden.

Kristus er et perfekt eksempel på at bevare kontrollen med sine følelser i alle tilfælde. Da han blev bragt for Kaifas og Pilatus, slog, piskede, hånede og spyttede hans bødler på ham (se Matt 26; Luk 23). Den store ironi er, at de nedværdigede deres Skaber, som led for dem pga. af hans kærlighed til dem.

Under denne mishandling holdt Jesus fatningen og nægtede at handle uvenligt. Selv på korset under hans ubeskrivelige smerte, lød hans bøn: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

Han forventer det samme af os. Til dem, som fulgte ham, sagde han: »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:35).

Må vi bevise, at vi er hans discciple ved at styrke vores hjem på god og kærlig vis. Må vi huske, at »et mildt svar afvender vrede,« og gennem vores forhold og dem, vi møder, stræbe efter at opbygge en karakter, som Frelseren vil kunne godtage.

Jesus Kristus er det fuldkomne eksempel. Han er vor Frelser og vor Forløser. Jeg bærer vidnesbyrd om ham! Vi ledes af en levende profet i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. □

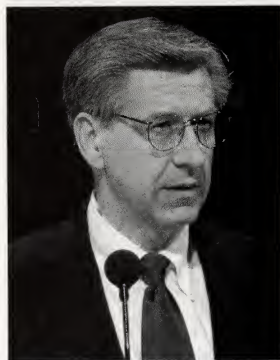
Mormontabernakelkoret synger ved et konferencemøde.

Pas på knurren

Ældste H. Ross Workman
De Halvfjerds

»Lydighed er nødvendig for at virkeliggøre Herrens velsignelser.«

Som unge missionærer vidnede min kammerat og jeg om, at Gud taler gennem profeter i dag. En mand spurgte: »Hvad har jeres profet så sagt i denne uge?« Idet jeg kæmpede med at huske profetens budskab i den sidste *Improvement Era*, det relevante kirkeblad på det tidspunkt, fik jeg en særlig forståelse for vigtigheden af at kende og adlyde den levende profets lærdomme.

I dag håber jeg på at overtale jer til at følge de levende profeter og at advare om et bedrag, som modstanderen har udtænkt for at hindre jer i at følge dem. Skrifterne henviser til dette bedrag som »knurren«.

Frelseren lærte os en lignelse for at advare os mod den svigefulde sti mod ulydighed, som det er at »knurre«. I lignelsen lærer vi om en adelsmand, som havde et udsøgt stykke jord. Han bad sine tjenere om at plante 12 oliventræer og bygge et tårn med udsigt over vingården. Hensigten med tårnet var at give vægterne mulighed for at stå på tårnet for at advare om en kommende fjende. Således kunne vingården beskyttes.

Tjenerne byggede ikke tårnet. Fjenden kom og nedbrød oliventræerne. Tjenernes ulydighed resulterede i en katastrofe i vingården (se L&P 101:43-62).

Hvorfor byggede tjenerne ikke tårnet? Ulykkens sæd blev plantet ved ulydighed.

I henhold til Herrens lignelse består knurren af tre trin, som hver især fører til det næste på en nedadgående vej mod ulydighed.

For det første begyndte tjenerne at stille spørgsmål. De syntes at de skulle udøve deres egen dom over de instruktioner, de havde fået af deres mester. »Hvortil behøver vor herre dette tårn, eftersom der hersker fred?« sagde de (L&P 101:48). Først stillede de spørgsmål i deres eget sind, hvorpå de såede spørgsmålene i andres sind. Spørgsmål kom først.

For det andet begyndte de at efterrationalisere og undskylde sig selv for ikke at gøre det, de var blevet bedt om at gøre. De sagde: »Kunne disse penge ikke overgives vekselererne? Thi dette behøves ikke« (L&P 101:49). Således kom de med en undskyldning for ulydighed.

Det tredje trin følger uundgåeligt: Dovenskab med hensyn til at følge Mesterens befalinger. Lignelsen lyder: »... de [blev] meget lade og lyttede ikke til deres herres befalinger« (L&P 101:50). Således var ulykken iscenesat.

Gud har velsignet sine børn med profeter til at belære dem om hans veje og forberede dem til evigt liv. Guds veje er ikke lette for mennesket at forstå. »For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren« (Es 55:8). Lydighed er nødvendig for at virkeliggøre Herrens velsignelser, selv om hensigten med befalingen ikke forstås.

Modstanderen hvisker den bedrageriske indbydelse til at knurre for at ødelægge den kraft, som kommer ved lydighed. Mønstret i sådan beklagelse kan tydeligt ses i følgende beretning om Israels børn:

Herren lovede Israels børn, at han ville sende dem en engel for at fordrive kana'anæerne, så Israel kunne arve et land med mælk og honning (se 2 Mos 33:1-3). Da Israel nåede grænserne til Kana'an, sendte Moses spejdere ind i landet, og da de vendte tilbage, fortalte de, at Kana'ans hære var stærke, og de fremkom med det synspunkt, at Kana'an var stærkere end Israel. Så begyndte de at knurre.

De stillede spørgsmål ved den befaling, der var givet gennem Moses, deres levende profet. De spredte deres spørgsmål til andre. Hvordan kunne Israel overvinde Kana'ans kæmper, når Israels børn i sammenligning så sig selv som græshopper? (se 4 Mos 13:31-33).

Spørgsmålene blev til efterrationalisering og undskyldninger. De påstod at de frygtede for deres hustruer og børn. »Var det ikke bedre, om vi vendte tilbage til Egypten?« sagde de (se 4 Mos 14:2-3).

Beklagelserne blev til ulydighed, da Israel søgte at udpege en anfører, som skulle føre dem tilbage til Egypten (se 4 Mos 14:4).

De nægtede ganske enkelt at følge den levende profet. På grund af deres knurren, borttog Herren de lovede velsignelser fra Israels børn, at han ville tilintetgøre kana'anæerne og give dem deres forjættede land. I stedet sendte han Israel ind i ørkenen for at vandre der i 40 år.

Præstedømmebærere ankommer til præstedømmets møde ved generalkonferencen lørdag aften.

Det kendte mønster for beklagelser ses igen i Lehis familie.

Da profeten Lehi sendte sine sønner til Jerusalem for at få fat i messingpladerne, mødte de meget modstand. Først blev Laman jaget ud af Labans hus for blot at bede om pladerne. Efter at Lehis sønner havde tilbudt at betale for pladerne med guld og sølv, stræbte Laban dem efter livet og fratog dem deres ejendom. Brødrene gemte sig i en klippehule for at vurdere deres situation.

Laman og Lemuel knurrede. Det begyndte som altid med spørgsmålet: »Hvorledes er det muligt, at Herren vil overgive Laban i vore hænder?« sagde de (1 Nephi 3:31).

Dernæst undskyldningen: »Se, han er en mægtig mand, og han kan befale over halvtredsindstyve, ja, han kan endog slå halvtredsindstyve ihjel; hvorfor skulle han da ikke kunne slå os ihjel?« (1 Nephi 3:31).

Til sidst var de meget lade. Fyldt med vrede, bitterhed og undskyldninger, ventede Laman og Lemuel ved Jerusalems mure, mens den trofaste Nephi udførte Herrens værk (se 1 Nephi 4:3-5).

Herren har talt imod den indstilling i vore dage: »Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sen til at udføre den, er under fordømmelse« (L&P 58:29).

Vi har med opløftede hænder opretholdt vore levende profeter. Vi glæder os over privilegiet at høre Guds åbenbarede ord fra vore levende profeter i vore dage. Hvad gør vi, når vi hører dem? Følger vi vore levende profeters belæringer nøjagtigt, eller knurrer vi?

Er det lettere i vore dage at følge en levende profet, end det var på Moses' tid eller Nephis? Ville de, som knurrede mod Moses og Nephi, også knurre i dag? Det samme spørgsmål kan stilles omvendt. De, som knurrer i dag, ville også have knurret som Laman og Lemuel eller Israels børn gjorde mod profeten på deres tid og med de samme katastrofale konsekvenser.

De enkleste instruktioner kan vise tendensen til at knurre. Jeg deltog engang i et møde, hvor den præsiderende myndighed indbød medlemmerne af sin menighed til at flytte fremad i salen. Nogle få rørte på sig. De fleste gjorde det ikke. Hvorfor ikke?

Jeg er sikker på, at der var nogle, som satte spørgsmålstegn ved, hvorfor de skulle forlade deres behagelige siddeplads. »Hvorfor mig?« Dette spørgsmål blev uden tvivl straks efterfulgt af en undskyldning for eller efterrationalisering af, hvorfor det betød noget, om man flyttede sig eller ej. Jeg tror, at der fulgte nogen irritation over, at den præsiderende leder kom med en sådan anmodning. Det sidste trin, som var tydeligt for alle, som lagde mærke til det, var ladhed med hensyn til at reagere. Nogle få flyttede sig. Var det noget småt? Ja. Men det viste en dybere og mere grundlæggende mangel på villighed til at adlyde. Det viste en ånd af ulydighed. Det er ikke noget småt?

Jeg var for nylig til et kirkemøde i Vestafrika, da en præstedømmeleder indbød brødrene til at komme frem og sidde på de første tre rækker i kirkesalen. Alle mændene rejste sig øjeblikkeligt og flyttede sig i henhold

til instruktionerne. Noget småt? Ja. Men det viste villighed til at adlyde. Det er ikke noget småt?

Jeg indbyder jer til at fokusere på den befaling fra de levende profeter, som plager jer mest. Sætter I spørgsmålstegn ved, om befalingen gælder jer? Finder I bekvemme undskyldninger til, hvorfor I ikke kan efterkomme befalingen? Føler I jer frustrerede eller irriterede på dem, som minder jer om befalingen? Er I lade med hensyn til at holde den? Pas på modstanderens bedrag. Pas på knurren.

En lykkelig forælder oplever den særlige glæde, som kommer på grund af et barns villige lydighed. Er det ikke det samme med Gud?

Jeg kan delvist forstå, hvor lykkelig Herren må være, når hans tjenere adlyder uden at knurre. For nyligt deltog min kære hustru og jeg i et møde, hvorunder vores ansvar skulle forklares. Vi havde på det tidspunkt ingen anelse om, hvad vores opgave skulle bestå i, eller hvor vi skulle tjene. Jeg var i fortrolighed blevet underrettet om, at vi ville blive kaldet til at tjene i Vestafrika? Jeg var overrasket og glad for opgaven, men i mit sind kom de tanker, som uundgåeligt ville komme til min partner i næsten 39 år. Hvordan ville hun modtage denne opgave? Jeg vidste, at hun ville indvillige i at rejse. I alle vore år sammen havde hun aldrig afvist en kaldelse fra Herren. Men hvad ville hendes hjertes følelser være?

Mens jeg sad ved siden af hende, kunne hun i mine øjne se, at jeg kendte til opgaven. Hun sagde: »Nå, hvor er det så?« Jeg sagde ganske enkelt: »Afrika.« Hendes øjne skinnede, og hun sagde med et glad hjerte: »Er det ikke pragtfuldt!« Min glæde var fuldkommen.

Således må vor Fader i himlen også føle glæde, når vi følger de levende profeter med et villigt hjerte. Jeg vidner om, at Jesus Kristus lever. Han taler til profeter i vore dage. Må vi følge vore profeter uden knurren, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Kraften i et stærkt vidnesbyrd

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

»Din personlige tryghed og lykke afhænger af dit vidnesbyrds styrke, for det vil lede dine handlinger i vanskelige eller usikre tider.«

I denne usikre verden er der nogle ting, der aldrig ændrer sig: vor himmelske Faders fuldkomne kærlighed til enhver af os; visheden om, at han er der og altid lytter til os; eksistensen af urokkelige, uforanderlige sandheder; den kendsgerning, at der findes en plan for vores lykke; visheden om, at succes i dette liv opnås ved tro på Jesus Kristus og lydighed mod hans lærdomme takket være hans forsonings forløsende kraft; visheden om liv efter døden; den kendsgerning, at vores forhold der afgøres af, hvordan vi lever her. Hvorvidt vi anerkender eller ikke anerkender disse sandheder ændrer ikke på, at de eksisterer. De er de grundlæggende byggeklodser i et levende vidnesbyrd. Et stærkt vidnesbyrd er den urokkelige grundvold for et trygt, meningsfyldt liv, hvor fred, tillid, lykke og kærlighed kan trives. Det er fast forankret i overbevisningen om, at en alvidende Gud styrer sit værk. Han vil ikke svigte. Han vil indfri sine løfter.

Et stærkt vidnesbyrd er den livgivende kraft i et liv med fremgang. Det bygger på en forståelse af Gud vor Faders, Jesu Kristi og Helligåndens guddommelige egenskaber. Det sikres ved vores villighed til at forlade os på den. Et stærkt vidnesbyrd er grundfæstet i den personlige vished om, at Helligånden kan vejlede og inspirere os i hverdagen.

Et vidnesbyrd styrkes af åndelige indtryk, som bekræfter gyldigheden af en lærdom, en retskaffen handling eller en advarsel om overhængende fare. Ofte ledsages en sådan vejledning af stærke følelser, som kan gøre det svært at tale og som giver os tårer i øjnene. Men et vidnesbyrd er ikke en følelse. Det er selve indbegrebet af en karakter, som er vævet af tråde af utallige korrekte beslutninger. Disse beslutninger træffes med tillidsfuld tro på det, man tror på, og som, til at begynde med, ikke ses.[1] Et stærkt vidnesbyrd giver fred, trøst og vished. Det danner den overbevisning, at hvis man konsekvent efterlever Frelserens lærdomme, bliver livet smukt, fremtiden tryg, og man vil modtage styrke til at

overvinde de udfordringer, som møder os på vor vej. Et vidnesbyrd vokser ud fra en forståelse af sandhed, udskilt fra bønner og granskning af skriftens lære. Det næres ved efterlevelse af de disse sandheder i tro og den sikre tillid til, at de lovede resultater nok skal komme.

Et stærkt vidnesbyrd har styrket profeter gennem historien og rustet dem til at handle modigt og beslutsomt i vanskelige tider. Et stærkt vidnesbyrd kan gøre det samme for dig. Når du styrker dit eget personlige vidnesbyrd, får du kraft til at træffe de rette valg, så du kan stå urokkelig trods en stadig mere ond verdens pres. Din personlige tryghed og lykke afhænger af dit vidnesbyrds styrke, for det vil lede dine handlinger i vanskelige eller usikre tider.

Foretag en ærlig vurdering af dit liv. Hvor stærkt er dit eget vidnesbyrd? Er det virkelig en livgivende kraft i dit liv, eller er det mere et håb om, at det, som du har lært, er sandt? Er det mere end en vag tro på, at sunde principper og livsmønstre er rimelige og logiske? En sådan mental anerkendelse vil ikke kunne hjælpe dig, når du står over for de alvorlige prøvelser, som uundgåeligt vil møde dig. Leder dit vidnesbyrd dig til at træffe de rette valg? For at det kan ske, skal visse grundlæggende sandheder blive en del af hver fiber af din karakter. De skal blive en vigtig del af dit væsen, mere dyrebar end selve livet. Hvis en ærlig vurdering af dit eget vidnesbyrd viser, at det ikke er så stærkt, som det bør være, hvordan kan du så styrke det?

Dit vidnesbyrd styrkes, når du udøver tro på Jesus Kristus, på hans lærdomme og på hans uendelige magt til at udføre det, som han har lovet.[2] Nøgleordene her er »udøv tro«. Sand tro rummer enorm kraft, men der er visse principper, som skal følges, for at man kan frigøre denne kraft. Moroni sagde, at »tro er det, som håbes og ikke ses; modsig derfor ikke, fordi I ikke ser; thi I får intet vidnesbyrd, *førend jeres tro er blevet prøvet*«.[3] Det vil sige, at du skal efterleve den sandhed eller det princip, som du har tro på. Når du konsekvent efterlever det, vil du modtage et vidnesbyrd om dets sandhed gennem Helligåndens kraft. Det er ofte en følelse af fred. Det kan være en spirende følelse i dit indre. Det kan vise sig ved, at døre åbnes for yderligere sandheder. Når du tålmodigt søger en bekræftelse, skal den nok komme. Forstå, at Herren giver dig evner til at forstå og ved personlig erfaring påvise sandheden af hans lærdomme. Han vil bekræfte visheden om, at hans love frembringer de lovede resultater, når de villigt og vedvarende efterleves.

Et stærkt vidnesbyrd vil komme til dig i stille stunder med bøn og overvejelse, når du erkender de indtryk, som ledsager disse stunder. Ydmyg, tillidsfuld bøn bringer opmuntring, lindring, trøst, vejledning og fred, som den uværdige aldrig oplever.

Der er visse sandheder angående bøn, som måske kan hjælpe dig. Herren hører dine bønner i vanskelige stunder. Han svarer dem uvægerligt. Men hans svar kommer som regel ikke, mens du ligger på

dine knæ og beder, selvom du måske beder om et øjeblikkeligt svar. Der er et mønster, som skal følges. Du har fået besked på selv at søge et svar på din bøn og så få bekræftet, at det er korrekt.[4] Adlyd hans råd om at »udtænke det i dit eget sind«.[5] Så vil du ofte komme frem til en løsning. Søg så en bekræftelse på, at dit svar er korrekt. Denne hjælp kan komme gennem bøn og overvejelse af skrifterne, til tider ved andres indgriben[6] eller ved hjælp af dine egne evner under Helligåndens ledelse.

Af og til ønsker Herren, at du tillidsfuldt skal fortsætte, inden du modtager det bekræftende svar. Hans svar kommer ofte i små stykker som hjælp på vejen. Når hver stump modtages og følges i tro, knyttes de sammen med andre og giver dig hele svaret. Dette mønster kræver, at man udøver tro. Skønt det til tider kan være krævende, så medfører det betydelig personlig vækst. Til tider giver Herren dig et svar, før du har bedt. Det sker, når du ikke er klar over en fare, eller når du gør det forkerte i den tro, at det er rigtigt.

Alma viste, hvordan faste og bøn kan styrke dit vidnesbyrd. Han sagde:

»Jeg vidner for jer, at jeg ved, at de ting, jeg har talt om, er sandfærdige. Og hvordan tror I, at jeg ved dette med sikkerhed?

... Jeg har fastet og bedt i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige, thi Gud Herren har åbenbaret dem til mig ved sin Helligånd.«[7]

Præsident Romney lærte os om den vidnesbyrd-styrkende kraft i skrifterne ved hjælp af dette personlig eksempel:

»Jeg opfordrer jer til at gøre jer bekendt med [Mormons Bog]. Læs den for jeres børn. De er ikke for små til at forstå den. Jeg kan huske, at jeg læste den med en af mine knægte, da han var meget lille ... Jeg lå i den nederste køje, og han lå i den øverste. Vi skiftedes til at læse passager højt for hinanden fra de tre sidste, vidunderlige kapitler i Anden Nephi. Jeg hørte hans stemme skælve og troede, at han var lidt forkølet ... Da vi var færdige med at læse, sagde han: ›Far, græder du nogensinde, når du læser i Mormons Bog?‹

›Ja, min dreng ... Nogle gange vidner Herrens Ånd så stærkt til min sjæl, at Mormons Bog er sand, at jeg begynder at græde.‹

›Ja,‹ sagde han, ›det var det, der skete for mig i aften.‹«[8]

Dit vidnesbyrd vil styrkes ved villig lydighed mod tiendeloven og fasteofre, og Herren vil velsigne dig rigt for det. Når dit vidnesbyrd styrkes, vil Satan i endnu højere grad prøve at friste dig. Modstå hans forsøg. Du bliver stærkere, og hans påvirkning bliver svagere.[9] Satans stadig større indflydelse i verden tillades, for at der kan herske en atmosfære, hvori man kan vise sit værd. Skønt Satan hærger i dag, blev hans endelige skæbne afgjort af Jesus Kristus, da han fuldførte sin guddommelige opgave med at forløse menneskeheden. Djævelen sejrer ikke.

Selv nu er Satan tvunget til at holde sig inden for de rammer, som Herren har sat. Han kan ikke fjerne velfortjente velsignelser. Han kan ikke ændre en karakter, som er vævet af retfærdige valg. Han har ikke magt til at knuse de evige bånd, som

knyttes mellem mand, hustru og børn i et helligt tempel. Han kan ikke knuse sand tro. Han kan ikke tage dit vidnesbyrd fra dig. Ja, alt dette kan mistes ved at give efter for hans fristelser. Men han har ikke magt til af sig selv at knuse dem.

Disse og andre sandheder er sikre. Men din overbevisning om deres sandfærdighed skal udspringe af din egen forståelse af sandheden, af din egen efterlevelse af den guddommelige lov og din villighed til at søge Åndens bekræftende vidnesbyrd. Dit vidnesbyrd kan begynde med en anerkendelse af, at Herrens lærdomme synes rimelige. Men det skal vokse ved at efterleve disse love. Så vil dine egne erfaringer bekræfte deres gyldighed og medføre de lovede resultater. Den bekræftelse kommer ikke på én gang. Et stærkt vidnesbyrd opnås linje på linje, bud på bud. Det kræver tro, tid og vedvarende lydighed og villighed til at ofre.

Et stærkt vidnesbyrd kan ikke bygge på en svag grundvold. Lad derfor være med at foregive, at du tror på noget, når du ikke er sikker på det. Stræb efter at modtage et bekræftende vidnesbyrd. Anråb Gud i kraftig bøn, lev retskaffent og søg en åndelig bekræftelse. Det vidunderlige ved Herrens lærdomme er, at de er sande, og at du selv kan få det bekræftet. Finpuds dine åndelige evner ved konstant at være årvågen over for den vejledning, som kommer gennem Åndens stille, sagte røst. Fortæl din himmelske Fader om dine følelser, dine behov, dine bekymringer, dine håb og drømme. Tal med fuld tillid til ham i visheden om, at han hører og svarer. Fortsæt da tålmodigt med at gøre det, som du ved er rigtigt, idet du vandrer med en tillidsfuldhed, som udspringer af tro og retskaffenhed, mens du tålmodigt venter på det svar, som kommer på den måde og på det tidspunkt, som Herren finder mest passende.[10]

Hvorfor var Joseph Smith i stand til at gøre noget, som lå ud over hans egne evner? Det skyldtes hans stærke vidnesbyrd. Det førte til hans lydighed, hans tro på Mesteren og hans faste beslutning om at gøre hans vilje. Jeg vidner for jer, at efterhånden som jeres vidnesbyrd vokser i styrke, kan I, når der er behov for det, og I fortjener det, nyde inspiration, som fortæller jer, hvad I skal gøre, og, når det er nødvendigt, kan I modtage guddommelig kraft til at udføre det.[11] Joseph Smith fuldkommengjorde sin evne til at følge Herrens vejledning ved konstant, personlig disciplin. Han lod ikke sine egne ønsker, magelighed eller menneskers pres komme i vejen for sin lydighed. Følg hans eksempel.

For at opnå varig fred og tryghed skal du på et tidspunkt i livet, i stunder med stille meditation, få vished om, at der er en Gud i himlen, som elsker dig; at han styrer alt og vil hjælpe dig. Den overbevisning er kernen i et stærkt vidnesbyrd.

Om et øjeblik giver præsident Gordon B. Hinckley os konferencens afsluttende budskab. Her i formiddags hørte vi ham, som Herrens profet give en alvorlig, dog beroligende råd vedrørende de udfordringer, vi står overfor. Han bad om, at vi ydmygt bad til vor Fader i himlen om vejledning og styrke til at bekæmpe det onde. Vores sikkerhed ligger i ham og hans elskede Søn, Jesus Kristus. Jeg ved, at Frelseren elsker jer. Han vil bekræfte jeres indsats for at styrke jeres vidnesbyrd, så det bliver en altopslugende kraft til det gode for jer, en kraft, som vil opretholde jer i nødens stund og give jer fred og sikkerhed i disse usikre tider.

Som en af hans apostle, der er bemyndiget til at bære vidnesbyrd om ham, vidner jeg højtideligt om, at jeg ved, at Frelseren lever, at han er et opstandent, herliggjort væsen, der besidder fuldkommen kærlighed. Han er vores håb, vores Formidler, vores Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

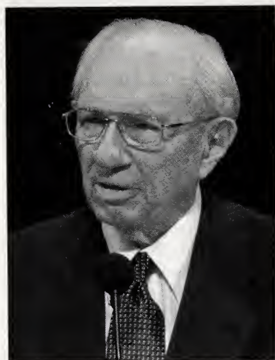
1. Se Ether 12:6; Hebr 11:1.
2. Se Alma 26:22; L&P 3:1-10; 82:10.
3. Ether 12:6; fremhævelse tilføjet.
4. Se L&P 6:23, 36; 8:2-3, 10; 9:9.
5. L&P 9:8.
6. Se Spencer W. Kimball: *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, s. 252.
7. Alma 5:45-46.
8. I Conference Report, apr. 1949, s. 41.
9. Se David O. McKay: »Let Virtue Garnish Thy Thoughts,« *Improvement Era*, juni 1969, s. 28.
10. Se David O. McKay: »The Times Call for Courageous Youth and True Manhood,« *Improvement Era*, juni 1969, s. 117.
11. Se L&P 43:16.

»Til vi ses igen«

Præsident Gordon B. Hinckley

»Vores tryghed ligger i vores retskafne liv. Vores styrke ligger i retfærdighed. Gud har gjort det klart, at hvis vi ikke svigter ham, vil han ikke svigte os.«

Mine kære brødre og søstre, jeg er glad for, at vi i dag og i går har været sammen med søster Inis Hunter, præsident Howard W. Hunters enke. Vi værdsætter i høj grad hendes tilstedeværelse.

Nu nærmer vi os denne storslåede konferences slutning. Koret vil synge »Gud vær' med dig til vi ses igen« (*Salmer og sange*, nr. 92). Jeg er taknemmelig for den sang. Den lyder:

Gud vær med jer til vi ses igen,
på din rejse dig bevare,
skærme dig mod nød og fare …

Om du møder svære prøver,
stol på ham, som hjem dig fører …

Mødes vi ej mer' i livet,
vi skal ses i paradiset.
Gud vær med jer til vi ses igen.

Jeg har sunget disse ord på engelsk, når andre sang dem på flere forskellige sprog. Jeg har opløftet min røst med disse vidunderlige og enkle ord på mindeværdige tidspunkter på alle jordens kontinenter. Jeg har sunget dem ved missionærers farvelmøder med tårer i mine øjne. Jeg har sunget dem sammen med mænd i kampuniform i Vietnam-krigen. På tusinde steder og under mange omstændigheder i disse næsten utallige år har jeg ladt min røst lyde sammen med så mange andre i disse afskedsord, sunget af folk, som elsker hinanden.

Vi var fremmede, da vi mødtes. Vi var brødre og søstre, da vi sagde farvel.

Disse enkle ord blev en bøn, der blev bedt til himlens trone på vegne af hinanden.

I denne ånd byder vi farvel, når vi afslutter det, der har været en yderst bemærkelsesværdig og historisk konference.

Jeg håber, at vores hjerte er blevet rørt og vores beslutsomhed opløftet, mens vi har hørt brødrene og søstrene tale. Jeg håber, at enhver gift mand har sagt til sig selv: »Jeg vil være venligere og mere gavmild over for min partner og mine børn. Jeg vil kontrollere mit temperament.« Jeg håber, at venlighed vil erstatte hårdhed i vore samtaler med hinanden.

Jeg håber, at enhver hustru vil se hen til sin ægtemand som hendes kære partner, hendes livs stjerne, hendes støtte, hendes beskytter, hendes partner med hvem hun går hånd i hånd »som ligeværdige«. Jeg håber, at hun vil se hen til sine børn som Guds sønner og døtre, det mest betydningsfulde bidrag, hun har ydet til verden, hendes vigtigste sag med hensyn til hvordan de klarer sig, og som er mere dyrebare end noget andet, hun har eller kan håbe på.

Jeg håber, at drenge og piger vil forlade denne konference med større påskønnelse for deres forældre, med en mere brændende kærlighed i deres hjerte til dem, som bar bragt dem ind i verden, til dem, som elsker dem højest og bekymrer sig mest for dem.

Jeg håber, at larmen i vores hjem vil dale nogle få decibel, at vi vil dæmpe vores stemme og tale til hinanden med større påskønnelse og respekt.

Jeg håber, at alle os, som er medlemmer af denne kirke, vil være fuldstændig loyale over for Kirken. Kirken har brug for jeres loyale støtte, og I har brug for Kirkens loyale støtte.

Jeg håber, at bøn vil få ny betydning i jeres liv. Ingen af os ved, hvad der er forude. Vi kan spekulere, men vi ved det ikke. Sygdom kan ramme os. Uheld kan overvælde os. Frygt kan plage os. Døden kan lægge sin kolde og højtidelige hånd på os eller en af vore kære.

Uanset hvad der måtte komme, må troen, urokkelig og konstant, da skinne over os som Nordstjernen.

Nu står vi i dag over for bestemte problemer, alvorlige og fortærende og vanskelige og af stor bekymring for os. Vi har i sandhed brug for Herren.

Da jeg gik hjem til frokost, tændte jeg fjernsynet og så nyhederne et øjeblik og gentog i mit sind ordene fra Salmerne: »Hvorfor er folkeslagene i oprør?« (se Sl 2:1). Jeg har levet under alle det 20. århundredes krige. Min ældste bror ligger begravet i Frankrigs jord, som offer for første verdenskrig. Jeg har levet under anden verdenskrig, Korea-krigen, Vietnam-krigen, Golfkrigen og mindre konflikter. Vi er blevet et meget trættekært og vanskeligt folk

i vore konflikter med hinanden. Vi har i høj grad brug for at vende os til Herren og se hen til ham. Jeg tænker på Kiplings storslåede ord:

I horisonten vores flåde forsvinder,
dens ild rammer fjendens klitter og kyst.
Se, al vores pragt fra historiens tinder
bliver som Nineve til støv så tyst.
O, du nationers dommer, beskyt nu mig,
lad mig ikke glemme, ja, aldrig glemme dig!
(Rudyard Kipling, »Recessional,« i *Masterpieces of Religious Verse*, red. James Dalton Morrison, s. 512)

Vores tryghed ligger i vores retskafne liv. Vores styrke ligger i retfærdighed. Gud har gjort det klart, at hvis vi ikke svigter ham, vil han ikke svigte os. Han, som bevarer Israel, falder ikke i søvn, han sover ikke (se Sl 121:4).

Og nu, hvor vi afslutter denne konference, vil jeg gerne, selv om vi skal afslutte med en bøn, bede en kort bøn i denne situation:

O Gud, vor evige Fader, du som er nationernes store dommer, du som er universets overhoved, du som er vor Fader og vor Gud, hvis børn vi er, vi ser til dig i tro på dette mørke og højtidelige tidspunkt. Velsign os, kære Fader, med tro. Velsign os med kærlighed. Velsign os med barmhjertighed i vores hjerte. Velsign os med en udholdende ånd i forbindelse med at rykke dette forfærdelige onde, som er i denne verden, op med rode. Beskyt og vejled dem, som er beskæftiget aktivt med at fremme kampen. Velsign dem, bevar deres liv, frels dem fra skade og ondt. Hør deres kæres bønner for deres sikkerhed. Vi beder for jordens store demokratier, som du har holdt øje med i skabelsen af deres regeringer, hvor fred og frihed og demokratiske processer består.

O Fader, se med barmhjertighed på denne, vor nation, og dens venner i denne nødens stund. Skån os og hjælp os med altid at vandre i tro på dig og på din elskede Søn, hvis barmhjertighed vi regner med og til hvem vi ser hen til som vores Frelser og vor Herre. Velsign fredens sag og bring den hurtigt tilbage til os, beder vi dig ydmygt om, idet vi også beder om du vil tilgive vores arrogance, overse vore synder, være god og nådig imod os, samt påvirke vores hjerte til at vende sig i kærlighed til dig. Vi beder ydmygt i hans navn, som elsker os alle, ja, Herren Jesus Kristus, vor Forløser og vor Frelser. Amen. □

Hjælpeforeningens årlige møde
29. september 2001

Vær trofast og urokkelig

Mary Ellen W. Smoot
Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde

»Vi kan ikke vender vores tro ryggen, når vi møder udfordringer. Vi vil ikke vende os bort, vi vil ikke trække os tilbage, vi vil ikke miste modet.«

Nogle mennesker og begivenheder i vores liv efterlader sig spor i vores hjerte, og vi bliver aldrig den samme.

Vi beder i aften som præsidentskab til, at de ord, der bliver sagt her i aften, vil efterlade sig spor i vores hjerte og bevirke, at vi forbliver faste, urokkelige og bestandige døtre af Gud.

Når jeg har rejst rundt i verden, har trofaste søstre i Hjælpeforeningen efterladt sig spor i mit hjerte. Jeg har set deres pligttro arbejde for at hjælpe og tjene hinanden her og i hele verden. Jeg bliver aldrig den samme.

Jeg ønsker, at I beder for mig, nu hvor jeg siger nogle få ting, som jeg håber vil gennemtrænge jeres hjerte og føre jer nærmere til Frelseren og Forløseren.

Vi vælger at være trofaste og urokkelige i vores tro på grund af løfterne om evig herlighed, evigt afkom og en evig familie i det celestiale rige. Vi elsker vores familie og ved, at vi får størst glæde og fred, når vi ser vores familiemedlemmer møde prøvelser i deres tilværelse og træffe retskafne valg for at overvinde verden.

Af og til lægger jeg mine hænder på min børns eller børnebørns kinder, når de gør noget, som vil bringe dem øjeblikkelig eller langvarig skade. Jeg ser dem dybt i øjnene og forklarer omhyggeligt, hvor højt elskede og værdsatte de er. Derefter beskriver jeg de skader, som deres handlinger ville føre til.

Jeg kan se Frelseren for mig med hænderne på vores ansigt, hvor han beder os hver især om at forblive trofaste og urokkelige og oprigtige mod den Gud, som har skabt os.

Søstre, jeg ville ønske, at jeg kunne placere mine hænder på jeres ansigt, se jer dybt i øjnene og give jer en klar vision af jeres afgørende rolle som Guds elskede døtre, hvis »liv har betydning, formål og retning.« Vi er kvinder, som »øger vores vidnesbyrd om Jesus Kristus ved hjælp af tro og studium af skriften,« som »søger åndelig styrke ved at følge Helligåndens tilskyndelser.« »[Vi] indvier os selv til at styrke ægteskabet, familien og hjemmene [og] finder storhed i moderskabet og glæde i kvindelighed.«[1] Vi er kvinder i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Hjælpeforening.

Før vi kom til denne jord, levede vi i en kærlig himmelsk Faders nærhed. Jeg kan forestille mig, at et af vore mest yndede samtaleemner var, hvad der ville ske, når vi gik gennem sløret og kom ned på jorden.

Nu er vi her. Selv om vi fik noget at vide om de vanskeligheder, vi ville møde på jorden, tvivler jeg på, at vi forstod det eller kunne have vidst, hvor krævende, hvor trættende, og endda til tider fyldt med sorg dette liv på jorden ville blive. På et tidspunkt har vi uden tvivl følt, at det, som vi oplevede, bare var for svært at bære. Men, som profeten Joseph Smith belærte om: »Da [vi] blev medlem af denne Kirke, sagde [vi] ja til at tjene Gud. Da [vi] gjorde det, forlod [vi] … neutral jord, og [vi] kan aldrig komme tilbage dertil. Skal [vi] svigte den Mester, som [vi] har sagt ja til at tjene, vil det ske efter den ondes tilskyndelse, og [vi] vil følge hans ordrer og være hans tjener.«[2]

Jeg kan forestille mig Frelseren tage vores ansigt i sine hænder, se os dybt i øjnene og love os et søsterfællesskab, Hjælpeforeningen for at hjælpe os i vore prøvelser. Denne organisation for alle kvinder i Kirken har til formål at bringe os til Frelseren og hjælpe hinanden med at hjælpe de syge og fattige. Søstre i Hjælpeforeningen vil lægge deres arme omkring de nye medlemmer og få alle til at føle, at der er brug for dem, og at de blive næret, uanset deres status i livet på dette tidspunkt. De vil byde de nye unge piger velkommen, når de kommer, og integrere dem i alle aktiviteter. Brug dem. Vi har ikke råd til at miste

dem. Alle vil blive opløftet og elsket. Alle vil følge deres præstedømmeledere, når de leder os gennem en smal sti til sikker havn, til den rene sandhed og en livsstil, som gavner Guds døtre.

Præsident Gordon B. Hinckley har rådet kvinderne i Kirken: »Lev op til de store muligheder, som findes I jer. Jeg beder jer ikke om, at I gør mere, end I magter. Jeg håber, at I ikke vil plage jer selv med tanker om, at I ikke slår til. Jeg håber ikke, at I vil prøve at sætte mål, der er langt større, end I kan klare. Jeg håber, at I ganske enkelt gør det, som I kan, så godt I kan. Hvis I gør det, vil I opleve mirakler.«[3]

Når jeg hører søstre sige: »Det er for svært for mig at være besøgslærerinde«, eller »Jeg har ganske enkelt ikke tid til at bede og læse i skrifterne!« »Jeg har for travlt til at tage mig af hjemmet, familien og inspirationsmødet,« ønsker jeg at sige, som præsident Hinckley har rådet: »Lev op til de store muligheder, som findes i jer.« Vi bør måske tage et skridt tilbage og se på, om vores handlinger stemmer overens med de ting, som er vigtigst for os. Når vi prioriterer de vigtigste ting i vores liv, kan vi leve uden fortrydelse hver dag.

Vi kommer ikke kun i Hjælpeforeningen hver uge for at få næring og blive elsket, men også for at melde os til at tjene. Det vigtigste arbejde er nogle gange inden for vores eget hjems fire vægge.

Lucifer gør alt, hvad han kan for at få os bort fra de vigtigste ting. Et af hans mest effektive redskaber er at overbevise os om, at det er umuligt at forblive fokuseret på åndelige ting, når kravene i tilværelsen er så presserende.

Da en lovkyndig spurgte Frelseren, hvilket bud var det største af alle, svarede Jesus uden tøven: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.« Og det andet ligner det virkelig: »Du skal elske din næste som dig selv.«[4] Dette er de store bud. På dem hviler hele loven og profeterne. Det er disse ting, der betyder mest. Når vi bestræber os på at efterleve disse bud, vil resten komme af sig selv.

Hvordan er vores forhold til vor himmelske Fader? Elsker vi ham af hele vores hjerte, kraft, sind og styrke? Hvor højt elsker vi vores familie, vore naboer, vore søstre i Hjælpeforeningen og vore medmennesker? Disse spørgsmål hjælper os med at forstå, hvad der betyder mest, og tjener som en skabelon, hvor vi kan placere vore aktiviteter og se, hvor godt vi klarer det.

Viser vi vores kærlighed til Herren, hvis vi bruger vores tid på at se dårlige film, læse pornografisk materiale eller involvere os i aktiviteter, der er nedværdigende eller upassende for en datter af Gud? Viser vi vores kærlighed til Herren, hvis vi klæder os usømmeligt? Jeg talte for nylig til en stor gruppe unge, og efter mødet gav en ung mand

mig denne seddel: »Vil du ikke nok lade kvinderne i Kirken vide, hvor stor pris jeg sætter på deres sømmelighed? Jeg ved, at det i vores verden er svært at finde sømmeligt tøj. Med lad dem vide, at det betyder meget for mig og de rettænkende mænd, som de vil gifte sig med.«

Vi kan ikke vende vores tro ryggen, når vi møder udfordringer. Vi vil ikke vende os bort, vi vil ikke trække os tilbage, vi vil ikke miste modet. Vi vil frimodigt og overbevisende gå frem og være et eksempel på sømmelighed, ydmyghed og tro for alle dem omkring os. Det er en personlig indsats at være trofast og urokkelig, som medfører evige belønninger, for hvis vi gør det, vil »Kristus, Herren den almægtige Gud … besegle jer som sine, så at I kan komme i himlen, at I kan få evigtvarende salighed og evigt liv.«[5]

Søster Belle Spafford sagde for nogle år siden i sine afskedsord til søstrene i Hjælpeforeningen: »Jeg tror, at den gennemsnitlige kvinde i vore dage, gør klogt i at vurdere sine interesser, bedømme de aktiviteter hun deltager i og dernæst gøre noget for at gøre sit liv mere enkelt ved at prioritere de vigtigste ting og lægge vægt på, hvad der vil give størst belønning og holde i længden, og holde op med at beskæftige sig med mindre nyttige aktiviteter.«[6]

Der skal nogle gange ske noget traumatisk for at hjælpe os med at forstå, hvad der er vigtigst. For nogle få uger siden var vi vidner til en af de mest dramatiske begivenheder, som ændrede vores liv for evigt og hjalp os med at forstå, hvor vigtigt det er at være forberedt. Det, som de, der er blevet direkte berørt af terroristangrebene på USA's østkyst, for de flestes vedkommende har givet udtryk for, var, at det eneste, som de ønskede sig, var, at deres familie kunne være sammen igen. Jeg kan godt forstå denne reaktion.

Tidligere i år gennemgik jeg en stor operation og var indlagt i mange dage. Da jeg tænkte over mit liv, og hvad jeg kunne fortælle Herren derom, hvis jeg blev kaldt hjem, indså jeg, at familien er et af vore vigtigste ansvar. Jeg vidste, at min største glæde ville være, at mine børn, børnebørn og kommende oldebørn forblev trofaste og urokkelige i evangeliet. I disse ensomme stunder, på en mørk stue på hospitalet, gik det op for mig, at det, som vi foretager os inden for vores eget hjems fire vægge, er langt vigtigere end de ting, vi foretager os uden for hjemmet.

Ja, nogle gange er vi overvældet af problemer, smerte og sorg. Men vi må ikke give op. Vi må ikke trække os tilbage. Eliza R. Snow, den anden præsidentinde i Hjælpeforeningen, skrev disse ord:

»Jeg vil gå fremad … Jeg vil smile ad uvejrets rasen og sejle frygtløs og triumferende over prøvelsernes oprørske hav … Og *Jesu vidnesbyrd* vil lyse op som en lampe, som vil lede mig gennem udødelighedens porte og give mig indsigt i det celestiale riges herligheder.«[7]

Åh, gid jeg kunne stå over for hver søster og få hende til at mærke gløden i disse ord, så hun virkelig forstår, hvem hun er, og hvad hun er i stand til at udrette. Åh, gid vores ord vil få dybt rodfæste i os: »Vi er Guds elskede … døtre … Vi er forenede i vores hengivenhed over for Jesus Kristus … Vi er troens, dydens, visionernes og barmhjertighedens kvinder.«[8]

Skuffelser, sorg og smerte kan få overtaget over os og prøve os. Men, mine kære søstre i evangeliet, da det er for sent at vende om, kan vi stå fast og være trofaste og efterlade os spor i hjertet hos dem, vi kommer i berøring med. Vi kan stadig smile ad uvejrets rasen og sejle frygtløs og triumferende over prøvelsernes oprørske hav. Vi kan få vidnesbyrdet om Jesus Kristus til at lyse op i en lampe, som vil lede os gennem portene i det jordiske liv.

Det er mit håb og min bøn, at vi kan føre det til ende på glorværdig vis, at vi vil fokusere vores energi på de vigtigste ting, så vi kan mødes på den anden side af sløret og omfavne hinanden med den triumferende viden om, at vi er forblevet trofaste og urokkelige. Det er mit håb og min bøn for jer, kære søstre, i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Hjælpeforeningens erklæring, i Mary Ellen Smoot: »Glæd jer, Zions døtre«, *Liahona*, jan. 2000, s. 111-112.
2. I »Recollections of the Prophet Joseph Smith«, *Juvenile Instructor*, 15. aug. 1892, s. 492.
3. *Motherhood: A Heritage of Faith*, s. 9.
4. Matt 22:37, 39.
5. Mosiah 5:15.
6. *A Woman's Reach*, s. 23.
7. »The Lord Is My Trust,« *Poems, Religious, Historical, and Political*, bind 1, 1856, s. 148-149; fremhævelse tilføjet.
8. *Liahona*, jan. 2000, s. 111-112.

Stå fast

Virginia U. Jensen
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»Lad os aldrig glemme, at vi bygger en grundvold til og sammen med vores familie på vor Forløsers klippe.«

Min yngste datter og hendes mand søgte i flere år intenst den bedste lægelige vejledning og den sidst nye videnskabelige viden for at få et barn. De fastede, de bad, de håbede.

Endelig opnåede de det længe ventede resultat, og hun venter nu sit første barn. Lægerne planlagde for nylig en omfattende undersøgelse for at undersøge, hvor sundt barnet var. Min datter var nervøs for undersøgelsen. Da den aftalte dag nærmede sig, erfarede hun, at hendes mand ikke kunne tage med hende, og hun spurgte, som jeg ville tage med hende. Hun sagde: »Mor, efter alt det, vi har været igennem, hvis der er noget galt, så får jeg brug for at have nogen hos mig.«

Jeg var glad for at få et glimt af en, som jeg vil elske og skatte højt i al evighed. Jeg ønskede at forsikre hende om, at alt var vel, men inderst inde var jeg også bekymret.

Da lægen havde gennemgået videoen, kom han for at tale med os om, hvad han havde fundet frem til. Hans første ord var: »Bare alle børn kunne se så perfekte ud!« Jeg kunne næsten ikke beherske mig. Da vi kom hen til vores bil, kunne jeg ikke holde mine følelser tilbage længere, og jeg begyndte at græde. Alle følelserne kom bare væltende ud. Jeg græd og ønskede, at alle vordende mødre kunne høre disse ord. Jeg græd for hver en kvinde, som har ønsket at få et barn, men ikke har kunnet. Tårerne strømmede for alle de kvinder, som ønsker at få børn, men ikke har fundet en mand. Til sidst græd jeg af taknemmelighed med et overvældende ønske om, at vores familie vil give dette barn et værdigt hjem.

Den engelske digter, Wordsworth, udtrykte nogle af mine følelser om dette barnebarn og hjem, da han mindede os om følgende:

Vor fødsel er blot en søvn og en glemsel ...
... gennem skyer af herlighed kommer vi
fra Gud, som er vort hjem.
(William Wordsworth, »Ode: Intimations of Immortality fra Recollections of Early Childhood«)

Vores hjem er helligt på grund af dets forbindelse til vor himmelske Fader og vores hjem i himlen. Min oplevelse sammen med min datter fik mig igen til at fokusere på, hvor vigtigt det er at prioritere hjemmet og familien, og hvor vigtige disse ting er. Det mindede mig også om, at vi som kvinder med en naturlig evne til at elske, nære og belære er kaldet til at beskytte og velsigne alle i vores familie. Når Herren sender børn til denne jord, har han, uanset vore forhold, brug for, at vi er stærke og urokkelige og vedbliver med at arbejde på at opbygge hjem, som er en fæstning mod den ondes stigende tidevand. Vi har ansvar for at forsvare hjemmet og familien, hvor end vi er på denne jord.

»Jeg tror af hele mit hjerte på, at det bedste sted at forberede sig til ... evigt liv er i hjemmet«, sagde præsident David O. McKay (»Blueprint for Family Living,« *Improvement Era*, apr. 1963, s. 252). Men hvordan opdrager man retskafne børn i en verden, som ligner Sodoma og Gomorra mere og mere?

Præsident Howard W. Hunter genfortalte denne historiske beretning, som hjælper med at besvare dette spørgsmål.

»De sidste og afgørende slag i Napoleonskrigene blev udkæmpet den 18. juni 1815 ved Bruxelles i Belgien i landsbyen Waterloo. Det, som man kender som Slaget ved Waterloo, betragtes som et stort vendepunkt i vor tids historie og foranledigede drastiske ændringer inden for politik og i magtbalancen i Europa. På et kritisk tidspunkt i dette store slag mellem den franske kejser Napoleon og de allieredes styrker under den britiske general Arthur Wellesleys kommando, bedre kendt som hertugen af Wellington, for en bekymret officer ind på hertugens kontor med budskabet om, at medmindre man straks trak tropperne tilbage, måtte de underkaste sig den større franske hær.

Hertugen beordrede: ›Stå fast!‹

›Men vi vil alle omkomme‹, svarede officeren.

›Stå fast!‹ lød svaret atter fra hertugen.«

(Howard W. Hunter, *That We Might Have Joy*, s. 148.)

»Stå fast!« lød hertugens ordre; resultatet var sejr. Jeg finder mod og

råd i disse to vejledende ord: Stå fast. Søstre, i dag befinder vi os i et bittert slag for vore børns, børnebørns og andre familiemedlemmers sind, hjerte og endda sjæl. Men i dette slag har vi langt stærkere våben og rustninger end hertugen af Wellingtons tropper. For vi har den styrke til rådighed, som kommer af tro på Herren Jesus Kristus og kraften i evangeliets ordinancer. For at sejre må vi væbne os med tro på Herren, Jesus Kristus, og stå fast i vores overbevisning.

I Mormons Bog læser vi om lamaniterne, »som var omvendt til den sande tro; og de ville ikke vige fra den, thi de var trofaste, standhaftige og urokkelige og villige til at holde Herrens bud« (3 Nephi 6:14).

Jeres stærke og urokkelige tro og viden om Jesu Kristi evangelium og hans plan med jer og jeres familie vil være en stor beskyttelse mod modstridende synspunkter og den ondes påvirkninger. Jeres lydighed og trofasthed mod evige pagter og bud kan bringe fred og endda lykke midt i denne verdens kaos. Er I bevæbnet med tro, kan I stå fast, og I kan skabe et hjem, som er værdigt til vor himmelske Faders børn.

Engang, da jeg rejste i et område, der var plaget af vold og social uro, fornemmede en fintmærkende præstedømmeleder min frygt og gav mig nogle trøstende ord.

Da han var dreng, fik hans mor, som pludselig blev alene og fattig, styrke i at følge de ord, hun læste i en gammel bog:

»Jeg sagde til den mand, som stod ved årets tærskel: ›Giv mig lys, så jeg kan vandre sikkert i det ukendte.‹

Og han svarede:

›Gå ud i mørket og læg din hånd i Guds hånd. Det vil for dig være bedre end et lys og sikrere end den kendte vej‹« (Minnie Louise Haskins, i *The Oxford Dictionary of Quotations*, 4th udg., red. Angela Partington, 1996, s. 328).

Min vens mor genopbyggede sin tilværelse og skabte et fast fundament ved at følge hans formaning. Jeg har også fået styrke, når jeg har været bekymret, ved at gå ind i det ukendte bevæbnet med viden om, at Herrens følgeskab var bedre end nogen anden beskyttelse på jorden.

For at kunne stå fast må vi i vores inderste sjæl vide, at Herren vil støtte os, hvis vi står fast rodfæstede i vor Forløsers klippe. Dette udtrykkes inderligt i Helaman, femte kapitel. »Og nu ... ihukom, ihukom, at det er på vor Forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendigheden ... på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på« (Helaman 5:12).

Søstre, Herrens løfter er sikre. Han har givet sit liv for vores frelse.

Søstre fylder Konferencecentret ved Hjælpeforeningens årlige møde lørdag aften den 29. september 2001.

For selv at få fast fodfæste og hjælpe andre med at stå fast må det genoprettede evangeliums budskab være dybt rodfæstet i vores hjerte, og der skal belæres om det i vores hjem. Giv jeres børn og kære den åndelige rustning i jeres hjem, som de vil få brug for, når de tager af sted hver dag og begiver sig væk fra hjemmets sikre fæstning. Lær jeres kære hvordan de kan trække på himlens kræfter ved at faste og bede. Lær dem, at det vil beskytte dem mod verden, når de holder sabbatten hellig. Lær dem at være lydige. Lær dem at søge Guds anerkendelse, ikke menneskers. Lær dem, at den eneste vej tilbage til vores hjem i himlen er at elske og følge Frelseren og indgå og holde hellige pagter og bud. Evangeliets sandheder og kendskab til frelsesplanen er våben, som jeres familiemedlemmer kan bruge til at besejre Satans onde magt med.

Vi må stå fast som forbilleder i vores rolle som hustruer, mødre, bedstemødre, søstre og tanter. Fordi vi elsker vore familiemedlemmer, ønsker vi at give dem et stærkt og retskaffent mønster at følge. Alt hvad vi gør og siger, den måde vi klæder os på, det vi bruger vores tid på, og alle de valg vi træffer viser, det vi tror på, og bliver det mønster, som de skal følge.

Lucy Mack Smith, profeten Joseph Smiths mor, skrev, at i foråret 1803 var hun og hendes mand meget interesserede i religion. Hun skriver om sin søgen efter sandheden: »Jeg gik ind i en lund ikke så langt borte, hvor jeg bad til Herren om, at jeg ville finde det sande evangelium« (*History of Joseph Smith*, red. Preston Nibley, s. 43). Lyder det bekendt?

Sytten år senere i foråret 1820 traf profeten Joseph Smith i sin søgen efter sandheden »beslutning om at ›bede til Gud‹.« »Derfor begav jeg mig … ud i skoven for at gøre forsøget« (JS – H 1:13-14).

Er det tilfældigt, at både mor og søn valgte at bede Gud om at åbenbare dem sandheden i en lund?

Josephs bøn velsignede hele verden gennem genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium. En kvindes eksempel, som står fast i troen, velsigner utallige andre.

Jeg elsker at være hustru og mor, men jeg erkender, at det ikke altid er let. Jeg holder meget af de følelser, som en pige i grundskolen gav udtryk for, da min veninde, hendes lærer, bad klassen om at skrive til Gud. Sharon skrev: »Kære Gud. Jeg er sikker på, at det er meget svært for dig at elske alle i hele verden. Der er kun fem i min familie, og jeg kan bare ikke.« På samme måde er jeg sikker på, at min familie kunne fortælle dig, at det ikke altid er let for dem at elske mig. Men jeg er enig i det, som ældste Loren C. Dunn sagde: »Der er ikke noget mere dyrebart eller varigt end familien« (»Our Precious Families«, *Ensign*, nov. 1974, s. 9). Uanset hvor svært familielivet til tider kan være, så er det arbejde, vi udfører i vores familie, af allerstørste betydning. Når I er modløse, og tingene i jeres familie ikke går, som I ønsker, så stå fast i troen og sig som en anden lille skolepige i hendes brev til Gud: »Kære Gud. Jeg gør mit allerbedste.« Lad ikke de almindelige problemer i familien gøre jer for modløse eller påvirke den kærlighed, som kan herske i familien.

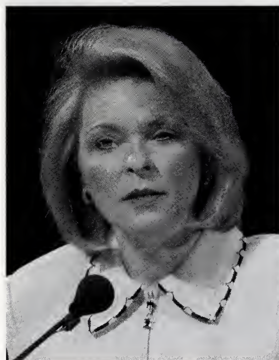
Lad os væbne os med tro og stå fast i vores overbevisning. Lad os aldrig glemme, at vi bygger en grundvold til og sammen med vores familie på vor Forløsers klippe. Lad os tage Gud i hånden. Med Herrens hjælp kan vi opbygge hjem, som er retskafne fæstninger.

Det er min bøn, at Herren må velsigne jer i jeres bestræbelser på at stå fast i forsvaret af jeres hjem og familie. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Er vi ikke alle mødre?

Sheri L. Dew
Andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

»Moderskabet er mere end at få børn ... Det er kernen i, hvem vi er som kvinder.«

I sommer tilbragte fire af mine niecer i teenagealderen og jeg en anspændt søndag aften sammen, da vi begyndte at gå fra et hotel i centrum i en by, som vi besøgte, og hen til en kirkebygning i nærheden, hvor jeg skulle tale. Jeg havde gået denne tur mange gange, men denne aften fandt vi os pludselig omringet af en enorm flok fulde paradetilskuere. Der var ikke plads til fire teenagepiger eller deres tante, vil jeg tilføje. Men da gaderne var lukket for trafik, havde vi ikke noget andet valg end at fortsætte. Jeg råbte gennem larmen til pigerne: »Hold jer tæt til mig.« Da vi manøvrerede gennem menneskemængden, var mine niecers sikkerhed det eneste, som jeg kunne tænke på.

Vi var taknemmelige, da vi endelig nåede hen til kirkebygningen. Men i én foruroligende stund forstod jeg nu bedre, hvad mødre, som sætter deres egen sikkerhed på spil for at beskytte et barn, må føle. Mine søskende havde betroet mig deres døtre, som jeg elsker, og jeg ville have gjort hvad som helst for at føre dem i sikkerhed. Vor himmelske Fader har også betroet os kvinder sine børn, og han har bedt os om at elske dem og hjælpe dem med at føre dem sikkert uden om farerne i det jordiske liv, og hjem igen.

Elske og *føre* – disse ord sammenfatter ikke kun Faderens og Sønnens altomfattende arbejde, men hele kernen i vores arbejde, for vores opgave er at hjælpe Herren med hans værk. Hvordan kan vi så som sidste dages hellige kvinder bedst hjælpe Herren med hans arbejde?

Profeterne har gentagne gange besvaret dette spørgsmål, ligesom det Første Præsidentskab gjorde for flere årtier siden, da de kaldte moderskabet »den højeste, helligste tjeneste ... som menneskeheden kan påtage sig.«[1]

Har I nogen sinde tænkt over, hvorfor profeterne har belært om doktrinen moderskab – og det *er* en doktrin – gentagne gange? Det har jeg. Jeg har tænkt længe og meget over Guds døtres arbejde. Og jeg har tumlet med, hvad denne doktrin om moderskab betyder for os *alle*. Dette spørgsmål har fået mig til at knæle ned, søge i skrifterne og komme i templet – og alle disse ting belærer om en forædlende doktrin om vores allervigtigste rolle som kvinder. Det er en doktrin, som vi må forstå, hvis vi håber på at være »trofaste og urokkelige«[2] i spørgsmål, som omgiver vores køn. For Satan har erklæret krig mod moderskabet. Han ved, at de, der gynger vuggen, kan få hele hans rige til at gynge. Og han ved, at uden retskafne mødre, som elsker og leder den næste generation, vil Guds rige falde.

Når vi forstår moderskabets storhed, bliver det meget tydeligt, hvorfor profeterne har beskyttet kvindens allerhelligste rolle så meget. Når vi sidestiller moderskabet med det at få børn, på Herrens sprog, får ordet *mor* mange betydninger. Af alle de ord, som de kunne have valgt til at definere hendes rolle og væsen, kaldte både vor himmelske Fader og Adam Eva for »moder til alle levende«[3] – og det gjorde de, *inden* hun nogen sinde havde fået et barn. Ligesom med Eva begyndte vores moderskab, inden vi blev født. På samme måde som værdige mænd blev forudordineret til at have præstedømmet på jorden,[4] blev retskafne kvinder begavet med moderskabets privilegium.[5] Moderskabet er mere end at få børn, men det er det sandelig også. Det er kernen i, hvem vi er som kvinder. Det definerer selve vores identitet, vores guddommelige vækst og de enestående karaktertræk, som vor Fader har givet os.

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt, at »Gud har lagt noget guddommeligt i kvinder.«[6] Det er moderskabets gave og gaver. Ældste Matthew Cowley lærte os, at »mænd må have noget [i det jordiske liv] til at gøre dem til frelsere, men ikke mødre, ikke kvinder. [De] er født med en naturlig ret, en naturlig myndighed til at være frelsere af menneskesjæle ... og den fornyende kraft i Guds børns tilværelse.«[7]

Moderskabet er ikke det, der var tilbage, da vor Fader havde velsignet sin sønner med ordination til præstedømmet. Det var den mest ædle gave, han kunne give sine døtre, et helligt, betroet hverv som gav kvinder en rolle uden sidestykke med at hjælpe hans børn med at bestå deres anden prøvestand. Som præsident J. Reuben Clark jun.

sagde, er moderskabet »lige så guddommelig en kaldelse og lige så eviggyldigt vigtigt som selve præstedømmet.«[8]

Men moderskabet er ikke desto mindre følelsesmæssigt et meget vigtigt emne, for det fremkalder nogle af vore største glæder og sorger. Sådan har det været lige fra begyndelsen. Eva var glad efter faldet, da hun forstod, at hun ellers aldrig havde »fået afkom«.[9] Og forestil jer så hendes smerte over Kain og Abel. Nogle mødre oplever smerte på grund af de børn, de har født. Andre føler smerte, fordi de ikke får børn her. Ældste John A. Widtsoe udtalte sig meget tydeligt om dette: »Kvinder, som ikke direkte udøver moderskabets gave, og som ikke selv er skyld deri, kan gøre det som stedfortrædere.«[10]

Af årsager, som kun Herren kender, må nogle kvinder vente med at få børn. Denne udskydelse er ikke let for nogen retskaffen kvinde. Men Herrens tid for os hver især tilsidesætter ikke vores natur. Derfor må nogle af os ganske enkelt finde andre måder at være mor på. Der er mennesker alle vegne omkring os, som har behov for at blive elsket og ledet.

Eva var et godt eksempel. Ud over at få børn blev hun mor til hele menneskeheden, da hun tog den modigste beslutning, som nogen kvinde nogen sinde har truffet, og gav sammen med Adam os mulighed for at udvikle os. Hun var et eksempel på kvindelighed, som man bør respektere, og kvinder bør følge, og var en model for de karaktertræk, som vi som kvinder er begavet med: Heltemodig tro, en skarp evne til at føle Ånden, afsky for det onde og fuldkommen uselviskhed. Ligesom Frelseren, »som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset,«[11] udholdt Eva faldet for den glædes skyld at påbegynde menneskeslægten. Hun elskede os nok til at hjælpe med at lede os.

Som vor himmelske Faders døtre og som Evas døtre, er vi alle mødre, og vi har altid været mødre. Og vi

har hver især ansvar for at elske og hjælpe med at lede den opvoksende generation. Hvordan vil vore unge piger lære at leve som Guds døtre, medmindre de ser, hvordan Guds døtre ser ud, hvordan vi klæder os, hvad de ser og læser, hvordan vi bruger vores tid og bruger vores sind, hvordan vi klarer fristelser og usikkerhed, hvor vi finder sand glæde, og hvorfor ærbarhed og kvindelighed er kendetegnene på retskafne kvinder? Hvordan vil vore unge mænd lære at værdsætte Guds kvinder, hvis vi ikke viser dem fordelen ved vore dyder?

Vi har alle et stort ansvar for at være et eksempel på retskaffen kvindelighed, for vore unge vil ikke se det andre steder. Hver eneste søster i Hjælpeforeningen, som er den mest betydningsfulde gruppe kvinder på denne side af sløret, har ansvaret for at hjælpe vore unge piger med at få en overgang til Hjælpeforeningen fuld af glæde. Det betyder, at vores venskab med dem skal begynde, længe før de fylder atten. Vi kan hver især være mødre – det begynder selvfølgelig med børnene i vores egen familie, men rækker langt længere. Vi kan hver især vise i ord og gerning, at kvindernes arbejde i Herrens rige er storslået og helligt. Jeg gentager: *Vi er alle mødre i Israel,* og det er vores kaldelse at elske og hjælpe med at lede den næste generation gennem farerne på det jordiske livs vej.

Få af os vil nå vores potentiale uden hjælp fra både den mor, som har født os, og de mødre, som bærer over med os. Jeg blev for nylig henrykt over at se en af mine ungdomsledere for første gang i mange år. Som teenager fuldstændig uden selvtillid tyede jeg altid hen til denne kvinde, fordi hun lagde armen om mig og sagde: »Du er bare den bedste pige!« Hun elskede mig; derfor lod jeg hende vejlede mig. Hvor mange unge mænd og piger er desperate efter *jeres* kærlighed og vejledning? Forstår vi fuldt ud, at vores indflydelse som mødre i Israel er uerstattelig og evig?

Da jeg voksede op, var det ikke ualmindeligt, at min mor vækkede mig midt om natten og sagde: »Sheri, tag din pude og gå nedenunder.« Jeg vidste, hvad det betød. Det betød, at en tornado var på vej, og

jeg blev straks bange. Men så sagde mor: »Sheri, det skal nok gå.« Hendes ord beroligede mig altid. Selv i dag, flere årtier efter, ringer jeg til min mor, når alt ser helt overvældende og frygtindgydende ud, og venter på, at hun skal sige: »Det skal nok gå.«

De forfærdelige begivenheder i USA for nylig har vist, at vi lever i en usikker verden. Der har aldrig været større behov for retskafne mødre – mødre som velsigner deres børn med en følelse af sikkerhed, tryghed og tillid til fremtiden, mødre som lærer deres børn, hvor de kan finde fred og sandheden, og Jesu Kristi magt er altid stærkere end modstanderens magt. Hver gang vi opbygger tro eller styrker det ædle i en ung mand eller kvinde, hver gang I elsker eller leder nogen bare et lille skridt hen ad vejen, lever vi op til vores begavelse og kaldelse som mødre og undervejs opbygger vi Guds rige. Ingen kvinde, som forstår evangeliet, vil da aldrig nogensinde mene, at der er noget andet arbejde, som er vigtigere, eller ville nogensinde sige: »Jeg er *kun* mor,« for mødre helbreder menneskenes sjæl.

Se jer omkring. Hvem har behov for jer og jeres indflydelse? Hvis vi virkelig ønsker at gøre en forskel, vil det ske som mødre for de børn, vi har født, og dem, som vi er villige til at være mødre for. Hvis vi holder os tæt til de unge – dvs. hvis vi *elsker* dem – vil de i de fleste tilfælde holde os tæt til os – dvs. de vil lade os *lede* dem.

Som mødre i Israel er vi Herrens hemmelige våben. Vores indflydelse kommer fra en guddommelig gave, som har været der fra begyndelsen. Jeg tænker på, om vi i forudtilværelsen, da vores Fader beskrev vores rolle, ikke har måbet over, at han ville velsigne os med det hellige hverv, som er så centralt i hans plan, og at han ville give os gaver, som er så afgørende for at kunne elske og lede hans børn. Jeg tænker over, om vi råbte af glæde[12], i det mindste pga. den ædle stilling, han gav os i sit rige. Verden kan ikke fortælle jer det, men det kan Ånden.

Vi kan simpelthen ikke svigte Herren. Og hvis den dag kommer, hvor vi er de eneste kvinder på jorden, som ser det ædle og guddommelige i moderskabet, så lad os. For *mor* er det ord, som vil definere en retskaffen kvinde, som er fuldkommengjort i den højeste grad af det celestiale rige, en kvinde som har kvalificeret sig til at få evigt afkom – efterkommere, visdom, glæde og indflydelse.

Jeg ved, og ved det fuldstændigt, at disse doktriner om vores guddommelige rolle er sande, og at de vil bringe fred og give alle kvinder et formål, når de forstår dem. Min kære søstre, som jeg elsker mere, end jeg kan udtrykke, vil I modtage udfordringen at være mødre i disse farefulde tider, selv om det vil prøve jeres udholdenhed og mod og tro til det sidste? Vil I være trofaste og urokkelige som mødre i Israel og Guds døtre? Vor Fader og hans enbårne Søn har givet os en hellig forvaltning og en hellig krone i deres rige. Lad os glæde os derover. Og må vi være værdige til deres tillid. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

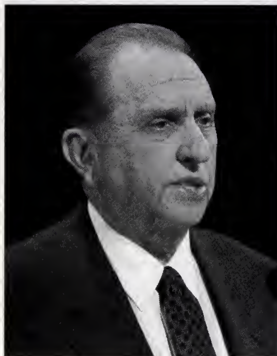
1. »The Message of the First Presidency to the Church,« *Improvement Era,* nov. 1942, s. 761.
2. Mosiah 5:15.
3. Moses 4:26.
4. Se Alma 13:2-4, 7-8.
5. Se Spencer W. Kimball, »Den retfærdige kvindes rolle,« *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 162-166.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 387.
7. *Matthew Cowley Speaks*, s. 109.
8. »Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan,« *Relief Society Magazine,* dec. 1946, s. 801.
9. Moses 5:11.
10. *Priesthood and Church Government,* saml. John A. Widtsoe, s. 85.
11. Hebr 12:2.
12. Se Job 38:7.

»Vær et eksempel«

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Fyld jeres sind med sandheden. Fyld jeres hjerte med kærlighed. Fyld jeres liv med tjeneste.«

Vi er i aften blevet inspireret af Hjælpeforeningens hovedpræsidentskabs gribende budskab. Deres opfordring til, at vi alle skal være standhaftige og urokkelige, er et klogt råd, så vi kan møde vor tids forvirring og virkelig være urokkelige midt i et væld af forandringer.

Lad os gennemgå de visdomsord, som er skrevet af apostlen Paulus til sin elskede Timotheus.

»Men Ånden siger udtrykkeligt, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen, fordi de lytter til vildledende ånder og dæmoners lærdomme,

som udbredes ved løgnagtige læreres hykleri, folk der er brændemærket i deres samvittighed.«[1]

Dernæst lød apostlen Paulus' inspirerende opfordring – der i lige så høj grad gælder os alle: »Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«[2]

Med jer kære søstre, som er forsamlet i Konferencecentret og i forsamlinger verden over, vil jeg dele en trepunkters formel, som skal tjene som en ufejlbarlig vejledning for at kunne leve op til apostlen Paulus' udfordring:

1. *Fyld jeres sind med sandheden.*
2. *Fyld jeres hjerte med kærlighed.*
3. *Fyld jeres liv med tjeneste.*

For det første, *fyld jeres sind med sandheden*. Vi finder ikke sandheden ved at omgive os med vildfarelse. Vi finder sandheden ved at granske, studere og efterleve de ord, som Gud har åbenbaret. Vi tilegner os vildfarelse, når vi beskæftiger os med vildfarelse. Vi lærer sandheden at kende, når vi omgås sandheden.

Verdens Frelser befalede: »Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.«[3] Han tilføjede: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig.«[4]

Han opfordrer os alle: »Lær af mig og lyt til mine ord. Vandre i min Ånds sagtmodighed, så skal du have fred i mig.«[5]

Catherine Curtis Spencer, som levede i pionertiden, var et eksempel på opfordringen til at være standhaftig og urokkelig, hvilket fyldte hendes sind, hjerte og sjæl. Hendes mand, Orson Spencer, var en følsom, dannet mand. Hun var vokset op i Boston og var kultiveret og dannet. Hun havde seks børn. Hendes skrøbelige helbred var svækket af udmattelse og prøvelser, efter de havde forladt Nauvoo. Ældste Spencer skrev til hendes forældre og spurgte, om hun måtte komme og bo hos dem, mens han byggede et hus til hende i vesten. Deres svar lød: »Lad hende fornægte sin nedværdigende tro, så kan hun komme tilbage, men ikke før.«

Søster Spencer ville ikke fornægte sin tro. Da man læste hendes forældres brev op for hende, bad hun sin mand om at hente hans bibel og læse følgende i Ruths Bog for hende: »Du må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud.«[6]

Stormen rasede uden for, teltdugen over vognen var utæt, og nogle venner holdt gryder over søster Spencers hoved for at holde hende tør. Under disse forhold og uden den mindste beklagelse lukkede hun sine øjne for sidste gang.

Selv om det ikke nødvendigvis måtte kræves af os, at vi fornægter vores tro, så lad os huske på, at han hører vore stille bønner. Han, som ser vore gerninger i det stille, vil belønne os åbenlyst, når der bliver behov derfor.

Vi lever i urolige tider. Fremtiden er ofte uvis. Derfor er det nødvendigt, at vi forbereder os på det usikre. Statistikken viser, at I på et eller andet tidspunkt kan komme til at stå i rollen som økonomisk forsørger pga. jeres mands sygdom eller dødsfald eller pga. økonomiske problemer. Jeg opfordrer jer kraftigt til at få en uddannelse og lære noget, så I kan skaffe jer et job og være udstyret til at forsørge familien i nødstilfælde.

I vil udvikle jeres talenter, når I studerer og lærer. I vil bedre kunne hjælpe jeres børn med at lære, og I vil have fred i sindet, når I ved, at I har forberedt jer til ting, som måtte indtræffe i livet.

For at illustrere den anden del af vores formel, nemlig: *Fyld jeres hjerte med kærlighed*, vil jeg gå tilbage til den smukke beretning i Apostlenes Gerninger, som fortæller om en

Konferencegæster strømmer ind og ud af Konferencecentret og krydser gaden til Tempelpladsen.

discipel ved navn Tabitha, som boede i Joppe. Hun beskrives som en kvinde, der var »fuld af gode gerninger og gav almisser«.

»På den tid skete det, at hun blev syg og døde. De vaskede hende og lagde hende i et værelse ovenpå.

... og da disciplene hørte, at Peter var dér, sendte de to mænd hen til ham, og de bad ham: ›Skynd dig at komme til os!‹

Peter brød så op og gik med dem. Da han kom derhen, viste de ham op i rummet ovenpå, og alle enkerne kom grædende og viste alle de kjortler og kapper frem, som Tabitha havde lavet, mens hun var hos dem.

Peter sendte alle udenfor, faldt på knæ og bad; så vendte han sig mod liget og sagde: ›Tabitha, stå op!‹ Hun åbnede sine øjne, og da hun så Peter, satte hun sig op.

Og han rakte hende hånden og rejste hende op. Så kaldte han på de hellige og enkerne og viste dem, at hun levede.

Det blev kendt over hele Joppe, så mange kom til tro på Herren.«[7]

For mig definerer skriften beretningen om Tabitha – som beskriver hende således: »Hun gjorde mange gode gerninger og gav mange almisser« – noget af Hjælpeforeningens grundlæggende tro, nemlig at lindre lidelser, tage sig af de fattige og alt, hvad det indebærer. Kvinder i Hjælpeforeningen: I er virkelig barmhjertige engle. Dette ses i høj grad i det humanitære arbejde for de forkomne, sultne og nødlidende over alt. Jeres arbejde ses også tydeligt i vore ward, stave og missioner. Alle biskopper i kirken kan bekræfte denne sandhed.

Jeg husker, da jeg som ung diakon om morgenen fastesøndag gav en del af wardet en lille kuvert til hver familie og ventede, mens de lagde deres bidrag i kuverten, hvorefter jeg gav biskoppen den. Ved en sådan lejlighed bød et ældre medlem, bror Wright, som boede alene, mig velkommen ved døren og fumlede med sine gamle hænder ved kuvertens åbning og lagde et lille beløb i. Hans øjne strålede, da han gav sit bidrag. Han bad mig sidde ned og fortalte mig om engang for mange år siden, da han ikke havde noget mad i spisekammeret. Han var sulten og bad til vor himmelske Fader om at få mad. Ikke længe efter så han ud ad vinduet og så en nærme sig døren og trække en rød vogn bag sig. Det var søster Balmforth, hjælpeforeningspræsidentinden, som havde trukket vognen næsten en kilometer over jernbaneskinnerne til hans dør. Vognen bugnede med mad, som

søstrene i wardets hjælpeforening havde indsamlet, og søster Balmforth fyldte de tomme hylder i bror Wrights køkken. Han beskrev hende for mig som »en engel sendt fra himlen.«

Søstre, I er indbegrebet af kærlighed. I lyser op i jeres hjem. I leder jeres børn med venlighed, og selv om jeres mænd nok er hjemmets overhoved, så er I bestemt hjemmets hjerte. Sammen og med respekt for hinanden og ved at deles om ansvarene, udgør I et uovervindeligt hold.

Det har stor betydning for mig, at børn henvender sig til jer, deres mor, når de har brug for omsorg og opmærksomhed. Selv den vildfarne søn eller skødesløse datter kommer, når han eller hun indser, at det er nødvendigt at vende tilbage til familiens skød, næsten altid til sin mor, som aldrig har opgivet sit barn.

En mors kærlighed får det bedste frem i et barn. I bliver den model, som jeres børn skal følge.

Det første ord, som et barn lærer at sige, er som oftest det smukke ord, »Mor«. For mig er det af stor betydning, at når døden på slagmarken i krig eller fred indhenter en søn, er hans sidste ord gerne »Mor.« Søstre, I har en ædel rolle. Jeg bærer vidnesbyrd om, at jeres hjerte er fyldt med kærlighed.

Om den tredje del af vores formel, nemlig: *Fyld jeres liv med tjeneste*, nævner jeg to særskilte eksempler. Det ene drejer sig om en lærerinde og den store indflydelse, som hun har haft på sine elever, og det andet drejer sig om et missionærægtepar, hvis tjeneste hjalp med at bringe evangeliets lys til dem, som havde levet i åndeligt mørke.

For mange år siden var der en ung kvinde, Baur Dee Sheffield, som underviste i GUF. Hun havde ikke selv børn, selv om hun og hendes mand længtes meget efter at få børn. Hendes kærlighed var et bevis på pligttroskab over for hendes unge piger hver uge, når hun underviste dem i de evige sandheder og forskellige forhold i livet. Så indtraf der sygdom fulgt af død. Hun var kun 27 år.

Hver morgen på Memorial Day gik hendes piger fra GUF hen til deres lærerindes grav og bad og satte blomster og et kort, hvorpå der stod: »Til Baur Dee fra dine piger.« Først var der ti piger, som tog derhen, dernæst fem, så to og til sidst kun én, som stadig tager derhen på Memorial Day og altid sætter en buket blomster på graven og et kort, hvorpå der altid står: »Til Baur Dee fra dine piger.«

Et år, næsten 25 år efter Baur Dees død, fandt den eneste af »hendes piger«, som stadig besøgte graven, ud af, at hun ville være bortrejst på Memorial Day, og hun besluttede sig for at tage hen til sin lærerindes grav nogle dage før. Hun havde plukket nogle blomster, bundet et bånd om, sat et kort ved og var ved at tage sin jakke på, da det ringede på døren. Hun lukkede op og blev hilst af en af sine besøgslærerinder, Colleen Fuller, som sagde, at hun havde haft svært ved at mødes med sin besøgslærerindekammerat, så hun havde besluttet sig for at komme alene og uanmeldt for at forsøge at udføre sit besøgsundervisning inden månedens udgang. Da Colleen blev budt indenfor, lagde hun mærke til jakken og blomsterne og undskyldte, at hun var kommet ubelejligt.

»Det gør ikke noget,« lød svaret. »Jeg er bare på vej hen til kirkegården for at sætte blomster ved min GUF-lærerindes grav; hun havde stor indflydelse på mig og de andre piger, som hun underviste. I begyndelsen besøgte ti af os hendes grav hvert år for at give udtryk for vores kærlighed og taknemmelighed for hende, men nu repræsenterer jeg gruppen.«

Colleen spurgte: »Din lærerinde hed vel ikke Baur Dee?«

»Jo,« lød svaret. »Hvor vidste du det fra?«

Med en klump i halsen sagde Colleen: »Baur Dee var min tante – min mors søster. Hver Memorial Day efter hun døde har min familie set en buket blomster på hendes grav og et kort, hvor der stod fra Baur Dees piger. De har altid ønsket at vide, hvem disse piger var, så de kunne takke dem for at huske Baur Dee. Det kan jeg fortælle dem nu.«

Den amerikanske forfatter Thornton Wilder sagde: »Den største hyldest til de afdøde er ikke sorg, men taknemmelighed.«

Det andet eksempel på mennesker, hvis liv var fyldt med tjeneste, som jeg vil slutte af med, er Juliusz og Dorothy Fussek, som blev kaldet til at tage på mission i Polen i halvandet år. Bror Fussek blev født i Polen. Han talte sproget. Han elskede folket. Søster Fussek var født i England og vidste kun lidt om Polen og den polske befolkning.

De stolede på Herren og gik i gang med deres opgave. Boligforholdene var primitive, arbejdet var ensomt og deres opgave enorm. På det tidspunkt var man ikke færdig med at oprette en mission i Polen. Bror og søster Fusseks opgave var at berede vejen, så en mission kunne etableres og blive permanent, så flere missionærer kunne kaldes til at tjene, mennesker kunne blive

undervist og døbt, grene kunne blive oprettet, og der kunne blive opført kirkebygninger.

Fortvivlede ældste og søster Fussek på grund af deres enorme opgave? Ikke et øjeblik. De vidste, at deres kaldelse kom fra Gud, de bad om hans guddommelige hjælp, og de hengav sig helhjertet til deres arbejde. De blev ikke i Polen i halvandet år, men i fire år. Alle deres oprindelige mål blev nået. Det skete efter et møde, hvor ældste Russell B. Nelson, Hans B. Ringger og jeg sammen med ældste Fussek mødtes med ministeren Adam Wopatka fra den polske regering, og han sagde: »Jeres kirke er velkommen her. I må opføre bygninger, og I må sende missionærer. I er velkomne i Polen. Denne mand«, sagde han og pegede på Juliusz Fussek, »har tjent jeres kirke godt, og hans hustru ligeså. I kan være taknemmelige for deres eksempel og deres arbejde.«

Lad os ligesom bror og søster Fussek gøre det vi bør i vores arbejde for Herren. Så kan vi sammen med Juliusz og Dorothy Fussek sige som i Salmernes Bog: »Min hjælp kommer fra Herren.«[8]

Kære søstre, I er virkelig »et forbillede for de troende.« Må vor himmelske Fader velsigne hver enkelt af jer, gift eller ugift, i jeres hjem, i jeres familie, ja, i jeres tilværelse – at I må fortjene verdens Frelsers storslåede hilsen: »Godt, du gode og tro tjener.«[9] Jeg beder derom og velsigner jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 1 Tim 4:1-2.
2. 1 Tim 4:12.
3. L&P 88:118.
4. Joh 5:39.
5. L&P 19:23.
6. Ruth 1:16.
7. ApG 9:36-42.
8. Sl 121:2.
9. Matt 25:21.

Konferencedeltagere passerer gennem porten til Tempelpladsen.

De talte til os

Beretning for Kirkens børn fra oktoberkonferencen, den 6.-7. oktober 2001

Præsident Gordon B. Hinckley: Er disse tider farefulde? Det er de. Men der er ikke grund til at frygte. Vi kan have fred i vores hjerte og fred i vores hjem. Vi kan være en positiv indflydelse i denne verden, hver eneste af os.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: Må vi fra denne dag og fremefter beslutte os til at fylde vores hjerte med kærlighed. Må vi gå den ekstra mil for at lade vores liv omfatte alle, som er ensomme eller mismodige, eller som på en eller anden måde lider.

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: Det overvældende budskab om forsoningen er den fuldkomne kærlighed, som Frelseren nærer til hver eneste af os. Det er en kærlighed, som er fuld af barmhjertighed, nåde, lighed, langmodighed og frem for alt andet tilgivelse.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum: Jeg elsker denne Mormons Bog: Endnu et vidne om Jesus Kristus. Hvis man studerer den, forstår man både Bibelens Gamle og Nye Testamente. Jeg ved, at den er sand.

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum: Herren elsker alle sine børn. Han ønsker, at alle har hans sandheds fylde og hans velsignelser i overflod. Han ved, hvornår de er parate, og han ønsker, at vi skal høre og handle efter hans vejledning om at fortælle om evangeliet.

Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum: Det eneste, I skal bekymre jer om, er at stræbe efter at være det bedste, I kan være. Og hvordan gør I så det? I holder øjnene fæstet på de mål, som betyder mest i livet, og I går hen mod dem et skridt ad gangen.

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum: For at opnå varig fred og tryghed skal du på et tidspunkt i livet, i stunder med stille meditation, få vished om, at der er en Gud i himlen, som elsker dig; at han styrer alt og vil hjælpe dig. Den overbevisning er kernen i et stærkt vidnesbyrd.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum: Vi bør betale [tiende og offerydelser] som et personligt udtryk for kærlighed til en gavmild himmelsk Fader. Ved hans nåde, har Gud givet brød til de sultne og klæder til de fattige. Ved forskellige tidspunkter i vores liv vil det inkludere os alle.

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum: Hvis I gransker skrifterne og begynder at gøre det, som I har indgået pagt med Gud om at gøre, kan jeg love jer, at I i højere grad vil føle kærlighed til Gud og i højere grad føle hans kærlighed til jer.

Ældste H. Ross Workman fra De Halvfjerds: Gud har velsignet sine børn med profeter til at belære dem om hans veje og forberede dem til evigt liv … Lydighed er nødvendig for at virkeliggøre Herrens velsignelser, selv om hensigten med befalingen ikke forstås.

Biskop H. David Burton, præsiderende biskop: Især blandt vore unge synes vulgære og grove udtryk at falde så let, når de beskriver deres følelser. Mine unge venner, tiden er nu inde til at stå fast og fjerne disse ord fra jeres ordforråd … Søg styrke fra jeres himmelske Fader. □

Vor tids lærdomme, 2002

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens møde den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Det Første Præsidentskab fastsætter hvert år 10 emner med kildematerialer, som skal bruges ved disse møder. Det følgende er emnerne og kildematerialerne for 2002. To ekstra emner skal udvælges af stavs- eller distriktspræsidentskaber.

Drøftelserne ved møderne den fjerde søndag bør bygge på en eller måske to af de fastlagte kilder, som bedst dækker behov og situationen hos medlemmerne af kvorummet eller klassen; lærere behøver ikke at bruge alle kilderne. Ledere og lærere opfordres til at gøre disse møder til drøftelser, ikke forelæsninger eller præsentationer. De skal overveje, hvordan de kan stimulere medlemmerne af kvorummet eller klassen til at anvende de drøftede principper. Forslag til forberedelse og afholdelse af en kvorums- eller klassedrøftelse står i *Undervisning, den største kaldelse* og i *Vejledning i undervisning.*

1. Jesus af Nazaret, Frelser og Konge

Matt 1:18-21; ApG 4:8-12; 3 Nephi 11:7-17.

»Særlige vidner om Kristus«, *Liahona*, apr. 2001, s. 2-24 (valgfri video, *Særlige vidner om Kristus*, katalognr. 56584 110).

Russell M. Nelson, »Jesus Kristus: Vores Mester og meget mere«, *Liahona*, apr. 2000, s. 4-19.

»Jesus Kristus – vor sikre grundvold«, lektion 1 i *Sidste dages hellige kvinder, del B*.

2. Bliv virkelig omvendt som familier og enkeltpersoner

Luk 18:18-30; Mosiah 4:6-7; 5:2; Alma 5:14-35.

Gordon B. Hinckley, »Troens mirakel«, *Liahona*, juli 2001, s. 82-85.

L. Tom Perry, »At være discipel«, *Liahona*, jan. 2001, s. 72-74.

Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40-43.

»Kærlighed«, kapitel 30 i *Håndbog i evangeliske principper*.

3. Forbliv trofast mod vores dåbspagt

Matt 3:13-17; 2 Nephi 31:5-20; Mosiah 18:7-10.

James E. Faust, »Født på ny«, *Liahona*, juli 2001, s. 68-71.

Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, *Liahona*, jan. 2001, s. 6-9.

»Dåb en vedvarende pagt«, lektion 29 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*.

4. Find glæde og fred ved forsoningen

Es 1:16-20; 2 Nephi 9:18-21; Alma 34:14-16; 38:8-9; L&P 18:10-13.

Boyd K. Packer, »›Mesterens berøring‹«, *Liahona*, juli 2001, s. 25-28.

Richard G. Scott, »Vejen til fred og glæde«, *Liahona*, jan. 2001, s. 31-33.

»Omvendelse«, kapitel 19 i *Håndbog i evangeliske principper*.

5. Udvikling af et vidnesbyrd om evangeliske sandheder

Joh 7:17; Alma 5:44-46; 32:27-28; Ether 12:6; Moroni 10:4-5; L&P 6:20-23.

James E. Faust, »Et voksende vidnesbyrd«, *Liahona*, jan. 2001, s. 69-71.

Joseph B. Wirthlin, »Rent vidnesbyrd«, *Liahona*, jan. 2001, s. 27-30.

»Et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium«, lektion 26 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A.*

6. Giv børn en arv af tro

Ordsp 22:6; Matt 5:13-16; Tit 2:1-8; 1 Nephi 1:1; L&P 68:25-28.

Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30-41.

David B. Haight, »Vær et stærkt led«, *Liahona*, jan. 2001, s. 23-25.

»Familien kan blive evig«, kapitel 36 i *Håndbog i evangeliske principper*.

7. Styrk hjemmet og familien mod det onde

Es 52:11; Joh 15:1-4; Jakobs Bog 3:10-12; L&P 121:45.

Thomas S. Monson, »Pornografi – den dødbringende smittebærer«, *Liahona*, nov. 2001, s. 2-6.

Neal A. Maxwell, »Verdens tant og fjas,« *Liahona*, jan. 2001, s. 43-46.

»Moralsk renhed«, lektion 34 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A.*

8. Deltag i missionering som familier og som enkeltpersoner

Mark 16:15; L&P 18:15-16; 34:4-6; 60:1-2; 88:81; 123:12.

M. Russell Ballard, »Medlemmer er nøglen«, *Liahona*, sep. 2000, s. 12-21.

Jeffrey R. Holland, »›Vidner for mig‹«, *Liahona*, juli 2001, s. 15-17.

»Missionering«, kapitel 33 i *Håndbog i evangeliske principper*.

9. Find og styrk Herrens tabte får

Luk 10:25-37; Ef 2:19; Alma 31:34-35; L&P 18:15-16.

Thomas S. Monson, »Jeres evige rejse«, *Liahona*, juli 2000, s. 56-59.

Henry B. Eyring, »›Våg sammen med mig‹«, *Liahona*, juli 2001, s. 44-47.

»Fællesskab: Et ansvar for præstedømmet«, lektion 10 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del B.*

10. Modtag templets velsignelser

Sl 24:3-5; L&P 109:12-23; 110:6-10.

Boyd K. Packer, »Det hellige tempel«, *Stjernen*, juni 1992, s. 14-23.

Russell M. Nelson, »Personlig forberedelse til templets velsignelser«, *Liahona*, juli 2001, s. 37-40.

»Slægtshistorie og familieoptegnelser«, lektion 8 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del B.* □

Inspirationsmøder for hjemmet, familien og den enkelte*

Overvej omhyggeligt søstrenes behov, når I planlægger inspirationsmøderne for hjemmet, familien og den enkelte. Sørg for, hvor det er relevant, at disse møder omfatter klasser, der bidrager til at udvikle færdigheder som forældre og i familieforhold. *Familievejledning* (31180 110) og *Ægteskab og familieforhold, Lærerhæfte* (35865 110) kan bruges som hjælpekilder. De kan bestilles på Kirkens distributionscentre.

PRÆSENTATIONER	IDEER TIL EMNER FOR MINIKLASSER**
Åndelig udvikling (L&P 88:63)	• Tempeltjeneste • Personlig bøn og skriftstudium • Overholdelse af sabbatsdagen (L&P 59)
Hjemkundskabsfærdigheder (Ordsp 31:27)	• Dyrke, tilberede og konservere fødevarer • Organisation og rengøring i hjemmet • Værdien af arbejde
Ægteskab og familieforhold (Mal 3:24; Mosiah 4:15)	• »Familien: En proklamation til verden« (*Stjernen*, okt. 1998, s. 24) • Familieaften, familiebøn og skriftstudium • Forældrefærdigheder
Styrkelse af forhold (Matt 5:38-44; 25:40)	• Kommunikation og konfliktløsning • Omvendelse og tilgivelse • Effektiv ledelse
Uafhængighed (L&P 88:119)	• Forråd og forberedelse på nødsituationer • Uddannelse og styring af ressourcer • Sundhed og hygiejne
Tjeneste (Ordsp 31:20; Mosiah 4:26)	• Tjene familien og naboer • Tjeneste i Kirken • Samfundstjeneste
Fysisk og mentalt helbred (Mosiah 4:27; L&P 10:4)	• Motion og ernæring • Styring af stress og fritidsaktiviteter • Taknemmelighed og erkendelse af Herrens velsignelser
Personlig udvikling og uddannelse (L&P 88:118; 130:18-19)	• Patriarkalske velsignelser • Udvikling af talenter og kreativitet • Lære hele livet
Boglige færdigheder (Dan 1:17; Moses 6:5-6)	• Kundskab om evangeliet • Nedskrevne historier og vidnesbyrd • Undervisning af små børn og børnelitteratur
Kultur og kunst (L&P 25:12)	• Betydningen af musik i hjemmet • Litteratur og kunst • Forståelse for andre kulturer

*Retningslinier for inspirationsmøde for hjemmet, familien og den enkelte blev udsendt sammen med et brev fra Det Første Præsidentskab af 20. september 1999.

**Hjælpekilder til miniklasseemner omfatter *Håndbog i evangeliske principper* og Del A og B af *Sidste dages hellige kvinder*.

Vejledning og kildemateriale til *Det Aronske Præstedømme 3*

Til brug i 2002, lektion 1-25

Følgende kilder kan bruges som supplement, men bør ikke erstatte lektionerne 1-25. Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. (L=*Lille Liahona*) *Bemærk: Lektionshæftet indeholder ikke en direkte påskelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig lektion om påske (31. marts), så overvej at bruge konferencetaler og salmer, som fokuserer på forsoningen, opstandelsen samt Frelserens liv og mission.*

Lektion 1: Guddommen

Gordon B. Hinckley, »Faderen, Sønnen og Helligånden«, *Stjernen*, mar. 1998, s. 2-9.

James E. Faust, »At vi må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus«, *Liahona*, feb. 1999, s. 2-6.

S. Michael Wilcox, »›Ikke andre guder end mig‹«, *Stjernen*, feb. 1998, s. 26-33.

Lektion 2: Frelsesplanen

Joseph B. Wirthlin, »Tid til at berede sig«, *Stjernen*, juli 1998, s. 13-17.

Henry B. Eyring, »Familien«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 12-23.

John B. Dickson, »De uforlignelige gaver«, *Liahona*, okt. 1999, s. 18-24.

»Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.

Lektion 3: Den levende Guds sønner

Boyd K. Packer, »I er Guds tempel«, *Liahona*, jan. 2001, s. 85-88.

Russell M. Nelson, »Vi er Guds børn«, *Liahona*, jan. 1999, s. 101-104.

»Jeg ved min Fader lever«, *Salmer og sange*, nr. 196.

Lektion 4: Jeg har evnen og friheden til at vælge

Joseph B. Wirthlin, »Valget er dit«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 46-48.

Richard G. Scott, »Gør hvad er ret«, *Liahona*, jan. 2001, s. 10-17.

»Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155.

Lektion 5: »Hvorledes er du falden ned fra himlen, O, Lucifer?«

James E. Faust, »Den indre fjende«, *Liahona*, jan. 2001, s. 54-57.

Richard C. Edgley, »Satans sæk med snetter«, *Liahona*, jan. 2001, s. 52-53.

Dennis Largey, »Vi tilbeder ikke vor tids afguder«, *Stjernen*, mar. 1998, s. 16-23.

Lektion 6: Adams fald

Russell M. Nelson, »Forsoningen«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 32-34.

Dallin H. Oaks, »›Saliggørelsens store plan‹«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 69-72.

»Den jordiske kamp«, *Liahona*, sep. 2001, s. 30-31.

Lektion 7: Forsoningen bringer sejr over død og helvede

Gordon B. Hinckley, »Den forunderlige og sande beretning om julen«, *Liahona*, dec. 2000, s. 2-6.

D. Todd Christofferson, »De dødes forløsning og vidnesbyrdet om Jesus«, *Liahona*, jan. 2001, s. 10-13.

Richard D. Draper, »Kristi rolle som Forløser«, *Liahona*, dec. 2000, s. 10-17.

Lektion 8: Opstandelsen og dommen

Gordon B. Hinckley, »›Han er ikke her, han er opstået‹«, *Liahona*, juli 1999, s. 82-85.

Dallin H. Oaks, »Opstandelsen«, *Liahona*, juli 2000, s. 16-19.

»Overvind verden«, *Liahona*, sep. 2000, s. 26-27.

Lektion 9: Retfærdighed og barmhjertighed

Richard G. Scott, »Vejen til fred og glæde«, *Liahona*, jan. 2001, s. 31-33.

Jeffrey R. Holland, »Kom og se«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 44-48.

Lektion 10: En stor forandring

James E. Faust, »Født på ny«, *Stjernen*, juni 1998, s. 2-6.

Dallin H. Oaks, »En udfordring til at blive«, *Liahona*, jan. 2001, s. 40-43.

Robert L. Millet, »Aflæg dig det naturlige menneske«, *Liahona*, aug. 2000, s. 6-10.

»Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.

Lektion 11: Tilstrækkelig tro til at opnå evigt liv

James E. Faust, »Troens skjold«, *Liahona*, juli 2000, s. 20-23.

Jeffrey R. Holland, »›Som duer til vores vindue‹«, *Liahona*, juli 2000, s. 90-93.

Taylor Hartley, »Min tro blev prøvet«, *Liahona*, okt. 1999, s. 40-42.

»Skal vi svigte vore pagter«, *Salmer og sange*, nr. 167.

Lektion 12: Omvendelse

Boyd K. Packer, »Vasket rene«, *Stjernen*, juli 1997, s. 8-11.

Henry B. Eyring, »Udsæt ikke din omvendelse«, *Liahona*, jan. 2000, s. 38-41.

»Find indre fred«, *Liahona*, juni 2000, s. 32-33.

»Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60.

Lektion 13: Vi får tilgivelse, når vi selv tilgiver

Gordon B. Hinckley, »›Af jer forlanges det, at I tilgiver‹«, *Stjernen*, nov. 1991, s. 2-7.

Henry B. Eyring, »At vi må være ét«, *Stjernen*, juli 1998, s. 70-72.

Yessika Delfin Salinas, »›Bed for dine fjender‹«, *Liahona*, sep. 2000, s. 8-10.

Aurora Rojas de Álvarez, »Tilgivelsen knyttede os sammen«, *Liahona*, okt. 1999, s. 44-46.

Roderick J. Linton, »Det tilgivende hjerte«, *Stjernen*, juni 1998, s. 28-33.

Lektion 14: Nadveren

Robert D. Hales, »Til ihukommelse af Jesus«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 25-27.

»Værdsæt Frelserens offer«, *Liahona*, juni 2001, s. 26-27.

»Hvordan kan jeg vide, om jeg tager nadveren værdigt?«, *Liahona*, apr. 1999, s. 22-24.

»Mens brød og vand vi nyder her«, *Salmer og sange*, nr. 109.

Lektion 15: Hold ud til enden

Neal A. Maxwell, »Trofast udholdenhed«, *Liahona*, apr. 1999, s. 10-17.

Robert D. Hales, »›Vi priser jo dem salige, der holdt ud‹«, *Stjernen*, juli 1998, s. 79-81.

Lektion 16: Jesus Kristus – verdens liv og lys

Russell M. Nelson, »Jesus Kristus: Vores Mester og meget mere«, *Liahona*, apr. 2000, s. 4-19.

Sharon G. Larsen, »Jeres lys i ørkenen«, *Liahona*, juli 1999, s. 106-108.

»Min Gud er mit lys«, *Salmer og sange*, nr. 42.

Lektion 17: Helligånden

Boyd K. Packer, »Tunger af ild«, *Liahona*, juli 2000, s. 7-10.

Sheri L. Dew, »Vi er ikke alene«, *Liahona*, jan. 1999, s. 112-114.

Lektion 18: Bøn

Henry B. Eyring, »›Skriv i mit hjerte‹«, *Liahona*, jan. 2001, s. 99-102.

Julieta Arevyan de Álvarez, »Taknemmelighed på en regnvejrsdag«, *Liahona*, maj 2000, s. 26-28.

»Da du styrket fra dit leje« *Salmer og sange*, nr. 72.

Lektion 19: Faste

Thomas S. Monson, »Byg dit evige hjem«, *Liahona*, okt. 1999, s. 2-7.

Joseph B. Wirthlin, »Fasteloven«, *Liahona*, juli 2001, s. 88-91.

Brigada Acosta de Pérez, »Velsignet for at faste«, *Liahona*, okt. 1999, s. 46-48.

Diane K. Cahoon, »Søster Strattons mirakel«, *Liahona*, maj 1999, s. L6-7.

Lektion 20: Tiende – en åndelig prøve

James E. Faust, »Luk himlens vinduer op«, *Liahona*, jan. 1999, s. 67-70.

Theodor G. Baalman, »Jeg satte Herrens løfte på prøve«, *Stjernen*, dec. 1998, s. 26-27.

»Fordi du gi'r mig alt«, *Salmer og sange*, nr. 141.

Lektion 21: Kvorummets rolle

M. Russell Ballard, »Holder vi trit?«, *Liahona*, jan. 1999, s. 6-9.

D. Todd Christofferson, »Præstedømmekvorummet«, *Liahona*, jan. 1999, s. 47-49.

»Kom, Israels ældster«, *Salmer og sange*, nr. 201.

Lektion 22: En præsts pligter

Thomas S. Monson, »Præstedømmet – Herrens mægtige hær«, *Liahona*, juli 1999, s. 56-59.

Dallin H. Oaks, »Det Aronske Præstedømme og nadveren«, *Liahona*, jan. 1999, s. 43-46.

Lektion 23: Forberedelse til modtagelse af Det Melkisedekske Præstedømme

Thomas S. Monson, »Dagen i dag former dagen i morgen«, *Liahona*, jan. 1999, s. 55-58.

Joseph B. Wirthlin, »At vokse i præstedømmet«, *Liahona*, jan. 2000, s. 45-49.

Jeffrey R. Holland, »›I skal hellige jer‹«, *Liahona*, jan. 2001, s. 46-49.

Lektion 24: Følg profeten

Gordon B. Hinckley, »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30-41.

Clyde J. Williams, »Følg profeten: Et Mormons Bog-perspektiv«, *Liahona*, juni 2000, s. 18-23.

»Vi lytter til profetens røst«, *Salmer og sange*, nr. 10.

Lektion 25: Enhver ung mand bør udføre en mission

Thomas S. Monson, »Den, som ærer Gud, ham vil Gud ære«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 48-50.

Lance B. Wickman, »Dit fremtidige jeg«, *Liahona*, nov. 2000, s. 22-24.

»Kaldet til at tjene«, *Liahona*, aug. 1999, s. 26-31.

Janet Peterson, »Han kører stadig på cykel«, *Liahona*, apr. 1999, s. 26-28.

»Kom, alle I Guds mænd«, *Salmer og sange*, nr. 202. ☐

Vejledning og kildemateriale til *Unge Piger 3*

Til brug i 2002, lektion 1-25

Følgende kilder kan bruges som supplement, men bør ikke erstatte lektionerne 1-25. Undervis i lektionerne i den rækkefølge, de er trykt. *Bemærk: Lektionshæftet indeholder ikke en direkte påskelektion. Hvis du ønsker at undervise i en særlig lektion om påske (31. marts), så overvej at bruge konferencetaler og salmer, som fokuserer på forsoningen, opstandelsen samt Frelserens liv og mission.*

Lektion 1: Gud Faderen

Gordon B. Hinckley, »Faderen, Sønnen og Helligånden«, Stjernen, mar. 1998, s. 2-9.

James E. Faust, »At vi må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus«, *Liahona*, feb. 1999, s. 2-6.

S. Michael Wilcox, »›Ikke andre guder end mig‹«, *Stjernen*, feb. 1998, s. 26-33.

Lektion 2: Lær Frelseren at kende

Russell M. Nelson, »Jesus Kristus: Vores Mester og meget mere«, *Liahona*, apr. 2000, s. 4-19.

Jeffrey R. Holland, »Kom og se«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 44-48.

Sheri L. Dew, »Vores eneste chance«, *Liahona*, juli 1999, s. 77-79.

»Kom kun til Herren«, *Salmer og sange*, nr. 60.

Lektion 3: Lev evangeliet i hverdagen

Jeffrey R. Holland, »›Kast altså ikke jeres frimodighed bort‹«, *Liahona*, juni 2000, s. 34-42.

Laury Livsey, »Velkommen til Rizal-skolen«, *Stjernen*, maj 1998, s. 10-15.

Linda Van Orden, »Lad Herren komme i første række«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 42-45.

Lektion 4: Forbered dig til at blive en evig partner

Gordon B. Hinckley, »Lad os vandre i Herrens lys«, *Liahona*, jan. 1999, s. 115-118.

Richard G. Scott, »Glæden ved at følge den store plan for lykke«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 70-73.

»Celestialt ægteskab«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 25.

Lektion 5: Skab en åndelig atmosfære i hjemmet

M. Russell Ballard, »Som en uudslukkelig ild«, *Liahona*, juli 1999, s. 101-104.

»Hvordan kan jeg gøre mit hjem lykkeligere og mere åndeligt?«, *Stjernen*, aug. 1998, s. 26-29.

»Hjemmet bliver Himlen lig«, *Salmer og sange*, nr. 192.

Lektion 6: Kvindens ansvar for at undervise

Gordon B. Hinckley, »Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001, s. 113-116.

Boyd K. Packer, »Undervis børnene«, *Liahona*, maj 2000, s. 14-23.

Ronald L. Knighton, »Sådan bliver vi vore børns bedste lærere«, *Liahona*, juni 2001, s. 36-45.

»Undervise ret ved ånden«, *Salmer og sange*, nr. 177.

Lektion 7: Formålet med vores liv

Thomas S. Monson, »Din celestiale rejse«, *Liahona*, juli 1999, s. 114-116.

Russell M. Nelson, »Vi er Guds børn«, *Liahona*, jan. 1999, s. 101-104.
»Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178.

Lektion 8: Evige familier
Henry B. Eyring, »Familien«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 12-23.
Alfonso Castro Vázquez, »Jeg vil have en evig familie«, *Liahona*, aug. 2000, s. 26-28.
»Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194.

Lektion 9: Styrk enigheden i familien
Thomas S. Monson, »Byg dit evige hjem«, *Liahona*, okt. 1999, s. 2-7.
Henry B. Eyring, »At vi må være ét«, *Stjernen*, juli 1998, s. 70-72.
Robert E. Wells, »Sammenførte familier«, *Liahona*, juni 1999, s. 28-35.
Tammy Munro, »Jeg læser med Ben«, *Liahona*, maj 2000, s. 10-12.
»Der er skønhed her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 190.

Lektion 10: Medvirk til at skabe gode familieaktiviteter
Det Første Præsidentskab, »Brev fra Det Første Præsidentskab«, *Liahona*, dec. 1999, s. 1.
Paul J. Rands, »Familieaftener behøver ikke at være fuldkomne«, *Liahona*, aug. 1999, s. 44-47.
D. Ray Thomas, »Otte gode råd til, hvordan du styrker familien«, *Liahona*, dec. 1999, s. 30-32.

Lektion 11: Familie og slægt
Robert D. Hales, »Vores hellige pligt til at styrke familien«, *Liahona*, juli 1999, s. 37-40.
Dennis B. Neuenschwander, »Bro mellem det, som har evig værdi«, *Liahona*, juli 1999, s. 98-100.

Lektion 12: Præstedømmets velsignelser
Boyd K. Packer, »Hvad enhver ældste bør vide – og ligeledes enhver søster«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 14-24.
Ray H. Wood, »Lig Guds Søn«, *Liahona*, juli 1999, s. 48-49.
Kerstin Saffer og Birgitta Strandberg, »›Leonard er druknet‹«, *Liahona*, nov. 1999, s. 10-11.
Fuco Rey, »Præstedømmet i mine hænder«, *Stjernen*, sep. 1998, s. 32-33.

Lektion 13: Præstedømmet kan velsigne familier
Russell M. Nelson, »Hyrder, lam og hjemmelærere«, *Liahona*, apr. 1999, s. 42-48.
D. Lee Tobler, »Præstedømmet og hjemmet«, *Liahona*, juli 1999, s. 51-52.

Lektion 14: Vi besidder en vidunderlig arv
Jeffrey R. Holland, »›Som duer til vores vindue‹«, *Liahona*, juli 2000, s. 90-93.
Stephen B. Oveson, »Vores arv«, *Liahona*, jan. 2000, s. 34-36.
»Fra himlens høje hvælv«, *Salmer og sange*, nr. 6.

Lektion 15: Israels Hus' velsignelser
James E. Faust, »›Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte‹«, *Stjernen*, juli 1998, s. 17-20.
Russell M. Nelson, »Pagtens børn«, *Stjernen*, juli 1995, s. 32-35.
Marvin K. Gardner, »›Én fra en by, og to fra en slægt‹: Kirkens spæde begyndelse i Tjernigov i Ukraine«, *Liahona*, apr. 1999, s. 36-41.

Lektion 16: Tempelbegavelse
Boyd K. Packer, »Det hellige tempel«, *Stjernen*, juni 1992, s. 14-23.
Julia Hardel, »En tempeltur«, *Stjernen*, feb. 1997, s. 8-9.
Kuteka Kamulete, »Fra Zaire til Herrens hus«, *Stjernen*, aug. 1997, s. 8-9.

Lektion 17: Forbered dig til at komme i templet
James E. Faust, »Evigheden ligger foran os«, *Stjernen*, juli 1997, s. 17-19.
Barbara Jean Jones, »Liv under opførelse«, *Liahona*, nov. 2000, s. 8-13.
Tamara Leatham Bailey, »Tempelgænger-typen«, *Liahona*, maj 1999, s. 46-48.

Lektion 18: Tempelægteskab
Richard G. Scott, »Modtag templets velsignelser«, *Liahona*, juli 1999, s. 29-31.
Nær en varig kærlighed, *Liahona*, maj 2000, s. 25.
»Celestialt ægteskab«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 25.

Lektion 19: Arv
David B. Haight, »Vær et stærkt led«, *Liahona*, jan. 2001, s. 23-25.
Richard G. Scott, »Ban vejen for lykke«, *Stjernen*, juli 1998, s. 90-92.
Donald L. Hallstrom, »Opelsk retfærdige traditioner«, *Liahona*, jan. 2001, s. 34-35.

Lektion 20: Forstå missionærens ansvar
L. Tom Perry, »Tag imod udfordringen«, *Liahona*, sep. 1999, s. 44-47.
Roger Terry, »Bare en til«, *Liahona*, mar. 2000, s. 46-48.
Laury Livsey, »Jeg vil gå og gøre«, *Stjernen*, feb. 1998, s. 8-11.

Lektion 21: Lær at fortælle andre om evangeliet
M. Russell Ballard, »Medlemmer er nøglen«, *Liahona*, sep. 2000, s. 12-21.
Mary Ellen Smoot, »Vi er redskaber i Guds hænder«, *Liahona*, jan. 2001, s. 104-107.
Shane Wise og Christie Giles, »Kig og se«, *Liahona*, mar. 2000, s. 8-10.

Lektion 22: Det evige perspektiv
Jeffrey R. Holland, »En ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til«, *Liahona*, jan. 2000, s. 42-45.
Jay E. Jensen, »Hav et evigt perspektiv«, *Liahona*, juli 2000, s. 32-34.
»Kom, kom, Guds folk«, *Salmer og sange*, nr. 16.

Lektion 23: Overvind modgang
Neal A. Maxwell, »Verdens tant og fjas,« *Liahona*, jan. 2001, s. 43-46.
L. Aldin Porter, »›Men vi ænsede dem ikke‹«, *Liahona*, apr. 1999, s. 30-34.

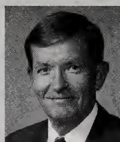
Lektion 24: Handlefrihed
Joseph B. Wirthlin, »Valget er dit«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 46-48.
Richard G. Scott, »Gør hvad er ret«, *Liahona*, jan. 2001, s. 10-17.
Sharon G. Larsen, »Handlefrihed – en velsignelse og en byrde«, *Liahona*, jan. 2000, s. 12-14.
»Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155.

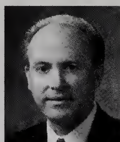
Lektion 25: Lydighed
James E. Faust, »Lydighed – vejen til frihed«, *Liahona*, juli 1999, s. 53-56.
Robert D. Hales, »Dåbens pagt: At være i riget og af riget«, *Liahona*, jan. 2001, s. 6-9.
Denalee Chapman, »De tre spørgsmål«, *Liahona*, nov. 2000, s. 46-47. □

Hovedpræsidentskaber for hjælpeorganisationerne

SØNDAGSSKOLEN

Ældste John H Groberg
Førsterådgiver

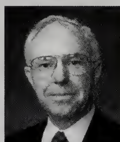

Ældste Cecil O. Samuelson jun.
Præsident

Ældste Richard J. Mayner
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Ældste F. Glenn L Pace
Førsterådgiver

Ældste Melvin Hammond
Præsident

Ældste Spencer J. Condie
Andenrådgiver

HJÆLPEFORENINGEN

Søster Virginia U. Jensen
Førsterådgiver

Søster Mary Ellen Smoot
Præsident

Søster Sheri L. Dew
Andenrådgiver

UNGE PIGER

Søster Carol B. Thomas
Førsterådgiver

Søster Margaret D. Nadauld
Præsident

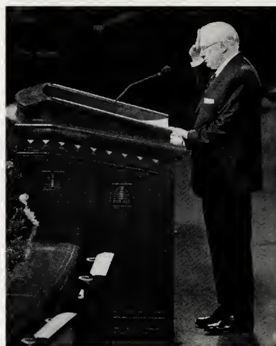

Søster Sharon G. Larsen
Andenrådgiver

PRIMARY

Søster Sydney S. Reynolds
Førsterådgiver

Søster Coleen K. Menlove
Præsident

Søster Gayle M. Clegg
Andenrådgiver

Præsident James E. Faust præsenterer Kirkens ledere til opretholdelse ved konferencemødet lørdag eftermiddag.

Ændringer blandt De Halvfjerds, Unge Mænd og Søndagsskolen

Ændringer i De Halvfjerds' Præsidium, som tidligere blev bekendtgjort i juni 2001, blev opretholdt af Kirkens medlemmer ved konferencens møde lørdag eftermiddag. Desuden blev 9 medlemmer af De Halvfjerds afløst, 24 halvfjerdser-områdeautoriteter blev afløst, 3 nye halvfjerdser-områdeautoriteter blev kaldet, og præsidentskaberne for Søndagsskolen og Unge Mænd blev reorganiseret.

Ældste Charles Didier og ældste Cecil O. Samuelson jun. blev opretholdt som nye medlemmer af De Halvfjerds' Præsidium, idet de erstattede ældste L. Aldin Porter og ældste Marlin K. Jensen. Ældste Porter blev afløst og fik emeritusstatus, og ældste Jensen blev kaldet i august 2001 til at tjene i områdepræsidentskabet i Centraleuropa.

Ældste Samuelson blev opretholdt som ny hovedpræsident for Søndagsskolen med ældste John H. Groberg og ældste Richard J. Maynes

som rådgivere. Ældste Jensen blev afløst som hovedpræsident for Søndagsskolen sammen med sine rådgivere, ældste Neil L. Andersen og ældste John H. Groberg.

Ældste F. Melvin Hammond fra De Halvfjerds blev opretholdt som ny hovedpræsident for Unge Mænd med ældste Glenn L. Pace og ældste Spencer J. Condie som rådgivere. Ældste Robert K. Dellenbach, som havde tjent som Unge Mænds hovedpræsident, blev i august kaldet til at tjene i områdepræsidentskabet på Stillehavsøerne. Han blev afløst ved denne konference sammen med sine rådgivere, ældste Hammond og ældste John M. Madsen.

Sammen med ældste Porter blev ældste John K. Carmack, ældste Vaughn J. Featherstone, ældste L. Lionel Kendrick og ældste Rex D. Pinegar afløst fra De Halvfjerds' Første Kvorum og fik emeritusstatus.

Fire medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev ligeledes afløst som generalautoriteter: Ældste Richard E. Cook, ældste Wayne M. Hancock, ældste Richard B. Wirthlin, og ældste Ray H. Wood. □

Præsident Gordon B. Hinckley taler ved mindegudstjenesten i Tabernaklet den 14. september 2001.

Kirken tilbyder trøst, humanitær hjælp efter terroristangreb

Kirkens ledere kom med budskaber om fred og trøst efter terroristangrebet den 11. september 2001 i New York, Washington D.C. og Pennsylvania. Det vides, at fem sidste dages hellige mistede deres liv under angrebet.

Carolyn Meyer-Beug, 48 år, fra Santa Monica 2. Ward i Los Angeles California Santa Monica Stav, og hendes mor, Mary Alice Wahlstrom, 75 år, fra Kaysville 17. ward i Kaysville Utah East Stav, var om bord på det første fly, som ramte World Trade Center i New York City. De to kvinder var på vej hjem fra at have fulgt søster Beugs tvillingedøtre til college.

Ivhan Luis Carpio Bautista, 24 år, fra Richmond Hill 3. Gren, Richmond Hill New York Distrikt, arbejdede i en restaurant på 107. etage af et af tårnene i World Trade Center, da angrebet fandt sted. Han havde planlagt at holde fri den 11. september, fordi det var hans fødselsdag, men indvilligede i at tage en medarbejders vagt i stedet.

Brady Howell, 26 år, medlem af Crystal City Ward, Mount Vernon Virginia Stav, og Rhonda Rasmussen, 44 år, fra Lake Ridge Second Ward, Mount Vernon Virginia Stav, døde ved angrebet på Pentagon i Washington D.C. Bror Howell arbejdede som civilt ansat for flåden i USA. Søster Rasmussen arbejdede som budgetanalytiker for Department of the Army. Hendes mand gennem 26 år arbejdede også i bygningen, men var uskadt.

Kort efter at have hørt om angrebene udsendte Det Første Præsidentskab en udtalelse, der udtrykte »dyb sympati med dem, hvis kære, venner og medarbejdere gik tabt eller blev såret i dagens meningsløse voldshandling. Vi beder på vegne af de uskyldige ofre for disse voldelige angreb. Vi beder vor himmelske Fader om at vejlede [USA's] præsident [George W.] Bush og hans rådgivere, når de reagerer på disse ødelæggende hændelser.

»Vi tilslutter os andres bønner om, at Frelserens fred og kærlighed vil trøste og vejlede os alle i disse svære tider.«

Om aftenen den 11. september talte præsident Gordon B. Hinckley ved en tidligere annonceret koncert med Tabernakelkoret, som blev ændret til en mindehøjtidelighed. »Mørk som denne tid er«, sagde Kirkens præsident, »skinner der gennem frygtens og vredens tunge skydække det højtidelige og vidunderlige billede af Guds Søn. Det er ham, vi ser hen til under disse omstændigheder.«

Præsident Hinckley kom med lignende budskaber om tro og trøst, både da han var med i programmet *Larry King Live* og i en mindehøjtidelighed i Tabernaklet i Salt Lake City den 14. september, en dag, som af præsident Bush var afsat til national bede- og mindedag. »Vi kan ikke kalde de døde tilbage«, sagde præsident Hinckley, men vi kan »bede vor himmelske Fader om at bringe trøst og lindring til dem, som har lidt mest.« Han udtrykte også håb om, at vor himmelske Fader ville fremskynde

den dag, hvor menneskene ville smede deres sværd om til plovjern og »ikke mere oplæres til krig« (se Es 2:4). Desuden deltog medlemmerne af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum samt andre generalautoriteter og tabernakelkoret i denne mindehøjtidelighed. Højtideligheden blev udsendt til kirkebygninger over hele USA.

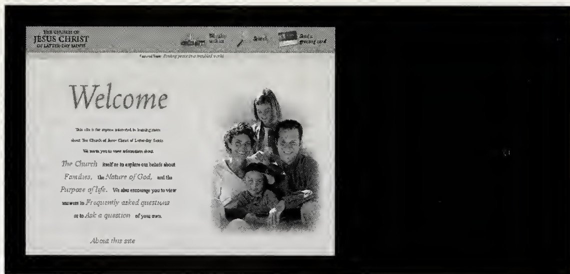
Den 20. september mødtes præsident Hinckley og 26 andre religiøse ledere med præsident Bush i Det Hvide Hus efter invitation fra USA's præsident. »Jeg har aldrig følt mig stærkere«, sagde præsident Bush, »og den styrke kommer fra Gud.« Han bad om, at folket måtte bede for nationens sikkerhed, og at han ville være velsignet med visdom, styrke og klarhed i sindet.

Da præsident Bush bad om kommentarer fra de forsamlede, udtalte præsident Hinckley: »Jeg ønsker blot, at du ved, præsident, at vi står bag dig. Vi beder for jer. Vi elsker denne ›Guds nation‹.«

Efter anmodning fra Det Første Præsidentskab afholdt Kirkens menigheder i USA særlige minde-nadvermøder søndag den 16. september. Over hele verden viste Kirkens medlemmer kærlighed og tjeneste til dem, som havde mistet deres kære. Mange medlemmer åbnede deres hjem og kirkebygninger til dem, som var strandede i New York og i lufthavne.

Humanitære hjælpefonde, som Kirken donerede til det amerikanske Røde Kors, blev hovedsageligt brugt til at hjælpe med søgning og redningsarbejdet, nødforsyninger af mad og husly samt andre behov. Afdelingen af Røde Kors i Salt Lake City brugte en del af pengene til at hjælpe strandede rejsende i Salt Lake City med at få mad og husly. Yderligere hjælp blev også givet til ofrenes familier i New York City.

Den 9. oktober godkendte Det Første Præsidentskab uddelingen af tæpper, hygiejnepakker, medicinforsyninger og pakker til nyfødte til afghanske flygtninge. ☐

Hjemmesiden www.mormon.org tilbyder gæster en række muligheder for at få svar på spørgsmål om Kirken.

Fortæl om evangeliet ved hjælp af ny hjemmeside

Kirken har en ny hjælpekilde til at fortælle om evangeliet. En officiel kirkehjemmeside, **www.mormon.org**, giver folk mulighed for at lære mere om evangeliet ved selv at undersøge det i fuldstændig anonymitet.

Hjemmesiden, der blev bekendtgjort den 5. oktober 2001, blev omtalt af ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum under generalkonferencen. »Dette nye initiativ er lige så spændende som produktionen af pjecer i det 19. århundrede og vores brug af radio, tv og film i det 20. århundrede,« sagde ældste Oaks under konferencen. »… Det vil hjælpe Kirkens medlemmer med at besvare venners spørgsmål direkte eller ved at henvise dem til hjemmesiden.«

I løbet af tre dage efter bekendtgørelsen af **mormon.org** havde hjemmesiden haft 93.433 besøg, deriblandt 151 anmodninger om et eksemplar af Mormons Bog og 36 anmodninger om besøg af missionærerne. Brugerne var fra Afrika, Asien, Australien, det sydlige Stillehav, Caribien, Europa, Mellemøsten og Nord-, Syd- og Mellemamerika.

Mormon.org benytter sig af en kombination af lyd, billeder og tekst for at forklare Kirkens grundlæggende principper i et enkelt, ligefremt sprog. Indholdet er opdelt i fire hovedkategorier: Kirken, familien, Guds beskaffenhed og formålet med livet.

Links til hver kategori fører til grundlæggende oplysninger om emnet. Yderligere links fører til beslægtede emner og lyd- eller videoklip fra Kirkens videoer eller taler, holdt af medlemmer af Det Første Præsidentskab eller De Tolv Apostles Kvorum. De, som ønsker at lære mere, kan anmode om et møde med missionærerne eller om kirkelitteratur eller -videoer, eller de kan benytte vejviseren over kirkebygninger (i øjeblikket tilgængelig for USA og Canada) for at finde den menighed, der ligger tættest på deres hjem.

Andre oplysninger, som er tilgængelige på **mormon.org**, er svar på hyppigt stillede spørgsmål vedrørende sociale og teologiske emner samt Kirkens retningslinier, hjælpekilder til forældre, familieforhold og kommunikation samt mulighed for at søge i en ordliste for at hjælpe brugerne med at forstå evangelisk terminologi.

Kirkens medlemmer kan bruge hjemmesiden til via e-mail at sende dens hjemmeside til en ven eller til gratis at sende evangeliske, elektroniske postkort.

Mormon.org er i øjeblikket kun tilgængelig på engelsk, men Kirkens ledere siger, at hjemmesiden senere vil blive tilgængelig på mange sprog. ☐

***Kristi dåb,* af Robert T. Barrett**

»Da kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at blive døbt af ham. Men Johannes ville hindre ham i det og sagde: ›Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?‹ Men Jesus svarede ham: ›Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.‹ Så føjede han ham« (Matt 3:13-15).

»Vores tryghed ligger i vores retskafne liv. Vores styrke ligger i retfærdighed. Gud har gjort det klart, at hvis vi ikke svigter ham, vil han ikke svigte os.«

– Præsident Gordon B. Hinckley
Søndag eftermiddag
7. oktober 2001

BERETNING FRA
OKTOBERKONFERENCEN 2001
DEN 6. OG 7. OKTOBER 2001